

НОВА ЄВАНГЕЛІЗАЦІЯ В УКРАЇНІ

Упорядник о. Ігор Цар

**Не нам, Господи, не нам,
тільки імени Твоєму дай славу,
за милістю Твоєю і за правдою Твоєю!**
(Пс 113:9)

ББК Э 212:Р
УДК 2-468.6
Ц 18

Якщо б наші богослови,
пастирі та світські лідери могли
досвідчити хрещення у Святому Дусі,
яке є безцінною благодаттю внутрішньої віднови,
то вони б зазнали величезного збагачення
та з легкістю знайшли спільну мову!

Кардинал Леон Йосиф Суененс

ЗМІСТ

1. Владика Дмитро Григорак. Коротка історія руху Віднови	4
2. Владика Дмитро Григорак. Промова на зустрічі лідерів	8
3. Оля Малюк. Пророчє слово	15
4. Таня Дубина. Пророчє слово	16
5. Григорій Сковорода. Досвідчення Святого Духа	19
6. Орест Григорчак. Нова євангелізація в Україні	20
7. Андрій Бордун. Добре дерево дає гарні плоди	24
8. Ірина Чабан. Радість від Ісуса і Марії!	29
9. Лілія Желізко. Ісус з нами!	31
10. Іванка Афанасєва. Жива парафія у Новояворівську	33
11. Отець Ігор Цар. Найкращі діти Католицької Церкви	35
12. Оля Іщук. Маленька квіточка Йосафата	51
13. Христина Литвин. Велика сила молитви	55
14. Михайлина Кіндратишин. Радість звільнення	56
15. Леся Вахула. Зцілення від гарячки	58
16. Любов Яворська. Ранами Ісуса я зцілена!	59
17. Отець Володимир Паращинець. Божа стріла	61
18. Сестра Марія. Бог зі мною	67
19. Ярослава Богонюк. Ісус прагне любови	69
20. Ірина Мартин. Вервичка від зека	72
21. Оля Швець. Слава Богу за спільноту «Благословення»	75
22. Альона Давиденко. Я вернулась до життя	77
23. Лариса Гордієнко. Зцілення від паралічу	81
24. Ольга Лавриненко. Обійшлося без операції	83
25. Мар'яна Вітовська. Пухлина шезла	84
26. Галина Павлик-Вахула. Я наповнилась Духом Святим	86
27. Курс «Альфа» для молоді	88
28. Курс «Альфа» для дорослих	97
29. Маріанна Іванець. Бог дав новий шлунок!	101
30. Марія Павлишин. Я даю тобі нову легеню!	110
31. Марія Павлишин. Зцілення від раку в Зарваниці	114
32. Тарас Грицак. Молитовний подвиг	115
33. Ірина Грицак-Рисак. І на руках вас носитимуть	119
34. Ірина Жеребецька. Без Ісуса і Марії – ні кроку!	123
35. Старець з Афону. Нарікання і славослів'я	125
36. Молитва святого апостола Павла для просвітлення розуму	127

Коротка історія руху Віднови у Святому Дусі

Віднова у Святому Дусі в Католицькій Церкві, відома також як Католицька Харизматична Віднова, не є одноманітним рухом у світовому масштабі. На відміну від більшості рухів, він не має одного засновника або групи засновників, не має також і списку членів. Це дуже різноманітне об'єднання осіб і груп, які здійснюють різні види діяльності, часто незалежно одна від одної, на різних етапах розвитку і з різними акцентами. Ці особи і групи об'єднує одне і те ж досвідчення, яке в 60-их роках завершилося появою в Католицькій Церкві перших груп руху Харизматичної Віднови. Сьогодні вже мільйони християн різних конфесій пережили на власному досвіді хрещення Святим Духом. Рух Харизматичної Віднови водночас з'явився в кількох місцях: Сполучених Штатах, Вірменії, Уельсі та Індії. Досвід хрещення Святим Духом на початках витримав шквал несприйняття та висміювання.

Навесні 1966 року викладачі і студенти університету в Дюквесні, що в Пітсбурзі (США), спрагли духовного розвитку, вирішили розпочати власні пошуки, щоб воскресити свою віру. В серпні того ж року вони натрапили на книгу «Хрест і кинджал» Девіда Вілкерсона, який дуже результативно проводив євангелізацію серед молоді Нью-Йорка та книгу Джона Шерілла «Вони говорять іншими мовами». В результаті було налагоджено єкуменічні зв'язки з християнами інших конфесій, які сприймали надзвичайні дари Святого Духа. 18 лютого 1967 року відбулися спільні реколекції для відновлення віри. Розважання базувалися на чотирьох перших розділах Діянь апостолів. При спільній молитві в каплиці, у присутності Ісуса в Найсвятіших Дарах, люди пе-

режили на власному досвіді хрещення Святим Духом. Одні славили Бога невідомими мовами (I Кр 14), інші тихо плакали від радості близької присутності Духа Христа.

З часом Католицька Віднова почала поширюватись, охоплюючи молодь державного університету штату Мічиган. Серед студентів в Анн Арборі виникла спільнота «Слово Бога», де незабаром розпочато видання першого місячника руху Віднови у Святому Дусі «Нью Конвент». Нотрдамський університет став осередком поширення духовної літератури: книг, брошур, магнітофонних касет, які розповідають про Віднову у Святому Дусі, особисту зустріч з Богом та служіння Церкві.

Про надзвичайну актуальність Віднови може свідчити той факт, що через неповних сім років, у червні 1974 року, міжнародна конференція на тему руху Харизматичної Віднови в Католицькій Церкві зібрала близько 30 тисяч учасників, серед яких було 19 єпископів, 700 священників, багато монахів і монахинь. Невдовзі американське пробудження почало поширюватися на інші континенти. У багатьох містах при парохіях почали збиратися люди для спільної молитви, прослави Бога, читання Святого Письма і обміну власним досвідом християнського життя.

Згодом, під впливом кардинала Леона Йозефа Суененса, про якого говорять як про одного з архітекторів II Ватиканського Собору, в Догматичній Конституції про Церкву «Lumen Gentium» був поміщений текст про харизми в якому, між іншим, читаємо: «А оскільки харизми є дуже поширені і надзвичайно потрібні та корисні для потреб Церкви, сприяти їм потрібно з вдячністю і втіхою. А до надзвичайних дарів не слід ставитися легковажно ані зарозуміло. Судження про їх правильність і характерне впровадження їх в дію, належить до тих, які є головними в Церкві і які особливо покликані «Духа не гасити, пророцтва не легковажити, усе перевіряти, триматися того, що добре» (I Сл 5:19-21). У Дог-

матичній Конституції наголошено, що Святий Дух веде і дає людям харизми з метою відновлення і розбудови Церкви.

Харизматичний Рух набрав великого розмаху і швидко поширювався. Кардинал Суененс запросив малу міжнародну групу теологів і світських лідерів руху Віднови до м. Малін, що у Бельгії, в травні 1974 року, щоб вони упорядкували рух Харизматичної Віднови в чіткі теологічні рамки і відповіли на питання, які найчастіше виникають. Серед теологічних консультантів, до речі, були Ювес Конгар ОР, автор монументальної праці «Віра в Святого Духа» і Префект Конгрегації Науки і Віри, кардинал Йозеф Рацінгер.

Найвідомішими дослідниками руху Віднови у Святому Дусі вважаються: кардинал Йозеф Суененс і проповідник папського двору з 1980 року – отець Раньєро Канталамеса. Неабияку роль в дослідженні феномену харизм та їхнього впливу на суспільство та Церкву відіграв Йозеф Рацінгер.

Вислови Римських Архиєреїв про рух Віднови у Святому Дусі

«Ми радіємо з вами, дорогі друзі, відновою духовного життя, яка представлена сьогодні в Церкві у різних формах і різноманітних оточеннях. В усьому цьому можемо розпізнати таємничу і приховану працю Духа, який є душею Церкви» (Папа Павло VI, 1973 р.).

«Я переконаний, що цей рух є знаком Його дії (Духа). Світ дуже потребує цієї дії Святого Духа та інструментів для цього. Зараз я бачу цей рух, цю діяльність повсюди» (Папа Іван-Павло II, 1979 р.).

«Я прошу вас і всіх членів руху Харизматичної Віднови продовжувати голосно кричати до світу разом зі мною: «Відкрийте двері Відкупителю!» Місією Церкви є проголошувати Христа світові. Ви ефективно берете участь у цій місії доти, поки ваші групи і спільноти закорінені в місцевих церквах, у ваших єпархіях і парафіях» (Папа Іван-Павло II, 1984 р.).

«Католицька Харизматична Віднова допомогла багатьом християнам наново відкрити присутність і силу Святого Духа в їхньому житті, в житті Церкви і в світі, і це нове відкриття пробудило в них віру в Христа, наповнену радістю, великою любов'ю до Церкви і щирою посвятою її євангелізаційній місії. В цьому році Святого Духа, я долучаюсь до вашої прослави Бога за цінні плоди, які Він забажав принести у зростання ваших спільнот, а через них окремих Церков» (Папа Іван-Павло II, 1998р.).

«Період після Собору, здається, тільки-но дожив до сподівань Папи Івана ХХІІІ, який шукав нової П'ятидесятниці. Але його молитва не залишилася не вислуханою. У саме серце світу, висушеного раціоналістичним скептицизмом, прийшло нове досвідчення Святого Духа, що перетворилося у Всесвітній Рух Віднови. Те, що говорить Новий Завіт про харизми як видимі знаки приходу Святого Духа, вже не є давньою, минулою історією – ця історія стає палаючою реальністю сьогодні» (Папа Бенедикт ХVІ).

Говорячи про співвідношення Харизматичного Руху та східної традиції, неможливо не згадати св. Василя Великого і його працю «Про Духа Святого». Життя цього Святого просякнуте гармонійним спогляданням Особи Святого Духа та послуговуванням надприродними харизмами. Говорячи про одну з дій Святого Духа – дар мов (йдеться про гласолалію), а якщо точніше, про юбіляцію (спів на мовах), можемо зауважити, що спадщина Східних Отців Церкви рясніє свідченнями про дію цих дарів.

Святий Василій Великий оспівує юбіляцію: «Прекрасним є море, і воно схиляє до прослави Бога, але ж наскільки прекраснішою є ця спільнота, у якій звук голосів подібний до хвилі, яка відбивається від берега. Один-єдиний голос чоловіків, жінок та дітей підноситься як молитва, яку ми заносимо до Бога. Який глибокий спокій утримує цей хор у злагоді!»

Католицька Харизматична Віднова не є чимось чужим у Церкві, вона існує з дня П'ятидесятниці. Через рух Віднови у Святому Дусі Бог провадить кожного християнина до вічного життя і перебування у Його любові. Заохочую кожного з християн до відкритості на дію Святого Духа у вашому серці, на Його любов, на Його служіння.

Ця книга свідчить про те, що збувається пророцтво Йоїла і Святий Дух починає потужно діяти в нас на Україні. «Явиллю Мій Дух на всяке тіло. Ваші сини й ваші дочки будуть пророкувати, вашим старим сні будуть снитися, і ваші юнаки будуть бачити видіння» (Йоїл 3:1).

2 Промова Владики Дмитра Григорака Зустріч лідерів спільнот та їх духівників відбулася у Чорткові 17.12.2011 р. Б.

Міжнародне Служіння Католицької Харизматичної Віднови робить з'їзди лідерів світу раз на чотири роки, а раз на два – з'їзди лідерів Європи. В цьому році такий з'їзд відбувся в Німеччині. Там було 55 учасників зі всієї Європи. Чотири дні ми переважно молилися. Відбулося лише дві конференції, а більше було молитви і ділення в групах. Перша конференція була про те, що Харизматичний Рух має бути пророчим рухом. Отже, Господь говорить до Своєї Церкви через харизматів. Не можна бути католицьким харизматом в повній мірі і не знати Божого Слова, тобто Святого Письма. Кожен харизмат, якщо він має дар від Господа, повинен знати Господа, бо Господь – це Слово, а Слово писане. Маємо читати це Слово, а не знаючи Слова писаного, не можемо знати Слова живого – нашого Господа. Це не є примус чи обов'язок, бо тоді буде сухе і формальне. Дивімся на це, як

на потребу. Треба закохатися у Слово Боже через читання Святого Письма. Не дивімся на Слово у Святому Письмі тільки як на текст. Ця проблема є зараз взагалі у Католицькій Церкві і в тому числі в Католицькому Харизматичному Русі у Західній Європі.

Найбільше, чого вони всі бояться, це є секуляризм, який вже охопив суспільство в Західній Європі і вже проник, на жаль, до Церкви. І навіть в ряди харизматів, які вважаються дуже духовними особами. Секуляризм – це вплив світу, який найбільше гасить зараз Святого Духа в Церкві. Друга проблема в Європі і в нас – окультизм. Наслідки бачимо. Людина має духа, душу і тіло – три елементи. Цей дух не може жити без духовної поживи. Якщо людині закривають Бога, кажучи: це не модно, це застаріло, тоді люди дуже часто кидаються в окультизм і тим калічаються.

Також наголошували, що Харизматичний Рух в Церкві мусить мати структуру. Однак тут постає проблема про співвідношення між структурою і Святим Духом. Структура – це щось таке стабільне, незмінне, окреслене в якісь певні рамки, а Дух Святий діє як хоче і коли хоче, і віє туди, куди хоче. Він є нами непередбачений. Потрібно, щоб структура не гальмувала і не гасила діяння Святого Духа. Бачимо зараз в Україні, що ми є на тій стадії формування певної структури. Я казав їм, що в нас є проблема, бо не можемо офіційно сформуватися в Церкві. Отець-доктор відповів: «То у вас ще щасливий час. Як будете мати структуру, от тоді вже почнуться проблеми гірші». В Європі цей етап вже давно пройшли і кожна Католицька конгрегація має своїх єпископів, священників та багаторічні такі структури при єпископатах. Це є чудово! Маємо досвід в Польщі, Словаччині, бо це тільки сприяє Харизматичній Віднові. Але є різні країни, різні особистості, якраз в цьому і є проблема, в єпископаті і в Харизматичному Русі. Не стикуються між собою не в поглядах, але в характерах.

Отже, ми йдемо до того, щоб мати якусь структуру в Церкві, ми цього хочемо. Але пам'ятаймо, що завжди будемо мати такі три проблеми. Це секуляризм, окультизм та співіснування структури і Святого Духа. Отже треба в собі виховати потребу щоденного читання Божого Слова. Зерно Божого Слова може нас у великій мірі оберекти від упадку в особистому духовному житті, також і в спільнотному. Дари – це не наші, а Божі дари і тільки Бог має право нам їх дати так, як Він хоче користуватися ними через нас.

Харизматичний Рух є по своїй суті пророчий. Доповідачі постійно наголошували: просіть пророцтва. Це дуже важливо, з ким я не зустрічався, майже всі говорять: «Не гасіть Духа, просіть пророцтв!» Ці слова стали вказівкою для нас на конференції.

Другу тему ми почали з історії попередньої зустрічі спільнот 2007 року у Варшаві. Тема зустрічі: «Європо, встань!», «Пробудися, встань!» Такий був пророчий заклик до Віднови, аби прийшли до Йордану, щоб зайняти обіцяну землю. В Будапешті у 2009 році основне гасло було «Європо, стань на коліна!», а в 2007 «Європо, пробудися, встань!» Отже, з чим пов'язана така відмінність? Це не є якісь протилежні речі, а скоріше йдеться про тактику. Господь хоче діяти через нас.

Пробудися, йди вперед, перейди Йордан, займи ту землю, яку тобі Бог дав, але не надійся на себе. Встань перед Богом на коліна і не ти будеш брати ту землю – Бог буде її брати через тебе. Ти не маєш сили. Ти є німіч, ти є ніщо. Порох. Тільки в Бозі ти можеш завоювати те, що тобі Бог дає.

Отже, заклик до смирення проявляється в нашій здатності довіряти Богові і повністю залежати від Його сили. Ми не повинні боятися нашої слабкості. Ми повинні її признати. Наша слабкість повинна нас штовхати в обійми Господа: «Все можу робити через Христа, Який мене укріплює» (Флп 4:13). Також в цьому слові є звернення до кожного з нас особисто і не тільки до спільнот. Навіть зрілі

християни повинні дозволити Господу формувати далі свій характер, свою духовність. Якщо так не буде з одиницею, то тим більше так не буде зі спільнотою. Ми повинні постійно рости в Господі.

Ця проблема якраз постала перед Харизматичним Католицьким Рухом. Ми готові емоційно перейти Йордан і взяти землю, стати перед Богом на коліна, але не зосереджуємося на цьому зверненні Господа. Ми бачимо інші проблеми, які є у світі, Церкві і стараємося їх також виконувати. Це є плоди Святого Духа, Який хоче допомогти нам у всьому, але ми розпорошуємося на другорядні речі. Соціальне служіння, різні харитативні акції. Це все має бути, але другорядним, а не першорядним. Ці спільноти зайнялися деякими іншими справами і втрачають своє покликання. Дари Святого Духа починають гаснути.

Цю проблему виявили якраз на цих зборах. Треба бути самим собою в першу чергу і розвивати та поглиблювати ті дари, які нам дав Бог. Це є наша ціль: не погасити Святого Духа. В нас проблем є дуже багато у світі, у Церкві. Ми їх всіх не вирішимо, але кожен мусить бути самим собою. Є люди, які мають дар служіння в соціальній ділянці та в інших ділянках життя Церкви, а є люди, які мають дар харизматичного служіння. І кожен мусить бути самим собою. Разом ми творимо щось ціле, велике. І якщо ми всі зіллємося, змішаємося в одну масу, то все погасне. Навіть Святіший Отець наголошував, що не можна всі види діяльності змішувати в одне. Голова має бути головою, щоб думати. Рука – рукою: діяти. Нога – ногою: йти. Рука одночасно не може бути головою, думати і йти. Кожен має свою працю і своє місце в Церкві. Треба розвивати дари, які нам дав Господь.

Чотири роки тому я питався Блаженнішого Любомира Гузара, якою має бути наша спільнота. Він відповів: «Будьте самі собою!» Ми перед Богом будемо відповідати за дари, які Він нам дав, а ми їх не розвивали і не поглиблювали.

Стратегічне бачення Харизматичної Віднови в Католицькій Церкві – плекати свою ідентичність і мати спільну візію, але пам'ятати, що Дух Святий діє, як хоче, коли хоче і куди хоче. Тому ми повинні мати стратегію, спільне бачення, але завжди гнучко реагувати на дію, на зміну напрямку. Маємо бути дуже чуйні на те, що Дух говорить Церкві і церквам. Наші спільноти – це в християнському розумінні такі маленькі церкви. Не в плані еклезіяльному, богословському, сучасному. Але сказано: «Ми є маленькі церкви». Кожна по собі. Мають свого лідера, духівника, священника, єпископа. Чують Голос Божий, а тому ділення цими дарами, що Бог нам відкриває – це надзвичайно важлива річ. Якраз таке ділення було в групах у Німеччині.

* * *

Були представники з Італії, Іспанії, Польщі. Розказували чим займаються, але я не почув, що Бог їм сказав, що Бог конкретно хоче. Отже, ми мало слухаємо Бога, мало хочемо почути, що Він нам дійсно говорить. Дуже мало. Це є наша проблема. Не тільки в Європі, але в нас так само. Ми маємо свої проблеми у Львові, Франківську, Чорткові. Ми їх вирішуємо. Торкнімося глобальніше: що Бог хоче конкретно від нашої спільноти в майбутньому, що Він нам показує, що маємо зробити, куди нас веде, куди ми йдемо? Є Церква і єпископ, який задає нам напрям, але Святий Дух той наказ єпископа оживляє. Він дає нам ту силу, щоб цей наказ виконати, якимось глибше його пізнати і творчо до цього підійти. Була спільна молитва і Дух Святий вказав на такі ділянки розвитку руху Католицької Харизматичної Віднови.

Перше – розпалити вогонь Святого Духа. За основу служило Євангеліє від Луки 3:16: «Той буде вас хрестити Духом Святим і вогнем», що означає залучати все більше людей до розуміння і пережиття хрещення в Святому Дусі, збільшувати Христову Харизматичну Армію.

Друге – роздмухувати вогонь, щоб він поширювався, тобто зростати в церковній зрілості. Мати програми формації лідерів, використовувати і розвивати наші власні харизми, дані нам від Бога, особисті, які є в спільноті; більше віддаватися самотності Господа Ісуса Христа, більше Йому довіряти; молитися разом, як учні Христові на Тайній Вечері.

Отже, перше – це запалити вогонь, привести нових членів до руху Харизматичної Віднови. Друге – розвиватися у Святому Дусі, утверджуватися в цьому. І третє – це поширення вогню назовні, тобто місійний напрям руху Харизматичної Віднови – йти в суспільство і в Церкву. На цьому третьому етапі є такі три підпункти. Коли Дух Святий зійшов на апостолів вперше, це поширення вогню мало такі три послідовності:

1. Особиста П'ятидесятниця кожного апостола, коли він прозрів, навернувся до Господа у Святому Дусі.

2. Спільний досвід Святого Духа. Одне – коли Дух Святий діє на мене особисто, і друге – коли діє в спільноті. Це є різні речі. Як Бог діє в спільноті, то Він творить таку братерську єдність, яку мали апостоли. Це також є плід Духа і дуже важлива річ, але Він дає спільноті різні дари, якими треба ділитися. Я сам не є самодостатній. Я чую те, що Бог мені каже. Тільки в спільноті я наповнююся тими дарами, які Господь у повноті дає спільноті і я бачу свої недоліки, брат мене може поправити. І плід Духа – завжди має бути братерська єдність. Якщо її нема, щось не так, не той дух може діяти через нас тоді.

3. Передавання Святого Духа поза спільноту апостолів, всім людям, іншими словами – євангелізація. Отже, такі три гарні речі, що їх до кожного з нас промовляє провід католицьких харизматів: особисте зростання в Дусі Святому, зростання в Дусі в спільноті і зовнішня євангелізація. Блаженний Папа Іван Павло II в 2004 році сказав: «Харизматичний

Рух має постійно зростати через П'ятидесятницю, особисту святість, перебування в спільноті та євангелізацію». Це має бути обов'язково в спільноті, яка стає такою духовною родиною, де ніхто не є забутий і всім потрібний.

П'ятидесятниця завжди має свій плід – проголошення Євангелія Ісуса Христа, добру новину. Це проголошення того, що Ісус є живий, є серед нас. Ті всі процеси, які я згадав, мусять іти паралельно: зростання особисте, зростання у спільноті, зростання євангелізації. Чим більше ми робимо назовні, тим більше нам Бог віддає всередині нашої спільноти, в нашому особистому житті.

Папа Бенедикт XVI сказав ще більш конкретніше і різкіше про роль харизматів: «Харизматам треба поширювати П'ятидесятницю назовні в суспільство і змінювати його, творити культуру, тобто цивілізацію П'ятидесятниці». І скажіть після цього, що він не є харизматом! Папа дає нам чіткий напрямок: творити цивілізацію П'ятидесятниці. Не тільки в спільноті, але в цілому суспільстві. Це його слова. У Сіднеї на світовому Дні Молоді в 2008 році Папа Бенедикт XVI описав хрещення в Святому Дусі чотирма основними елементами:

1. Мусимо бути запалені вогнем любови Бога, мусимо горіти. Без цього нічого не буде.

2. Прийняти оновлення через Святого Духа, згідно Божого задуму. Народитися згори і стати новим творінням. Через нашу переміну життя станеться оновлення інших людей. Ми маємо бути максимально відкритими до Святого Духа. Бог хоче нас оновити, бо Дух Святий завжди є новий.

3. Отримання печаті воїна Христового, не боятися визнавати Христа.

4. Дозволяти правді Євангелія пронизувати все, що зустрінеється на нашому життєвому шляху, щоб вкінці перемогла цивілізація любови. Завжди і всюди голосити правду Євангелія і всі події, які відбуваються в особистому та суспіль-

ному житті, оцінювати з точки зору Божого Євангелія. Якщо ми все те, що нам пропонує світ, будемо ставити на світло Божої правди через науку Євангелії, тоді зло, тьма – просто зникне.

Чому світ зараз у різних безвихідних ситуаціях: політичній, економічній, морально-духовній? Тому, що не бачить світла Євангелія. Ніхто не говорить, а ми повинні говорити це всюди, ми є частинкою суспільства. І тоді можна будувати цивілізацію любови. Так ми зможемо перемогти, і переможемо!

* * *

Талант від Бога – будь скромним. Слава від людей – будь вдячним. Зарозумілість від себе – будь обережним.

3 Оля Малюк **Пророчє слово**

отриманє в поїзді із Дніпропетровська, 16.12.2011 р. Б.,
після Вечірньої

Мої улюблені діти! Прославляйте Мене своїми серцями. Це Я покликав вас на цю зустріч. Я хочу діяти через вас. Ви потрібні Мені для здійснення Моїх планів. Я буду діяти через вас. Кладіть руки один на одного, на інших. Заступайтеся за інших! Я буду через вас виливати Святого Духа на інших людей. Я хочу вас переповнити Собою, щоб дарувати Себе через вас іншим.

Будьте, як немовлята, які тільки народились, які в усьому залежать від своїх батьків. Будьте залежними тільки від Мене, тоді будете свобідними і щасливими. Я буду сильно діяти через вас. Не привласнюйте собі нічого. Пам'ятайте,

що то Я дію через вас. Я зміцню ваші стопи на Моїй дорозі. Я потребую ваших сердець, Я потребую вашого розуму, Я потребую ваших тіл. Віддайте себе Мені в повноті. Постійно кажіть «так» Моїй волі і будете найщасливішими. Я хочу зробити вас найщасливішими. Я люблю вас, діти Мої! Я благословляю вас на подальше служіння, діти Мої! Амінь.

4

Таня Дубина **Пророче слово**

отримане 17.12.2011 р. під час зустрічі з Владикою Дмитром

Ісус прагне душ. Закликає священників приділяти більше уваги Сповіді. Службу Богу відправляють по три і більше священників, а жодний не сповідає. Під час Сповіді відкривається душа, кається, спасається, зцілюється... Під час Сповіді Господь рятує. Господь просить молитися за священників, як за духівників. Бог через духівника провадить, зцілює, спасає душу і веде по тій дорозі, яку Господь приготував особисто для тієї душі. В спільноті ми один одному допомагаємо.

Бог – це тіло. Голова – Христос, тіло складається з багатьох членів і кожний член виконує своє завдання. По тілі йдуть вени, потім посередині тіла – велике серце. В серці запалюється великий вогонь. Це вогонь Божої любови. Господь говорить: «Якщо всі члени тіла будуть здорові, будуть єднатися у любові, відкривати свої серця, жити у мирі, тоді по венах потече кров, запалиться великий вогонь любови. Всі будуть серцями з'єднані, тоді тіло буде працювати потужно і Бог зможе потужно діяти. Бо коли здорові члени – здорове тіло.

Господь відкрив мені, що харизматичні спільноти мають формуватися з маленьких молитовних групок по 7-10 чоловік, не більше, щоби один одному відкривалися, довіряли і ділилися. Обов'язково має бути духівник (священик). Тоді йде формування і духовний ріст. Кожна маленька групка має мати основну людину, яку настановить духівник, бо він знає духовний ріст цієї людини, а якщо сліпий веде сліпого, обидва впадуть у яму. Господь просить: «Перш ніж організувати, запитайтесь, чи Моя на те воля?» Господь Сам помазує лідерів.

Через одного св. Петра, через одну проповідь Бог навернув 3000 народу. Через апостола Павла навернув цілі поганські народи. Я можу навести багато прикладів, навіть з теперішнього і особистого життя, коли Господь через якість помножує і кількість.

Бог показує багато проблем у спільнотах: немає духовного росту, немає коріння. Рани відкриті і гниють далі, люди зростають у своїх пристрастях, хочуть бути лідерами, але забувають слова Ісуса: «Хто хоче бути першим – нехай стане останнім», «Я не прийшов, щоби Мені служили, а прийшов служити».

Ісус хоче єднання і любови між спільнотами, в Бога немає кращих або гірших, всі члени одного тіла, просто кожен виконує своє завдання. Не може нога сказати руці: ти мені не потрібна, бо всі ми члени одного тіла. Часто Ісус говорить: «Не шукай свого, а Мого проси», «Шукайте перше Царства Божого, все решта вам дасться», «Я прийшов у цей світ чинити не Мою волю, а волю Того, хто послав Мене».

Також мені Господь сказав такі слова: «Народ цей устами Мене прославляє, а Я буду шукати собі поклонників, які будуть поклонятись Мені в душі і правді, та прославлятимуть Мене у серці своїм».

На початку 2011 року мені Господь показав дуже вражаюче: «Ісус сидить по коліна в болоті». Мені стало дуже

боляче, і так багато разів Бог показував одне й теж саме. Я запитала: Ісусе, що я можу зробити? Дай мені ласку обмити Тобі ноги. Ісус відповів: «Обмий мені ноги молитвами за священників, бо Церква моя по коліна в болоті. Молись і вчи своїх дітей, проси других, щоб не осуджували священників, а молились за них. Господь просить молитись за добрі і ревні покликання до священничих і монаших станів. Багато разів Бог просить: «Жнива великі, а робітників мало, просіть, щоб Я давав якнайбільше робітників».

Бог просить молитви за спасіння родин, з'єднання і помноження добрих християнських родин. «Моліться, діти мої, за добрі християнські родини, бо де буде добре насіння, там буде добре коріння і будуть добрі люди». Практично родини майже зникають через розлучення, розпусту, не хочуть терпіти один одному, зникають різні покликання, немає виховання, всі зранені, немає лікарів, вчителів, священників, і т. д. А згадайте наших бабусь і дідусів, невже вони жили краще? Але терпіли один одному, виховували не одне або двоє дітей, а по 8-10 і жили, доживали віку. Бог часто говорить такі слова: «Через твій хрест спасешся ти і твій рід, і твої ближні», «Візьми свій хрест і йди за Мною», «Ярмо бо Мое любе і тягар Мій легкий», «Хто не хоче брати свій хрест – той Мене недостойний», «Бо хто хоче спасти своє життя – той його погубить, а хто погубить життя заради Мене – той його спасе».

Одного разу, коли мені було дуже важко, я прийшла до церкви і просто питалася у Бога, як мені так далі жити? Бог мені показав. Ісус бере мене за руку і знімає зі Своєї голови терновий вінок. Я починаю дуже сильно плакати і кажу: Господи, це ж так страшно, які ще мають бути страшні терпіння, що Ти мені одягаєш Свій терновий вінок. А Ісус відповідає і показує: «Не бійся, Я тобі не дам більше, ніж ти зможеш знести, але через Мій терновий вінець спасешся ти і твій дім, і твої ближні». Тоді я з великим болем у серці під-

коряюсь Ісусові, а Ісус одягає мені терновий вінок. Вдівши мені на голову, вінок перетворився на гарну корону і Бог говорить: «Терновий вінець тут – а там у вічності корона спасіння».

5 Григорій Сковорода **Досвідчення Святого Духа**

Коли мої думки й почуття душі моєї були розпалені благоговінням й вдячністю до Бога, я, вставши рано, пішов у сад прогулятися. Перше, що пройняло моє серце – це звільнення, свобода, бадьорість, надія на сповнення. Ввівши в цей стан духа всю свою волю і всі мої бажання, я відчував всередині себе надзвичайний рух, який наповнював мене незрозумілою силою. Раптом якесь солодке тепло охопило мою душу, від чого все нутро моє загорілося вогнем, і здавалося, що в моїх жилах відбувався полум'яний кругообіг. Я почав не ходити, а бігати, начебто несений кимось, не відчуваючи в собі ні рук, ні ніг, а начебто я весь складався з вогненної суміші, яка витала в просторі кругобуття.

Весь світ щез переді мною; лиш почуття любови, благонадійности, спокою, вічности оживляло моє існування. Сльози полилися струмками з очей моїх і розлили якусь розчулену гармонію у всьому моєму тілі. Я проник у себе, відчув наче синівське запевнення любови і відтоді присвятив себе на синівський послух Духу Божому.

6 Орест Григорчак Нова євангелізація в Україні

У дивний спосіб Господь кличе Своїх дітей служити Йому і нести добру новину сучасному поколінню. Блаженний Папа Іван-Павло II закликав усіх людей доброї волі, щоб через рух Віднови у Святому Дусі по-новому євангелізувати світ і оживити парафіяльне життя. Якраз тим я і займаюся, але дорога до цього була непроста.

Я народився в побожній греко-католицькій сім'ї, змалку мене навчили молитися і ходити до церкви. Однак попри те все, Бог був для мене досить абстрактним явищем, тим, з ким я зустрінуся лише після смерті. Заповіді я намагався виконувати в основному з огляду на страх перед пеклом. Повсякденне життя складалося досить добре, я вчився на відмінно, займався спортом, мав різноманітні здобутки. Однак разом з тим я не бачив сенсу в житті, мене мучило питання: чи є зміст у всьому що я роблю, якщо і так прийдесться померти, для чого це все?

Замість того, щоб звернутися до офіційної медицини, я почав відвідувати нетрадиційного цілителя. Основним методом лікування були різного роду рухи руками, з допомогою яких, мовляв, відбувається налагодження енергетичного балансу, відновлення аури і т.д. Разом з таким псевдолікуванням відбувався і процес втаємничення в саму окультну філософію. Ця особа вводила мене в розуміння карми, аури, суміші медитації і астральних подорожей, навіть один раз практикувала це зі мною, після чого в мене загострилося почуття неспокою і страху. Розповідала про позаземні цивілізації і про можливість контактів з ними, в позитивному світлі презентувала практику йоги. Вона вчила, що Церква і Святі непотрібні, мовляв це для звичайних людей, а не для тих, котрі втаємничені у вищі

знання. Християнство у моїй свідомості ставало безсилою релігією.

Через деякий час такого лікування попередні проблеми начебто зникли, але почали з'являтися нові затяжні хвороби, які провокували мене знову і знову відвідувати цього цілителя. Я також почав помічати, що в церкві на Літургії мені було дуже некомфортно. Таке враження, що ціле тіло ломило, починалося сильне знервування і свербіння по всьому тілу. Я ледве вистоював Літургію до кінця. В моєму житті також з'явилися сильні страхи, причому ні зливання воску, ні інші окультні практики не допомагали, а ще через деякий час в мене почалася сильна депресія і бажання самогубства. Постійно чув внутрішні голоси, які провокували вчинити самогубство. Я не хотів цього, але не міг нічого вдіяти з цими голосами.

Коли я зрозумів, що все дійшло до краю, то впав на коліна і почав просити Бога щось зробити зі мною, бо я більше не міг так жити. Через деякий час мені приснився сон, в якому я бачив, як ця особа, яку я вважав за свого найбільшого добродія і цілителя, мала дуже страшні очі і гналася за мною, щоб знищити. Після цього я зрозумів, що ця особа не від Бога, хоча вона постійно переконувала, що служить Всевишньому.

В цьому сні я також побачив монахів, одягнених у середньовічний одяг, котрі молилися за мене. Ніколи до цього не зустрічав згромадження, яке б носило такий габіт. Через деякий час після цього сну Бог і справді дав мені ласку зустрітися з ними на реколекціях Школи Християнського Життя і Євангелізації Святої Діви Марії з Назарету, Матері Церкви (скорочено Школа Марії), на які мене запросив мій приятель. Саме там я пережив глибокий досвід присутності живого Бога, пізнав Його як живу особу. Я зрозумів, що Христос є моїм Спасителем і Господом. Я просто сказав Ісусу, що потребую Його, що відкриваю Йому двері свого серця і віддаю Йому своє життя.

Після цього страхи і бажання самогубства, котрі мене переслідували, почали зникати самі собою, а також з'явилася відраза до гріха. Раніше я не грішив, оскільки боявся покарання, а зараз з'явилася огида до нього. Разом з однодумцями ми, з ласки Божої, заснували спільноту «Благословення» для того, щоб інші люди теж могли досвідчити Божу любов і силу. Ми просто не могли мовчати про те, що бачили і чули, як про це написано в четвертому розділі книги Діань.

Оглядаючись довкола, неважко помітити, що незважаючи на високі заробітки, соціальний статус, славу чи владу, люди насправді живуть дуже сумним життям. І справді, життя без Бога – це лише існування, марне ловлення вітру. Багато людей переживають пустку в своєму серці, яку неможливо заповнити ні їжею, ні напоями, ні машинами, ні навіть добре вихованими дітьми і усвідомлюють, що тільки Бог здатний щось змінити. Люди приходять у спільноту, бо шукають зустрічі з живим Богом.

Отож, на сьогоднішній день, ми маємо три зустрічі на тиждень. Одна відбувається у неділю в приміщенні Українського Католицького Університету. В межах цієї зустрічі проходить навчання на актуальні теми духовного життя, побудоване на основі Святого Письма, молитва прославлення, на якій ми молимося своїми словами про те, що є в нашому серці, співаємо і граємо для Бога. На закінчення впродовж 15 хвилин відбуваються свідчення: люди розповідають про те, як Господь змінив їхнє життя, що Він робить для них зараз і як діє. Один раз в місяць молимося за хворих з покладанням рук.

Окрім недільної зустрічі є також зустрічі в малих групах ділення. Їх сьогодні існує близько 30 і вони проходять на парафії святих Володимира і Ольги. Кожна група налічує від 8 до 12 чоловік. На цих зустрічах люди діляться своїм життям, переживаннями, труднощами та радіщами, вивчають Слово Боже, моляться один за одного. Третя зустріч

– це зустріч-служіння. Віряни збираються для того, щоби служити іншим: одні допомагають в будинку перестарілих, йдуть до хворих в лікарню, інші займаються молитовним служінням, ще інші – музичним, творчим, молодіжним і т. д. Кожен обирає ту ділянку, в якій найкраще може реалізувати свою любов до інших людей. Із задоволенням можу спостерігати, як люди отримують велику радість від безкорисливого служіння ближнім. Саме так вчить нас Слово Боже: краще давати, ніж брати.

Вже шість років діє наша спільнота Віднови у Святому Дусі «Благословення», завдяки якій люди різного віку змогли пізнати Бога, знайти вихід зі складних життєвих ситуацій та досягнути духовного поступу. Спільнота стала для нас великою родиною.

Ми довго молилися, щоб Господь послав нам хоча б якогось священика, а милосердний Бог дав нам о. Ігоря Царя, котрий не просто є з нами, а цілим серцем любить нас і служить нам. Митрополит Ігор Возняк 21.05.2012 року призначив його духівником нашої спільноти.

Спільнота сповідує і живе наступними цінностями:

1. Життя Таїнствами: участь у Святій Літургії (якомога частіше), Сповідь (хоча б раз на місяць).
2. Щоденна особиста молитва.
3. Щоденне читання і роздумування над Святим Письмом.
4. Глибше пізнання навчання Католицької Церкви.
5. Прагнення до побудови глибоких відносин з братами і сестрами у спільноті.
6. Готовність до служіння (через близькі і далекі місії, а також фінансово).
7. Євангелізаційна активність і співпраця з іншими спільнотами.
8. Духовна формація (Школа Марії та інші).

Окрім того, кожного четверга на згаданій вище парафії проходить євангелізаційний курс «Альфа», на котрому розглядаються підставові теми християнської віри. На нього ми запрошуємо всіх, хто вперше приходить на спільноту. Не оминаємо увагою також і духовенство, для якого кожної другої п'ятниці місяця о. Ігор організовує зустрічі.

Наше завдання навчити людей, щоб шукали Бога більше, ніж багатства, славу чи успіх, адже без Христа навіть те, що маємо, не зробить нас щасливими. Найвищою гарантією нашого щастя і безпеки є Ісус. Коли Він буде на першому місці – все інше стане на свої місця.

* * *

*За те, що ти не служив весело Господеві,
твоєму Богові, радіючи серцем у всіх достатках,
служитимеш твоїм ворогам, які Господь пошле
на тебе, – в голоді, у спразі, в наготі, терпівши
в усьому нестаток; вони накладуть тобі залізне
ярмо на шию, поки не знищать тебе.*

(Втор 28: 47-48).

7 Андрій Бордун **Добре дерево дає гарні плоди**

1. Андрій Бордун, 43 р., директор школи

Всі події, що сталися в нашому селі Сарни Яворівського району Львівської області і в моєму особистому житті, є дією Бога. Не маю жодного сумніву в тому, що наш отець Роман Кисіль, пан Орест Григорчак та інші молоді люди зі спільноти «Благословення», які проводили реколекції, діяли на прославу Бога та нашої греко-католицької Церкви.

Я був присутній на всіх лекціях, які проводив пан Орест і почув багато нового, цікавого, краще зрозумів Святе Письмо, відчув глибину слів, якими промовляв до нас Господь.

Люди почали частіше сповідатися і причащатися, чоловіки менше вживають алкоголь, на вулиці не побачиш нетверезої людини, до багатьох сімей прийшов спокій. Більше юнаків та дівчат почало ходити до церкви, припинилися бійки та інші непристойні речі. Я особисто пережив глибоке духовне зворушення, побачив переміни у житті моєї дружини та дітей. Дякую Богові, що Він змінив моє життя.

2. Леся Сорочинська, 37 р.

Велике спасибі молодим людям зі спільноти «Благословення», які до нас приїжджали 1–3 липня 2011 року і проводили Євангелізацію. Особливо дякую пану Оресту за його духовні навчання та потужні молитви зцілення. Також дякую Марічці за її ангельський спів на хвалу Бога. Після того, як Святий Дух зійшов на мене, я живу в Божій благодаті. У нас все змінилося, бо вся наша сім'я живе з Богом і для Бога.

3. Ірина, 15 р.

До реколекцій я ходила в церкву, бо це був мій обов'язок. Грішила не думаючи, що роблю, а головне – мені завжди було самотньо. Реколекції в моєму житті стали переломною подією. Я щаслива і не самотня, бо знаю, що Ісус завжди зі мною, хочу іншим свідчити про Бога. Тепер я весела, життєрадісна людина, друзі не впізнають мене.

4. Соломія, 17 р.

У дитинстві я впала і мене болів хребет, я не могла сидіти і стояти. На реколекціях я пережила неймовірно відчуття легкості, з моїх очей текли сльози. Бог мене зцілив і зараз мене нічого не болить. Мені подобається бути з Богом.

5. Кульматицька Марія, 14 р.

Коли на мене зійшов Святий Дух, мені було дуже добре. Я бачила Ісуса, відчула Його присутність і велику любов. Я впала на землю і дякувала Богові за те, що Він мене зцілив і дуже сильно плакала. До реколекцій я часто втрачала свідомість, не могла стояти на Службі Божій, а тепер слабкість зникла. Я вдячна Богові за почуті молитви і зцілення.

6. Андрій, 18 р.

Після реколекцій мене перестав боліти хребет і я став кращим.

7. Мартин Ольга, 16 р.

Після реколекцій мені стало добре і легко на душі. До цього часу я дуже боялася іти по вулиці ввечері, мені здавалося, що за мною хтось іде. Зараз не боюся. Я уважно слухаю Літургію, думка направлена тільки до Бога, мене тягне до молитви і читання Святого Письма.

8. Мартин Олександра, 52 р., вчителька

Після реколекцій я відчуваю себе легенькою дівчиною, перестали боліти ноги і спина. Я перестала боятися. У мене була фіброміома матки і я вірила, що Бог мені допоможе у цій недузі. Згодом, завдяки молитві с. Лідії з Закарпаття, Бог зцілив мене повністю.

9. Столяр Анна, 56 р.

Мир і спокій в душі, бажання молитися, зник біль після операції.

10. Щирба Степанія

Я дуже дякую Богові і пану Оресту за науку. Мені в очах паморочилося, а тепер все пройшло.

11. Бордун Ганна, 62 р., вчителька

Реколекції мали велике духовне, виховне і оздоровче значення. Мене багато років боліла голова, шуміло у вухах. Тепер нема того. Я можу прожити день без таблетки. Стало мені легко. Не мучить ніякий сумнів.

12. Остапчук Наталія, 52 р.

Якась радість появилася в мене і так легко стало на душі. А ще перестали боліти ноги.

13. Захарко Наталія, 42 р.

Навчилася більше любити Бога, і не лише я, а вся моя родина. Ми кожен день читаємо Святе Письмо, молимося спільну вечірню молитву і не 10–15 хвилин, а дві години й більше. В нашій сім'ї відбулося зцілення мого чоловіка і дочки, їх перестали боліти хребти. Ці науки пішли на користь, бо вони мене спонукали до нового життя. Я знову народилася і мені страшно дивитися на моє минуле. Зараз я мов на крилах літаю, бо я з Богом.

14. Захарко Іван, 42 р.

Раніше ми не молилися разом, якось соромно було. Тепер ми молимося кожного вечора: жінка, теща, донька і син. Я перестав матюкатися. Господь зцілив мій хребет, що був розірваний в двох або трьох місцях і я задихався, а тепер того нема. Знаю, що Господь простив мене, бо я навернувся до Нього.

15. Кульматицька Ольга, 71 р.

Після реколекцій Бог змінив мою сім'ю – внуків, сина, невістку. До реколекцій мене сильно боліли ноги, а після прийняття Святого Духа я не відчуваю сильних болів. Тепер я більше уваги приділяю церкві і часто причащаюся, більше молюся, читаю багато про Бога і маю спокій на душі.

16. Якимець Віра, 67 р.

Після реколекцій я не маю болю в ногах, не мучить мене тиск і не підвищується рівень цукру в крові, бо в мене цукровий діабет. Тепер відчуваю спокій і стала добрішою.

17. Ганна

Життєві труднощі, страхи, нічні кошмари були настільки сильні і доводили моє життя до відчаю. Після реколекцій моє життя змінилося – зникли сімейні негаразди і хвороба хребта, через яку я не могла довго сидіти і читати. Тепер читаю вільно і скільки забажаю. Щиро дякую Господу Богу!

18. Масьо Іван, 37 р.

Я дуже пив горілку, до церкви не ходив, кляв, ну просто злий був, сам себе ненавидів. У березні 2011 року о. Роман Кисіль читав у храмі присягу, а багато людей за ним повторювали, що не будуть пити і змінять своє життя, будуть ходити до церкви. Я тоді щиро висповідався і дав Господеві присягу. Мені то все відвернулося, стало легше жити, ходжу до церкви, а Бог повернув мою жінку, яка вісім років тому пішла від мене.

19. Ільчишин Марія

Мій старший син Василь, якому 10 років, був дуже нервовий, кричав і не слухався. Я пішла з ним до о. Романа Кисіля на молитву. Під час молитви бачу, що син падає, довго лежить, а коли підвівся то розповів таке: «Я бачив двох чоловіків. Один з них був злий, а другий – Ісус Христос. Бог виганяв злого, а той не хотів вступатися, але Бог переміг злого».

20. Наталя Орищак, 44 р.

Колись Бог зцілив мене від тяжкої недуги емпієми плеври за посередництвом блаженного Миколая Чарнецького.

Протягом декількох років у мене була кровотеча носа, тому завжди сиділа на таблетках, а також часті головні болі. Я звернулася за допомогою до нашого о. Романа Кисіля. Він молився наді мною звичайною молитвою, а також іншими мовами. Під час молитви мене огорнуло дивне відчуття – почала тремтіти, ніби чогось боялася. Відчувала якийсь тягар, який опускався донизу. Після цього у мене припинилася кровотеча носа. Зникли також часті головні болі. Тиск трішки нормалізувався. Зараз я розумію, що це дія Святого Духа. Але найбільше я вдячна за своє духовне оздоровлення.

Чую радість, маю бажання молитися, йти до Сповіді. Раніше не здогадувалася, що стільки на землі є гріхів і як сильно діє спокуса. Коли я прийняла Святого Духа, все це мені відкрилося. Я стала ближчою до Бога. Ми всі дякуємо Богові за нашого священика, який оздоровлює нас духовно і тілесно.

8 Ірина Чабан **Радість від Ісуса і Марії!**

Хочу поділитися радістю, яку Ісус з Марією мені подарували за час мого перебування в спільноті «Благословення». Я була вихована в хорошій християнській родині, за що дуже вдячна Богові. Багато знала про любов Божу, але не все розуміла. Проблема була ось в чому: я не могла співставити Божу любов з терпіннями, які були в моєму житті. Коли Бог любить, – то чому багато часу свого дитинства і молодости я провела в лікарнях? У моїй пам'яті замість надії на краще, на видужання, були слова від лікарів, які просто вбивали. Я жила в смутку і розчаруваннях, це мене тримало наче в

рабстві. У моїй присутності лікарі сказали: «У цієї дівчини букет хворіб, як у старої бабці». Пропонували мені зробити чотири різні операції. Я – відмовилася, бо відчувала, що на мені робили різні досліді, пробували все що знали, що можна було і не можна – як я потім довідалась. Бачила, що самі лікарі не розуміли чому прогресують хвороби і з'являються нові. Вони не бачили виходу з цього. Я розчарувалася і покинула усе лікування. Шукала правди, якогось виходу, адже мої хвороби і немочі не давали вповні радіти, жити, працювати, а найголовніше – не лікувалися!

Моє життя почало мінятися у спільноті «Благословення». Саме там, особливо за молитвами лідера Ореста Григорчака, Господь почав показувати мені – чому я маю такі терпіння, звідки вони взялися. Бог показав мені не тільки причину моїх терпінь, але також показав і вихід з цього. Ісус забрав корінь моїх терпінь. Я почала досвідчувати любов Божу і дію Святого Духа в своєму житті. Я розуміла, що фізичне зцілення не є найголовнішим чи ціллю. Фізичне здоров'я почало приходити із внутрішньої переміни. Господь почав зцілювати мої стосунки з Богом і ближніми. Ісус почав працювати з моїм серцем, почав міняти мене зсередини. Реально вже зникли певні діагнози, я бачу, що фізичне здоров'я поступово приходить. Це так гарно – мати те, що ти раніше не мала. Я почала більше відчувати внутрішню радість і мир в серці – якого світ не може дати, якого не можна купити за гроші. Таке враження, що вирвалася з якоїсь темниці на світло і бачу красу Божу. Досвідчую більше внутрішньої свободи, радості, щастя, життя стає таким цікавим. Хочеться жити, радіти, любити...

Також мала можливість разом із спільнотою бути на реколекціях для мирян, які давав о. Руфус Перейра – відомий екзорцист і провідник руху Віднови у Святому Дусі з Ватикану. Досить цікаво, що ті науки, які давав отець Руфус – були укріпленням тих знань, які я отримала в спільноті під

час формації. Потім о. Руфус молився над кожним за зцілення і визволення від коренів тих терпінь, де медицина була просто безсила. Подібні науки і молитви за внутрішнє зцілення були проведені отцями в Меджугорії, коли я була на святкуванні 30-ої річниці об'явлень Пречистої Діви Марії. Там я пережила мир, любов і радість – велике бажання йти за Богом, служити Йому, як робила це Марія в покорі і смиренні. Я побачила, що в своїх посланнях Марія завжди зосереджує увагу на Небесному Отцеві, Ісусові і Святому Дусі. Візіонерам казала: «Я не важлива, важливий Ісус!»

Дякую Богові за Його велику дію в моєму житті через Святі Тайни, Святе Письмо, спільноту, Школу Марії, за курс «Дабар», за молитви духовних отців, за підтримку. Я зрозуміла, що ніхто в цьому світі не може дати справжнього щастя і радості, не може заповнити пустку в серці – тільки сам Бог. Від повноти життя в любові з Пресвятою Трійцею і ближніми, як наслідок, в життя приходять різні благословення. Радію, що можу в спільноті духовно розвиватися, пізнавати Бога, прославляти Його, любити і служити Йому! Нехай Господь вас щедро всіх благословить!

9 Лілія Желізко Ісус з нами!

В кінці січня була дуже сильна молитва прослави. Відчувалась надзвичайна присутність Святого Духа – так, якби вогонь горів між нами. В той час лідер спільноти «Благословення» Орест Григорчак через дар слова знання сказав, що зараз зцілюються чоловіки на простату, хтось на рак і хтось на виразку дванадцятиперстної кишки. Через тиждень пані

Надія Винник засвідчила, що дійсно зцілилася на виразку.

А ще через три тижні я дала таке свідчення: мій дідо має 86 років і хворий на геморої четвертої стадії, який переходить у рак. З нього вже текла кров, весь час був пронос і нестерпний запах. Лежав і худнув на очах. Ми бачили, що йому залишається жити вже недовго. Після молитви про славу у неділю, на якій я молилася за нього, дід зцілювався і в нього зараз добрий апетит. Бог зцілює його! Алилуя!

У листопаді минулого року під час молитви за зцілення я побачила, як Ісус Христос зійшов з-за вітваря і рухався поміж людьми, а тоді сів на крісло в кінці храму. Я бачила це дуже чітко.

В грудні на реколекціях у Більшівцях, присвячених Віднові Святого Духа, Орест молився наді мною і раптом стало тихо-тихо, хоч навколо всі молились вголос і лунала музика. Переді мною був Ісус Христос в білосніжному одязі. Від Його ніг простягалась доріжка, як кришталеве море. Єдине, що я могла робити – це захоплено промовляти: слава, слава, слава Тобі, Боже!

Сьогодні, 4 березня 2012 року в УКУ, коли співали «Святий Духу, прийди», я побачила, як з вітража у святилищі зійшов Ісус Христос на білій хмаринці. Дійшов до половини храму над людьми і розкрив руки, а з них вилетіло приблизно 50 білосніжних голубів.

* * *

*Веселе серце – ліки добрі;
А дух прибитий висушує й кості*
(Прип 17: 22).

Я парафіянка храму святих апостолів Петра і Павла у Новояворівську, де настоятелем є о. Василь Іванів, Чину Найсвятішого Ізбавителя. Хочу поділитися своїми враженнями, які пережила на п'ятитижневому євангелізаційному курсі «Альфа» в січні-лютому 2012 року. Ці науки слухало понад 500 людей, а 350 брали участь в групах ділення.

Перший раз я йшла з цікавості. Наперед уявляла собі, що це реколекції, але вже після першої конференції відчула, що це щось нове, чого я не знаю. Молодий чоловік пояснює Святе Письмо так доступно і зрозуміло на прикладах з життя, що це торкалося серця і чотири години минали як одна година. Я собі думала, що проповідувати має людина старша віком з досвідом, але коли слухала Ореста Григорчака, який не є ні священником, ні монахом, то на сто відсотків була впевнена, що на ньому Святий Дух, Який через Його уста відкриває нам істини Божі.

Мені здавалося, що я багато знаю, практикую правильно, але завдяки курсу «Альфа» починаю вести більш активне духовне життя. Найбільше була вражена силою молитви прослави і наукою про дари Святого Духа, а саме, що кожен з нас, християн, може володіти ними. Це просто відкриття!

На перших зустрічах Орест попереджав, що курс «Альфа» безслідно не промине в житті кожної людини, яка буде приймати участь в ньому. Обов'язково відбудуться зміни чи в сім'ї, чи в родині, чи на роботі. Особисто я отримала духовне зцілення. Мені хочеться говорити про Ісуса, сказати всім, що Він є живий між нами, реальний, любить нас, хоче прийти до нас і жити в нашому серці. Хоче нашого довір'я до себе, хоче дати нам все, що просимо і що потребуємо, а навіть більше.

У мене є багато духовної літератури, дисків з науками, але я не роздавала їх не через скупість, а скоріше через страх: що про мене подумують інші? А після цих наук вже пороздавала багато книжок, копії дисків. З'явилося бажання познайомити всіх з Ісусом, а думка, що про мене подумують, вже зникла.

Ще одна цікава річ. Я маю трьох дітей: шість років, чотири, та рік. Коли йшла на науку, то залишала їх самих вдома. Бог давав мені таку відвагу і віру, що Він заопікується ними. Вже при виході з дому моя старша донечка каже: «Мамо, що мені робити, коли вони будуть плакати, чи нечемні? Я знаю, ти йдеш надовго, аж на чотири години».

Я відповіла: Молись вервицю і все буде добре. І диво, повертаючись додому діти зустрічали мене здорові, веселі, начебто мама нікуди і не йшла. Старша донечка – няня, вже на порозі зізнається, що зробила так, як я радила, а після цього вони гарно бавились. Я тільки тихенько промовила: «Дякую Тобі, Ісусе!»

Ще одне свідчення на Божу славу. Моя мама недавно відбула Сповідь в греко-католицького священника і ділилась, що таку Сповідь мала перший раз в житті. Це просто чудо від Бога!

Також хочу подякувати Богові за те, що він покликав таких молодих людей до проповідування Слова Божого. Вони не тільки проповідують Христа, але і живуть Його наукою. Який гарний приклад для сучасної молоді у цьому зіпсованому світі. Вперше у нашому житті ми побачили правдиву християнську спільноту «Благословення», якою провадить Святий Дух. Тепер ми розуміємо, що мав на увазі блаженний Папа Іван-Павло II, коли говорив про нову евангелізацію.

Дай Боже, щоб на кожній парафії були такі спільноти, які зможуть врятувати Україну від гріха і погибелі. Тоді наші діти будуть бачити правдиве світло Христової віри, а Боже благословення щедро розіллється через Святого Духа над нашим народом.

11 Отець Ігор Цар Найкращі діти Католицької Церкви

Час дуже швидко збігає. Після того, як мені минуло 50 років, я подумав: скільки вже різного нажився – боротьба за Церкву і Україну, місійна праця, не один храм лишив після себе, купа книжок написаних, тюрма і море душ, приведених до Христа. Що можна ще в житті бажати? – і кажу собі: тихо доживати віку.

Ага, не на того попав! У серпні тріснув меніск в коліні, а я три місяці лікував розтягнення м'язів. Нарешті нога розпухла і 13 жовтня 2009 року мені зробили у Винниках операцію. Коли я виходив з наркозу, то заспівав гімн «Ще не вмерла Україна!» Пів року не міг ходити, сидіти, і нарешті – лежати. А люди йшли без перерви як завжди – до Сповіді і на молитву, відвідати, поспівчувати, допомогти.

Діло дійшло до ручки і смерть почала заглядати мені в очі. Страшне виснаження і повний розвал організму. Мені дуже зашкодив наркоз. Почав готуватися на цвинтар, домовився про григоріанку після смерті і спішив ще щось доброго зробити бідним і важкохворим, щоб з чистою совістю вступитися з цього світу.

У лютому 2010 року Ірина Грицак отримала листа від Джорджа Волтера, який з 1970 року ходить по всьому світі пішки і в такий спосіб проповідує науку Христа. Ось що він написав: «Дуже прикро чути про хворобу отця, але ми знаємо з Писання, що Бог використовує все для Своєї слави. Тому Господь, напевно, хоче притягнути отця Ігоря ближче до Себе у цей час ізоляції і болю. Нехай Святий Дух наповнить його Своєю цілющою силою і відновить його у всіх відношеннях».

На Квітну неділю 2010 року мене завезли в Перегінськ до о. Івана Василя Коваля, а отець каже: «Їдемо до церкви,

будеш проповідь говорити». Я кажу, що не можу стояти. «Стій! – Вмру! – Не вмреш!» Ну, думаю, хай через цього божого чоловіка діється наді мною свята воля. Головне, що проповідь дав мені сказати, бо в мене все з цим проблема: їсти не дай, тільки дай сказати Слово Боже. Ось, думаю, скажу і тоді вже вмру, але чомусь не вмрє, а поволі зачав ходити. Отець Іван мене колов копїєм, рїзав і випробовував на мені увесь арсенал своєї духовної зброї. На мені не було живого місця, кров текла рікою. Це все тривало 40 днів. Думаю, що я добре відпокутував за свої гріхи.

Перегінськ – це взірєць для України. Всюди чистота, а на кожному клаптику землі засаджені квіти. Люди гарні і дуже працьовиті. Дві величаві дерев'яні церкви повні народу, який любить Бога і Україну. Парох храму Зїслання Святого Духа о. Михайло Бойчук виголосив проповідь і люди дружно зїбрали велику суму грошей мені на лікування. Я просив того не робити, але ніхто мене не слухав. Зате поставили умову – сказати кілька проповідей. Я з радістю виконав їхнє прохання. Хай Бог сторицею віддячить тим добрим людям.

Чужі допомогли, а свої, під боком, не змогли за рік часу навіть зателефонувати, а не те що допомогти. Все-таки я про них доброї думки, бо якби я помер, то вони б дружно прийшли на похорон і з радістю заспївали «Вічна пам'ять!»

У Перегінську я почав краще ходити і навіть по сходах, але сил не було зовсім. Вернувся до Львова і як духівник кримінального світу пішов знову до тюрми. Все казав, що з власної волі ніколи не залишу своїх тюрємних ягнятєк. Так і сталося: після другого разу лєдвє живий додому добрався. Тюрма закрила свої дєвері переді мною, затє чорна депресія вхопила мене в свої кліщі.

Якраз тоді Владика Дмитро Григорак запросив до Чорткова о. Руфуса Перейру з Ватикану, який з 1972 року опікується Харизматичним Рухом і є заступником Президента Екзорцистів. Мій рідний братик по службі у тюрмі о. Анд-

рійко Лемчук був там за перекладача. Ось він і організував молитву по телефону наді мною. Отець Руфус молився, а я слухав і нічого не розумів, лиш просив Божої помочі.

Спочатку я не звернув уваги на цю подію, бо далі було важко, але тепер точно знаю, що з того все почалося – дорога до Віднови у Святому Дусі. Це було в червні, мені бракувало повітря і я мусів кудись тікати з хати. Дзвонив по всіх монастирях, просив помочі в єпископів, священників, знайомих, всіх кого знав і перетворився на жебрака. «Для всіх ворогів моїх став я посміховищем, а найбільш для сусідів моїх, і страховищем для знайомих моїх. Ті, що мене бачили, утікали геть від мене» (Пс 30:12).

Помогли Отці Василяни і забрали в Золочів до монастиря. Хай їм Бог сторицею віддячить за це. Там я знав тільки пані Стефанію Сухінську, яка мені колись давно свідчила про поміч Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького. Я потихенько ходив до родини Сухінських. А пані Стефанія – це рідкісна свята українська жінка, яка молиться зранку до вечора на вервичці, а звечора до ранку. Почала за мене молитися і в кінці серпня приїхав її син – отець Олег, який зробив мені Єлеопомазання та дуже гарно молився наді мною своїми словами. Я зрозумів, що з нього течуть ріки води живої. Розповів про деякі неймовірні зцілення, які сталися за останні часи навколо нього і сказав, щоб я дякував Богові за зцілення. Отець поїхав, але залишив мені дуже цікаві книжки, які написали найсильніші харизмати світу.

В мене загорівся вогник до життя і я вчепився за ті книжки, як вош за кожух. Спасіння потопаючих – в руках самих потопаючих, бо «тося не зробе» за тебе самого. Гриз книжку за книжкою і виписував найцікавіші молитви, а тоді проголошував їх вголос. Спочатку було трохи страшно вимовляти такі різкі слова, але у зв'язку з тим, що я був змушений шукати п'ятий кут, то мусів не тільки вдень, а й серед ночі викрикувати: Небесний Отче, в ім'я Ісуса Христа, я роз-

биваю владу диявола над моїм життям і проголошую своє звільнення, спасіння і зцілення! Геть від мене, сатано, бо я належу Ісусові Христові і Він є Володар мого життя!

У василіянському монастирі я прожив три місяці. Як в Перегінську, так і в Золочеві я давав обітницю, що лишуся в монастирі, коли станеться чудесне зцілення, але не сталося. Далі тяжко і опиняюся в Зубрі, у Зеника Кушли, який впродовж всього часу моєї хвороби не відступав від мене і спомагав як міг. Місяць там я прожив і вернувся до хати, щоб котел до опалення поміняти. Всі транспортні проблеми, пов'язані зі мною, завжди вирішував вірний приятель Михайло Стефанишин. Хоч як важко було мені, але ми з ним навіть до Зарваниці ризикнули з'їздити і все вийшло щасливо. Я за обов'язок раз на рік туди їду, щоб подякувати Богородиці за зцілення ноги у 2001 році, а також набратися духовної сили до праці у Божому винограднику.

Опинився я у власній хаті, а майстри кажуть: завтра-післязавтра, почекай. Тяжко, мучуся, бо не міг бути в хаті, але нема де дітися. Йду по вулиці, а до хати не хочеться йти і кажу таке: Господи, дякую Тобі за цей прекрасний світ, який Ти сотворив наче казку для нас людей, за Україну, за Львів, за цей район, за цей дім і все що в нім!

Як тільки воздав хвалу Богові – демон відразу втік і я зачав спокійно жити у своїй хаті. Я зрозумів у чім справа і ще більше почав дякувати Богові за дар життя і священства, за дар зцілення і всі ласки, які Він мені зсилає. Хоч як важко було, але я постійно відчував Божу поміч. Моє життя поступово мінялося на краще і я відчув, що Бог мене сильно любить.

В той час пішла на небо Людмила Задерей, яка мала важку форму цукрового діабету. Вона зовсім не бачила і я вісім років щотижня їздив її сповідати і причащати. Це дуже її укріпляло і давало сили до життя. Людочка була справжнім апостолом Христової віри. Привела до Бога всю свою роди-

ну, сусідів та багатьох друзів. Але їй було дуже важко пережити те, що я бавився зі смертю в жмурки. Люда закрила очі і пішла в кращий світ.

Дякую Богові за те, що дав мені сили гідно її поховати та відправити за неї григоріанку. Це була рідкісна людина в моєму житті і рідна мені. Я тепер щодня до неї молюся і відчуваю поміч. Теж саме говорять всі, хто її знав. Людочка вміла жартувати і усміхатись крізь сльози, багато молилася і завжди шукала Бога. Її життя – це християнський подвиг і взірець для інших.

Слово Боже – живе й діяльне (Євр 4:12) і має велику силу, бо Ісус Христос – учора й сьогодні – той самий навіки (Євр13:8). Один чоловік невиліковно захворів під час війни в Африці у 1941 році. Не було чим лікуватись і був би вмер, але постановив собі тричі на день читати Слово Боже перед їдою, щоб не тільки годувати тіло, а й душу. І так в чудесний спосіб вилікувався, а згодом дістав таку сильну віру, що почав зцілювати недужих, виганяти бісів і воскресив двох мертвих людей.

Інша молода жінка захворіла на рак і була вже приречена на смерть, але постановила щодня відмовляти тисячу разів Слово Боже: «Я не вмеру, а буду жити і розказувати діла Господні!» (Пс 1117:17). Сталося чудесне зцілення, довго ще прожила і об'їздила цілий світ, щоб свідчити про силу Божу.

Один мій родич був на заробітках у Москві і важко захворів на геморої. Опинився в скрутному становищі: ніяких ліків, а він жахливо кровоточить. Постановив щодня після виснажливої праці одну годину читати Слово Боже. Виписав з Біблії 150 висловів про зцілення і проголошував їх. За місяць часу дуже ослаб і зблід, а через сорок днів повністю зцілювався. Минуло десять років з того часу, а Біблію читає щодня, хоч і важко працює.

Дари Святого Духа

У кожній харизматичній книжці, яку я тоді читав, всюди було написано, що треба хоч би годину вдень молитися на мовах, тобто духом. Я про таке чув ще у 1982 році і сам пробував, але у 1987 році один священик сказав мені, що це від диявола і я лишився цього. А згодом дуже різко виступав і писав проти тих, хто молиться на мовах. Думав, що це має бути тільки виразна іноземна мова, яку можна легко перекласти на нашу. Також проти харизматів говорив, що їм бракує вітамінів, хоч сам мав пелену на голові і в очах. Порівнюю своє життя минуле і теперішнє у Віднові Святого Духа і бачу різницю, як між сліпим і зрячим. На жаль, не було тоді кому мені пояснити і навчити.

Дехто каже, що харизмати – це не для нашого обряду, а римо-католикам кажуть, що це не для них, а для протестантів. Протестанти розділилися надвоє, бо одні хрещені Святим Духом і наворачтають мільйони людей до Христа, а інші проти цього. Отже всюди є особи, які хочуть контролювати дії Святого Духа. Роблять поспішні висновки і тим самим засмучують Святого Духа Божого (Еф 4:30).

Я недавно сповідався в одного порядного священика і кажу, що весь час мучуся, бо не можу дивитися на ту фальш, на злобу людську. Чому не радіють, що хтось через Віднову Святого Духа пізнав Бога і змінив своє життя, зцілився від недуги? Чому не думають як один одному допомогти, а як тільки гірше зробити? Який дух за тим стоїть? Чому так швидко забули безбожну систему і знущання над народом? Невже не розуміють, що своїми діями стягують прокляття на нашу землю, а не Боже благословення?

Отець мені каже: молися і Бог тобі відкриє – чому? Через місяць Господь дає мені відповідь: кам'яне серце – ось причина біди в нашому народі. Маючи найкращу землю в світі, люди зовсім не цінують життя, а весь час нарікають. Дуріють від влади, грошей і слави.

Мудро сказав лідер Івано-Франківської спільноти Роман Федорик: «Хто заперечує Харизматичний Рух, той применшує діяння Святого Духа, а також Пресвятої Трійці. – Чому? Бо харизми не є наші, а власність Святого Духа. І оскільки Дух Святий є в нас, а Він не може перебувати без Своїх дарів, значить в кожному християнинові є харизми. Християнин перекладається як «помазаник». Помазаний чим? – Духом Святим. Отже, якщо ми християни – то визнаємо, що в нас є Дух Святий, а разом з ним і Його харизми. З нашої сторони має бути готовність на сто відсотків прийняти дію Святого Духа тоді, коли Він цього захоче».

Треба народитися згори і мати дитяче серце, щоб дати можливість Святому Духові діяти через нас. Завжди за приклад ставлю патріарха Авраама, який казав: Господи, а чи не помилуєш ці міста, якщо там буде десять праведників? Господь відповів, що помилує. Так і ми мусимо мати ідею і тверду віру, що через нашу молитву і праведне святе життя Господь помилує Україну. Що в людей здається неможливим, то в Бога усе можливе!

Я почав просити Бога за дари Святого Духа і потрошки спонукав себе вимовляти незрозумілі слова з думкою, щоб це було на славу Божу. Ніяк не міг собі тоді уявити, як можна годину молитися мовами вдень, а згодом вичитав, що і по шість годин молилися великі люди, а святий апостол Павло дякував Богові за те, що більше всіх молився мовами (1 Кр 14:18). Через те і є найбільше послань св. апостола Павла у Новому Завіті.

Українські харизмати теж не відстають. Знаю, що Роман Федорик, який закінчив Школу Марії, а тепер є у ній служителем, легко може щодня три години молитися на мовах. Було, що три місяці по шість годин молився духом, а потім п'ять днів цілодобово, щоб Господь відкрив йому Свою волю – як має жити і Богові служити, бо хто стукає – тому відчиняють!

«Я хочу, щоб усі ви говорили мовами» (1 Кр 1:5). Виразно сказано – «усі». Може хтось пояснить, що це значить

«усі»? Думаю, що виняток тільки для тих, хто не є християнин. «Бо коли я молюся мовами, дух мій молиться, а розум мій без плоду. Що ж, отже, робити? Буду молитися духом, а й розумом буду молитися. Буду співати духом, а й розумом буду співати» (1 Кр 1:14,15). Добре знаємо, як молитися розумом, а духом як? Що це таке? Чому ніхто не навчив? Я тепер згадую собі, що в дитинстві пробував говорити іншими мовами і співати.

Перші християни не мали стільки книг, як ми нині, однак мали живі відносини зі Святим Духом, котрий давав їм різні харизми: дар молитви на інших мовах, дар пророцтва, дар розпізнання духів, дари зцілення та інші. Будучи навченими від Святого Духа, вони навертали цілі народи до віри в правдивого Бога.

Отець Еміліян Тардіф, відомий своїм даром зцілення, говорив, що набагато більше ставалося зцілень під час молитви мовами ніж тоді, коли молилися звичайно. Молитва мовами є чимось чудовим. Коли ми не знаємо, як треба молитися, то «сам Дух заступається за нас стогонами невимовними» (Рм 8:26). Є три види моління на мовах: Гласолалія – незрозумілі слова і звуки, ксеногласія – виразна іноземна мова, юбіляція – спів на мовах.

Молитва на мовах – це духовна вправа, яка укріплює внутрішню людину і дає сили жити згідно з волею Божою. Вона допомагає нам відчувати присутність Святого Духа, Який хоче через нас діяти на славу Божу. Молитва в душі допомагає нам молитися про ті речі, про які ми навіть не маємо поняття, але Дух Святий знає все.

Один чоловік серед ночі прокинувся і відчув тривогу на серці. Годину молився на мовах, а тоді спокійно заснув. Згодом виявилось, що в цей час його брат опинився в лікарні і сорок хвилин його вважали мертвим. Раптом почав дихати, відкрив очі і сів на ліжко, якби нічого й не було. Ось яку силу має молитва духом!

Вже тридцять років читаю Святе Письмо і щойно тепер відкрилися мені очі на те, що пише святий апостол Павло. «Бажайте гаряче духовних дарів» (1 Кр 14:4). Де і хто про таке коли говорив? Я півроку просив Бога про дар моління на мовах. Одного разу я вимовив слова Ілія, Ілія, Ілія, а згодом воно у мене почало литися Ілі-лі-лі. Корінь слова Ел – Бог. Я почав шукати когось, хто б міг мені підказати, чи я це правильно роблю, а також дуже хотілося духовного вулика – молитися з багатьма людьми на мовах.

Воскресики

На початку квітня 2011 року, в неділю, я прийшов до храму св. Володимира і Ольги, де збирається спільнота «Благословення». Сів збоку, бачу всі чужі, ніхто мене не знає. Сиджу як миш і годину слухаю науку, яку давав лідер спільноти Орест Григорчак. Мені цікаво було, хоч я й сам за словом до кишені не лізу. Здивувало те, що говорить з любов'ю, а це вже рідкісний випадок в нашому народі.

Після науки заграла музика і почалася молитва прослави Бога. Всі встали і відразу зняли руки догори. Солістка Марічка як заспівала, Дух Святий як гримнув на мене – я відразу в плач. Закрив руками очі і так десь півтори години простояв, як вкаменований. Ласка Божа розпирала мою душу і я собі казав: Господи, чому такої прослави немає по цілому Львові у церквах, у Кам'янці-Подільському, в Комарно, по всіх, хоч би районних містах? Яке то щастя, яка невимовна радість і сила Божа!

На другу неділю прийшов і сів скраю, буцім я непомітний, скромний і тихенький, але тут до мене підходять дві мої давні знайомі і кажуть: «Отче, ми порахували, що Ви вже тут другий раз, йдемо до Ореста знайомитися». А Орест каже, що читав мою книгу «Останні будуть першими». Я у всьому признався і здався. Відтоді спільнота «Благословення» стала для мене рідною, щодня за них молюся на Службі

Божій, а вони за мене – так і рятуємося у цьому дуже загадковому світі.

У травні в Духовній Семінарії була зустріч для священиків з засновником Школи Марії о. Петром Куркевичем. Мені сподобалась його проповідь і я попросив, щоб воскресики поклали на мене руки та помолилися наді мною про дари Святого Духа. Мені відповіли, що немає ніяких проблем. Воскресики – це ті, що перемінюють людське життя від темноти гріха до світла Божої ласки.

Посадили мене на крісло, щоб сила Святого Духа мене не здула і поклали на мене руки. Три священики, Орест Григорчак, Любчик Костюшко та інші Божі діти зі спільноти, десь біля дванадцяти всіх було, молилися наді мною мовами. В мене було відчуття, що я опинився в горниці, де була Божа Мати з апостолами, коли на них зійшов Святий Дух. Всі воскресики молилися різними мовами, кожний по-своєму і я теж, але потихеньку. Разом все виглядало, як шум дощу, що по підвіконнику тарабанить. Отець Петро каже: бачу берло царське, королівське, що розбиває каміння навколо о. Ігоря і всередині. Тобто йшло внутрішнє і зовнішнє очищення та звільнення. Всі воскресики далі молилися мовами наді мною, як бджоли навколо вулика. Я загубився в часі, не знаю, скільки це все тривало, але не хотів, щоб ця молитва колись закінчилася, так мені добре було. Невимовне щастя Божої ласки наповнило все моє ество. Коли молитва затихла, я зі сльозами на очах почав дякувати Богові за Його безмежну любов до мене...

Одного разу наша солістка Марічка розказала мені, що на вишколі в Мукачеві у лютому 2008 року було пророче слово від Бога: «Я люблю Вас, Я все вам віддав і потребую вашої любови та святого життя!» Це пророцтво йшло через о.Лонгина на французькій мові, а тлумачила його одна дівчина. Марічка тільки очима кліпала, бо добре знає французьку мову, а ті двоє, через яких промовляв Святий Дух, зовсім її не знали.

Під час вилиття Святого Духа часто буває, що людина падає на землю, відчуваючи велику радість на душі, спокій і глибоку єдність з Богом. При цьому часто відбуваються зцілення і звільнення. Тепло йде по всьому тілі і людині стає настільки добре, що вона хоче, аби це тривало вічно.

Тому дехто помилково думає, що тільки в такий спосіб на людину сходить Святий Дух. Але те саме стається і з тими, які не падають, бо Дух Святий діє, як хоче. У таких випадках треба себе віддати в руки Божі і покірно все приймати.

Однак є люди, які жахаються від падіння у Святому Дусі і говорять несотворенні речі. Чому? Бо не знають науки Католицької Церкви, де кардинал Суененс про це все гарно написав. Навіть святий апостол Павло упав на землю, коли йому з'явився Ісус, а мужі, що йшли з Ним, стояли онімілі з дива, бо вони чули голос, але не бачили нікого (Ді 9:3-7). Також Петро, Яків та Іван під час переображення Ісуса впали обличчям до землі й злякались вельми (Мт 17:6).

У Франківську в катедральному Соборі подружжя Рожелюків з Канади давали цілувати чудотворний медалик Матері Божої з Гарабандалу і люди теж падали у Святому Дусі...

Радість у Господі – це ваша сила! (Не 8:10)

У червні я мав розмову з нашим Патріархом Святославом і розповів про те, як Господь силоміць забрав мене з тюрми і привів до спільноти «Благословення». Блаженніший сказав йти до них і проходити вишкіл, молитися за дар розпізнавання духів, а також передати для спільноти його благословення і прохання посилено молитися за нашу Церкву. Відразу після цього на Зіслання Святого Духа я правив Службу Божу для спільноти і все їм розповів. Я бачив сльози радості на очах молодих людей. Якраз були нічні чування і хтось мав видіння, що сильне світло б'є з храму Воскресін-

ня в Києві, а хтось інший бачив як з неба падають квіти на Східну Україну.

З вересня ми почали по неділях збиратися в УКУ, бо приходило вже понад триста людей. На Покрову мені стукнуло двадцять рочків священства і спільнота «Благословення» зробила мені велике свято, яке тривало вісім годин! Було 15 священиків, і десь 250 рідних та друзів. Все вийшло на славу Богу, бо тільки Йому належить хвала!

Всі останні ювілеї завжди святкував у тюрмі, а тепер Господь сказав мені: «Досить, ти відсидів своє. Тепер іди в спільноту «Благословення» і дай можливість Святому Духові діяти через тебе та інших, які народилися згори і мають дитяче щире серце, щоб нова євангелізація перемінила Україну на святу християнську Державу».

На перших недільних зустрічах важко було мені через голосну музику. Мій організм настільки був виснажений, що я не знав куди сховати свою голову, хоч сам колись грав на бас-гітарі. Але воскресики за мене молилися і нині я стою найближче до музикантів, зовсім не звертаю уваги на шум, а коли йде сильна прослава, то хочеться ще більшого гуркоту, щоб глухий світ почув, як ми любимо Бога!

Не всі люди, а особливо старші, можуть сприйняти музику в храмі, молитву з піднятими руками, хоч у Святому Письмі виразно написано: «Буду благословити Тебе (Боже) за життя мого; в ім'я Твоє буду підносити руки мої!» (Пс 62: 5). Не розуміють, як можна перед Богом з радості скакати, веселитись і танцювати. Для них при вході до храму немовби написано: Тихо! Тут Ісус у гробі лежить... Бідні! Зовсім забули, що Христос воскрес і переміг сатану. Господь всіх нас відкупив від вічних мук в пеклі, а Своєю кров'ю обмив всі наші гріхи і беззаконня. Де ж радість спасіння?

В Старому Завіті читаємо, що коли переносили ковчег Божий, то Давид щосили танцював перед Господом під веселі вигуки й трубні звуки (2 Сам 14,15). А його жінка

Міхаль, дочка Саула, за це зневажала його в своїм серці і казала: «Оце ж і достойно виступав сьогодні цар Ізраїля, світивши тілом перед очима служниць своїх слуг так, як світив би тілом який-небудь гульвіса!» За цей гріх Господь покарав її бездітністю (2 Сам 6:16-23).

Хай кожний, кому не подобається Харизматичний Рух, добре подумає над цим текстом зі Святого Письма і зробить висновок з того, що можна говорити, а що – ні, і які наслідки можуть бути через необдумані слова.

Важко собі уявити, якби нині якийсь дуже поважний начальник зайшов до храму і перед кивотом почав танцювати під музику, плескаючи в долоні і викликаючи голосом радості (Пс 46:14).

«Народ мій гине через брак знання» (Ос 4:6), а якби сучасні християни читали щодня ретельно Слово Боже, то знали б, що «Давид і увесь Ізраїль веселились перед Богом щосили під співи, граючи на цитрах, гарфах, бубнах, цимбалах та сурмлячи» (1 Хр 13:8). «Як же прибув ковчег Господній у табір, увесь Ізраїль зняв такий великий крик, що аж земля стряслася» (1 Сам 4:5). «Грали люди на сопілках, і раділи так славно, що аж земля розпадалась від їхнього крику» (1 Царі 1:40).

Папа Римський каже, що треба по новому євангелізувати світ і творити живу парафію, як це роблять харизмати, а дехто вперто доказує, що церква є тільки для стареньких бабусь. «Істинно кажу вам: якщо ви не навернетесь і не станете як діти, не ввійдете в Небесне Царство» (Мт 18:3).

Зараз іде процес беатифікації одного з найбільших харизматів Католицької Церкви ХХ століття, отця Еміліяна Тардіфа, який мав надзвичайний дар зцілення. Він казав, що під час молитви прослави більше зціляються люди, ніж під час молитви прохання. А святій Фаустині Ісус сказав, що коли ми прославляємо Бога, то в цей час сатана падає на саме дно пекла.

Навіть важко згадувати все те, що довелося пережити за останні три роки, але нині безмежно дякую Богові за те,

що в такий спосіб відкрив мені очі на дари Святого Духа і на нову євангелізацію, якої потребує нинішній світ. «Я кого люблю, тому докоряю і караю» (Од 3:19).

Дивуюся тим, хто забороняє розповсюджувати мої книги на території свого власного підприємства. І то не якісь чужинці-зайди, що ненавидять Україну, а свої любі друзі. Хоч від того в мене тільки зубки стають гострішими. Я постійно молюся за їхнє просвітлення, щоб не боронили людям пізнавати правду і Божу любов, бо на Страшному Суді доведеться за все відповісти.

Минулого року в Камеруні був всесвітній з'їзд тюремних капеланів і туди привезли з Ватикану мою книгу «Останні будуть першими» англійською мовою, щоб користати з досвіду моєї душпастирської праці. Книга пішла у світ: в Китай, Японію, Малайзію та інші країни. Господь має Свої плани...

За багато років мені довелось різне пережити і мати справу з різними людьми, особливо в армії, а також за 13 років служіння в тюрмі і 21 рік священства. Одним словом битий вовк і кашу їв з ведмедями з одної миски. Не один раз смерть мені в очі заглядала. Маючи таку практику життя і написавши 25 різних книг, хочу всім сказати, що спільнота «Благословення» – це найкращі діти Католицької Церкви!

Блаженний папа Іван-Павло II, який теж молився іншими мовами, у 2004 р. сказав, що Харизматичний Рух постійно має зростати через П'ятидесятницю, особисту святість, перебування в спільноті та євангелізацію. Папа Бенедикт XVI сказав виразно, що харизматам треба поширювати П'ятидесятницю назовні в суспільство і змінювати його, творити культуру, тобто цивілізацію П'ятидесятниці!

На сьогоднішній день у Католицькій Церкві є 200 мільйонів харизматів. Отже, хто є католик, той повинен з любов'ю слухати і виконувати те, що каже Папа, бо через Нього промовляє Святий Дух.

Рік часу я молився мовами, а також просив Бога, щоб відкрив мені те, про що молюся духом (1 Кр 14:13). Особливо хочеться молитися на мовах відразу після Святого Причастя.

Я записав ті слова і пішов до о. Рафаїла Турконяка, щоб переклав мені про що я молюся. Отець-доктор Рафаїл є лавреат Державної Шевченківської премії за найкращий в світі повний переклад Біблії з давньогрецької мови. Він є рідкісна людина і знає досконало десять іноземних мов. Однак сказав мені, що таких слів не може перекласти на українську мову.

Десь в грудні минулого року Господь почав мені дивним способом відкривати цю тайну Божої премудрости. Як людина йде по вулиці і раптом почує запах троянди, то аж здригнеться від цього гарного запаху. Так і тут Господь поступав зі мною. Неможливо словами передати того стану душі, коли Святий Дух промовляє до людини. Я деколи аж кричав: Господи, серце вискочить з грудей!

І на Різдво 2012 року Святий Дух повністю відкрив мені те, про що я просив.

«Господи, будь прославлений! Боже мій, Боже мій!
Господи помилуй! Прийди, прийди, Святий Духу!
Ми тіло Христове, народ Божий, народ могутній
– вишній Єрусалим!
Бог є всемогутній! В людині є всемогутній Бог!»

Євангелізація на весіллі

Нарешті збулася мрія мого життя. В спільноті «Благословення» я зустрів молодих людей, які сильно вірять в Бога, люблять своїх ближніх і на ділі рятують Україну від морального та духовного занепаду. Мені випала велика честь вінчати Ореста Григорчака і Галину Квартюк.

Орест народився в Заболотові, Галя в Коломиї, їхні родини походять з Гуцульщини. Весілля було в Заболотові 4 серпня 2012 року. За день перед тим я мав дати науку в храмі Архистратига Михаїла, на яку прийшло біля 500 людей.

Парох о. Захар Михасюта і сотрудник о. Володимир Кмита попросили говорити мене не менше як годину, бо їхні парафіяни дуже люблять слухати Боже Слово. А мені їсти не дай, тільки проповідувати. Яке то щастя, коли тебе ніхто не обмежує в часі. Я говорив майже дві години. Після цього молилися і клали руки на людей. Все тривало майже чотири години до півночі.

Які там прекрасні люди, аж світяться від любови. Як раділо моє серце! Навіть з Косова автобусом приїхали з православної церкви. Я бачив плоди гарної праці обох священників і правдиву нову євангелізацію в Україні.

На другий день ми давали шлюб і нас було семеро священників. Моя душа раділа, що вінчаються молоді люди, які люблять Бога і Україну не тільки словом, а й ділом. Я вінчав Ореста, який говорить дуже сильні проповіді. Також я чув і прекрасні науки Галини, з якою за півтора місяця до весілля сталася біда: вона впала на трамвайній колії і розбила коліно. Рентген показав велику тріщину через цілу колінну чашечку. Весілля опинилось під загрозою.

Всі воскресики взялися дружно до молитви, а особливо Орест. Він так ревно молився за своє щастя, що на другий день найсильніша медична апаратура Львова показала тільки тінь від тріщини.

Сталось чудесне зцілення і я своїми очима бачив на весіллі, як наша Галинка-Веселинка завзято танцювала коломийки.

На весіллі було понад 200 людей. Сорок приїхало зі Львова, вісім пар дружбів і дружок. Всі співають, танцюють, веселяться, але ніхто не п'є, не курить і не лається. Дівчата одягнені гарно і пристійно. Один священник каже до мене: «Отче, якщо є такі молоді люди, яких бачу перед собою, то ще не вмерла Україна!»

Під час весілля була євангелізаційна програма. Учасники спільноти співали гарні пісні, давали цікаві науки і пов-

чальні вистави. Вражаючими були свідчення Ореста і Галини про те, що вони пережили і як потужно діяв Святий Дух на їхній дорозі за сім років знайомства. Я ніколи в житті не чув, щоб молодий і молода на своєму весіллі так відважно проповідували науку Христа.

Виходжу надвір, вже темна ніч, і бачу біля входу до ресторану стоять наші музиканти зі спільноти і моляться на мовах. Солістка Марічка почала проголошувати Слово Боже: «Господи, просвіти розум тих людей, які є на весіллі, щоб вони пізнали Твою любов. Відкрий їхні серця, щоб повернулись до Тебе і змінили своє життя. Хай це весілля буде Тобі на славу, а нам на спасіння!»

Ось взірець правдивого християнського весілля в Україні і щасливі батьки, які народили таких дітей. Я дякую Богові, що через воскресиків так щедро виливає на мене Свою любов. Вже минає половина мого життя і я щасливий, що Господь у такий дивний спосіб, через терни, привів мене до Віднови у Святому Дусі і відкрив мої очі на нову євангелізацію в Україні.

* * *

«Я прославляю Тебе, Отче, Господи неба і землі, що Ти втаїв це від мудрих та розумних і відкрив немовляткам!»

(Лк 10:21)

12 Оля Ішук **Маленька квіточка Йосафата**

Ось тримаю на руках цю маленьку чудову донечку Йосафату і хочу подякувати Господу Богу та Марії за вислухані

молитви. Дякую за це прекрасне нове життя, дароване з ласки Божої для нашої сім'ї і за всі благословення, що сипляться на нас через цю маленьку квіточку.

Декілька років тому я прочитала надзвичайно цікаву книгу «Останні будуть першими», а тепер, через посередництво о. Ігоря, Господь так ласкаво дозволив народитися цьому маленькому створінню. З ласки Божої в нас підрастають дві доньки – десять і вісім років. Однак, з роками хотілося вже третьої дитини, але кожна нова вагітність закінчувалася кровотечею на другому чи третьому місяці і ставався викидень. Це важко описати, коли оплакуєш свою ненароджену дитину і всі надії помирають.

А тому, коли десь після п'яти невдалих вагітностей, я відчула, що знову б'ється у мені нове життя, то мала надію і водночас відчай, що знову нічого не буде. Я відразу зателефонувала до о. Ігоря, бо живу в Канаді, далеко від Львова і з болем на душі просила помочі. Отець найперше заборонив мені прославляти сатану, тобто не вимовляти вбивчих слів, не допускати розпачу, а всю журбу покласти на Бога, Який піклується про нас (І Пт 5:7). Тоді помолився наді мною і в ім'я Ісуса Христа, згідно Слова Божого, проголосив щасливу вагітність, а на другий день відправив Службу Божу в цьому наміренні.

Якраз в цей час о. Ігор починав молитися на інших мовах. Молитва на мовах мала надзвичайну силу. Отець вселив у мене велику надію на Божу поміч, що ця дитина народиться. Незабаром всі в хаті захворіли на грип і мене теж вже чіплявся. Я відразу – телефон в руки і – до отця. У двох цих випадках Ісус мене зцілив. А іншим разом у мене розпочався абсцес на зубі. Працюючи медсестрою, прекрасно розумію, що такий випадок мав би лікуватися тривалим прийняттям антибіотиків та хірургічним втручанням. Це дуже шкідливо під час вагітності, а тому зателефонувала до о. Ігоря.

Отець каже, що ціле життя робить масаж на десна і немає, слава Богу, жодної пломби, а тому радить мені теж так лікуватись. А я кажу: моліться! Два рази по телефону отець помолився наді мною і пройшов не лише зубний біль, але й вся інфекція зникла! Сталося чудо! Ісус мене зцілив! Такого зі мною ніколи раніше не траплялося. Молитва вилікувала абсцес зуба. Ісус дійсно живий і зцілює!

Моя вагітність не була легкою. Після четвертого місяця сталося те, чого я найбільше боялася – сильна кровотеча. В розпачі подзвонила о. Ігорю і він почав молитись за припинення кровотечі, а також казав мені постійно проголошувати Слово Боже з розділу «Господь – мій Пастир!» у молитовнику «Величайте Ісуса Христа і будьте радістю Богородиці»!

Особливе відчуття спокою було тоді, коли отець молився духом, тобто на мовах. Після тої молитви я проспала декілька годин, а потім, коли проснулась, то кровотечі майже не було. Тоді якраз була перша субота місяця і я, незважаючи на ніщо, пішла на Службу Божу, щоб прийняти Святе Причастя.

Вечері поїхала в госпіталь. Мене перевірили і сказали, що кровотеча припинилась і все добре – дитина здорова. Богу дякувати! Ісус знову мене зцілив! З різних причин у мене були ще чотири кровотечі, але при Божій допомозі, після молитви отця, вчасно зупинялися. І так всю мою вагітність, за молитвами о. Ігоря, я була під Божою охороною від всякого зла, яке могло впасти на ще ненароджене дитяtko. Святий Дух потужно діє, незважаючи на відстань!

За три дні до пологів я дістала якусь інфекцію і в мене почалися страшні рвоти. Я відразу зателефонувала до отця і знову, після його молитви, – Ісус мене зцілив в чудесний спосіб. Цікаво і дивно було те, що в останні місяці вагітності, коли о. Ігор зачинав молитися духом – на інших мовах, то дитяtko в особливий спосіб реагувало на цю молитву – відразу починало танцювати в моїй утробі.

Пригадую з Євангелії зустріч Богородиці і Єлисавети «Здригнулася дитина в її лоні, і Єлисавета сповнилася Святим Духом (Лк 1:41)».

Богу дякувати пологи пройшли добре і на Стрітєння я народила донечку. Назвала її Йосафата, в честь блаженної Йосафати Гордашевської. Перша моя дитина народилась з рефлюксом нирки і до семи років мала би приймати постійно антибіотики. Я просила помочі і заступництва в блаженної Йосафати перед Богом і сталося чудо! Дитина не приймала жодних антибіотиків, а також відпала потреба складної операції в ранньому віці. В подяку за вислухані молитви і здоров'я першої дитини я назвала нашу третю донечку на честь української блаженної Йосафати Гордашевської. Дві мої старші доньки дуже тішаться своєю сестричкою і кажуть, що відчувають велику ласку Божу в хаті через народження Йосафатки.

Хочу додати, що молитва на мовах має велику силу. Людина відчуває радість і мир в душі. Водночас відбувається тілесне зцілення. Дуже всім рекомендую книги о. Еміліяна Тардіфа «Ісус – живий» та інші. Вони допомагають відкрити очі на справжнє розуміння Харизматичного Руху і як почати жити живою вірою. До цього часу я молилась в основному так як всі – просила і нарікала, коли не діставала те, що прошу.

А тут відкрилися очі – Господь має щодо нас набагато кращі плани, ніж ми думаємо. Лише потрібно віддати себе в руки Божі з повною довірою і цілковито. Найбільш зціляючою у тому випадку є молитва прослави Отця Небесного (с. 92 книги «Ісус – живий»). Крім того я завжди молюся за душі в чистилищі і через їхнє заступництво перед Богом, дуже часто, відразу отримую поміч. Дякую Богові за його безмежну любов до мене, за дар віри і за Церкву!

* * *

Мій сину! слухай слова Мої уважно, нахили вуха до Моїх глаголів. Нехай вони не відходять з-перед очей у тебе, сховай їх в осерді твого серця, вони бо життя тому, хто їх знайде, і здоров'я для всього його тіла

(Прип 4:20-22).

13 Христина Литвин **Велика сила молитви**

Моя мама, Марія Михаляк, народила дев'ять дітей і ми живемо недалеко від о. Ігоря. Він часто до нас приходив і ми з ним як одна родина. Коли я завагітніла другою дитиною, то через місяць в мене почалася кровотеча. Це було в грудні 2011 року. Лікарі казали робити аборт, бо ситуація безвихідна, а мама звернулася за допомогою до о. Ігоря. Він не один раз помагав мені у тяжких моральних і фізичних обставинах. Мені 26 років, я постійно читаю молитовник «Величайте Ісуса Христа і будьте радістю Богородиці!», а також різні харизматичні книги. Це мені дуже допомагає і укріплює в житті.

Того ж дня о. Ігор прийшов до нас. Поклав свою руку на мою голову, помолвився і в ім'я Ісуса Христа наказав припинитися кровотечі. Я зразу відчула полегшення і серце наповнилось вірою, що все буде добре. Так і сталося – кровотеча припинилась.

Крім того Святий Дух так мене укріпив, що я сама дивуюсь тій силі, яку дає мені Господь. В часі своєї першої вагітності я пролежала в ліжку і дуже важко відходила після операції, бо робили кесарів розтин. Тоді я народила дівчин-

ку. А цього разу впродовж всієї вагітності зовсім не хворіла, не відчувала втоми і в серпні народила хлопчика.

В день пологів отець відправив за мене Службу Божу і операція пройшла щасливо. Я відчула на собі велику силу Божу. Вже на третій день я могла ходити і сама брала хлопчика на руки, щоб годувати. Я безмежно вдячна о. Ігорю за те, що зумів вимолити в Бога життя моїй дитині.

14 Михайлина Кіндратишин Радість звільнення

1. Я незряча з дитинства від 11 років. Не один раз прослуховувала книгу «Останні будуть першими» і мені від того ставало легше на душі, бо мала важку депресію. Мене 29 років постійно боліла голова і дикий крик виривався зсередини. Не було спокою ні вночі, ні вдень. Вгамовувала цей крик спиртним, але не завжди помагало. А 28 вересня зателефонувала до о. Ігоря. Почувши про мої страждання, священник звелів спокійно лежати та слухати його. Отець просив Бога порятувати Михайлину від напасти, тоді протистояв біді, потім дякував Богові за зцілення, а на завершення молився іноземною мовою.

Якщо чесно, то надії на порятунок у мене не було. Я мала справу і з лікарями, і з гіпнотизерами. Жоден з них не міг мені допомогти. Мене не брав ні гіпноз, ні психічні балачки. Заспокоювали лише біоструми лікувальної дії, яких вистачало на одну добу.

Після молитви о. Ігоря, я напівпритомна пролежала у хаті дві доби. А на третю (1 жовтня) раптово «воскресла». Схопившись на ноги о 15 годині, відчула себе здоровою. Ісус зцілив мене Своїми ранами! Приплив життєдайної енергії

навіть дав мені наснагу до написання віршів. Відтоді, як скупий гроші, рахую ті дні і години, відколи я здорова.

Спочатку не могла повірити, що це надовго, а на четвертий день після одужання зателефонувала отцю та повідомила результати. Він, хоч і втішився, але відреагував стримано. Я запитала, що робити з настоянкою звіробою, якою я роками намагалася приборкати ту звірську, крикливу гикавку, яку медики охрестили деінцифальним синдромом. Отець Ігор сказав, що більше я її не питиму. Почувши такі слова, я одразу ж повиливала всі запаси того напою в умивальник, остаточно звільнившись від нього. Важко передати словами мої відчуття. Через залежність від тієї гіркої мікстури, я поважати себе не могла. Напевно, щось схоже переживають колишні наркозалежні особи.

2. Отче Ігорю, мені 68 років і пишу вам, бо можу! Ви обламали роги ще одному моему лихому ворогу, так званій акатезії, котра мучила мене 52 роки, не одне десятиріччя. Та навіть мій доктор і друг Шапіро не міг нічим зарадити.

Спочатку я лиш гладила коліна. Відтак, нетерпеливилась, поспішала. Далі – неміч, холод... Ляжу і тут же схоплююсь! Бігаю, валюсь... Знов викидає мене з-під ковдри безсилу, змерзлу, голодну... Доходило до того, що качалась по підлозі і гризла кулаки... В Стрию, де в мене стало багато вільного часу і мізер сил, я не могла заспокоїтись і на годину за весь день. А в 1997 році я не могла прилягти 13 діб і вже була напівпритомна та близька до суїциду. Тоді пожертвувала гроші до церкви і в аптеці з'явився «Паркопан», після чого я перебувала в стані байдужости...

Та найбільша підлість тої акатезії в тім, що не можеш зосередитись, а значить неможливо читати. Писати я могла лише в безсонній опівночі, з душевним надривом. Та годі! Ісус переміг! Він зцілив мене після ваших відвідин і молитви 13.11.11 р. Б. Благослови вас, Боже, тут і там!

Хай радіють всі і всьому:
Року Божому Новому,
Що Ісусик знов маленький,
Наш Спаситель дорогенький,
І Його сердечна Ненька
Любить нас сяких-такеньких.
Україна ще не вмерла,
і ганьба не все пожерла.
Підніметься ще калина!
Будьте! – *Ваша Михайлина.*

3.1.2012 р. Б.

15 *Леся Вахула* **Зцілення від гарячки**

Моя трирічна внучка Ксенія важко захворіла і три дні мала температуру до 40°C. Ми давали їй нурофен, але це помагало тільки на 3-4 години. Я живу в Стрию і в той час до мене передзвонив о. Ігор. Ми переговорили про деякі справи, а тоді отець запропонував мені покласти руку на чоло Ксенії і почав молитися.

Проголосив перемогу і торжество Голготи, владу і заступництво найдорожчої крові Ісуса Христа і наказав температурі в тілі Ксенії, в ім'я Ісуса, знизитися до нормального, здорового стану людини.

В цей час я відчула як під моєю рукою чоло дитини холодне, а дихання вирівнюється. Температура впала до 37°C і вже більше не піднімалася.

У той час мою доньку Руслану теж боліла голова. Під час молитви вона тримала дитину за руку і на неї теж зійшла Божа благодать. Дух Святий зцілив її.

16 Любов Яворська Ранами Ісуса я зцілена!

Хочу дати свідчення про велику силу молитви і віри. 30 вересня 2011 року я потрапила до онкологічної лікарні м. Львова. Дуже молилася до Господа Бога, Марії та всіх святих за оздоровлення. У мене виявили пухлину матки – рак першого ступеня.

Дуже просила всіх святих, все небо, щоб Господь дав мені такого священика, аби я очистила свою душу, а як буде очищена душа, то хвороби відступлять. І так сталося. Я молилася вервицю до кривавих сліз Матері Божої і почула внутрішній голос – треба о. Ігоря. З Божою допомогою я зателефонувала до отця. Він спочатку пояснив мені, що Ісус відкупив мене Своєю страшною смертю на хресті від вічних мук в пеклі, а Своєю кров'ю обмив усі мої беззаконня і гріхи. Отець спитав мене, чи я в це вірю і чи приймаю те відкуплення, а тоді сказав, що Ісус взяв на Себе мої немочі і поніс всі мої недуги, Його ранами я зцілена (Іс 53:1-5). Якщо я в це вірю, то маю прийняти це зцілення і дякувати Богові та твердо стояти на тому, що каже Слово Боже. Це було 16 жовтня, коли священик молився по телефону наді мною. Молитви були різні, а особливо мене вразила молитва мовами.

Уста мої не переставали молитися: Ісус ранами Своїми мене зцілив! В понеділок 17 жовтня, коли я прийшла на процедуру, то лікуючий лікар Галина Василівна Мельник не повірила, що за одну процедуру пухлина зникла. Я їй відповіла, що не процедура зняла пухлину, а Ісус ранами Своїми мене зцілив. Я так промовляла дві доби, молилася і прославляла Господа та дякувала Богу, що дав мені отця духовного.

Лікар сказала до медсестри, що такого випадку ще не мала за 23 роки праці. Всі у відділі були здивовані, що я так скоро одужала. Моя лікар Галина Василівна попросила, щоб я їй написала всі молитви, які я молилася. Дуже багато було навернень у цей час в лікарні. Всі хотіли очистити душу, а коли душа чиста, то й тіло буде здорове. Я дуже дякую Господу Богу, Марії і всім святим, що так помогли мені зцілитися.

Раджу всім, кому важко, придбати молитовник «Величайте Ісуса Христа і будьте радістю Богородиці!» Спочатку прочитайте молитву на розірвання родового прокляття і визволення, а тоді все, що підходить до вашої проблеми. Особливо розділ «Господь – мій пастир!» Відважно проголошуйте вголос Слово Боже і Господь вас звільнить, зцілить і захистить.

Одна молода жінка мала вже дві операції на рак голови і каже, що їй цей молитовник дуже допомагає. Багато людей рятуються ним від тяжкої депресії, від хворіб серця та інших.

Є жінки, які не бояться класти руки на своїх дітей і користуючись цим молитовником відганяють від них грип, безсоння та всякі підступи диявола. Треба тільки не боятись брати на себе відповідальність і призивати могутнє ім'я Ісуса Христа, щоб захистити себе та своїх ближніх.

* * *

*Бо ні зілля, ані припарки їх не вилікували, лише
Твоє, Господи, Слово, що всіх ізціляє*

(Мудр 16:12).

17 Отець Володимир Парашинець Божа стріла

З ласки Божої, Господь дарував мені в житті людей, які відкривали для мене духовний світ. Одним із них є мій найближчий приятель, як він сам говорив – мій брат, священник о. Ігор Цар. Його тато походив із Ясенова. Туди наших батьків було переселено під час операції «Вісла» з наших прадавніх земель на території сучасної Польщі.

Тож Ігор, зі своїм братом Олегом, дуже часто приїжджали до своїх діда і баби. Ми часто бавилися з ним. Далі, як підростали, стали приятелювати. Кожен з нас мав свої проблеми: навчання, армія, пошук роботи. В 1983 році Ігор запропонував мені шукати Бога разом. Почав розповідати мені про свої поневіряння в армії, про видіння Ісуса Христа на небі, про чудових людей, яких він знаходив. Одного разу Ігор приніс мені Біблію російською мовою, яку я почав із запалом читати.

Згодом Ігор навів зв'язки з Самбірським підпіллям: о. Миколою Куцем, о. Михайлом Волошиним, дияконом Ярославом Прирізом (нині єпископ), сестрами Орисею, Галею, Марією, з о. Володимиром Мицаком, о. Володимиром Юргою, о. Богданом Гірським, Владикою Филімоном Курчабою і багатьма іншими чудовими людьми. В 1990 році я став священником.

У липні 2011 року о. Ігор приїхав до мене на відпочинок. Ми постійно з ним підтримуємо зв'язок. Він часто передавав мені свої книжечки і я дуже тішився його успіхами. І ось о. Ігор розповідає мені про свій духовний досвід, про чуда які почали з ним діятися після покладання рук харизматів і як він зачав молитися на мовах. Привів мені приклад із послання святого апостола Павла 1 Кр:14. Хоча я у своєму житті чотири рази перечитував Біблію, однак ніколи не звер-

тав на це уваги. «Що ти про це думаєш, – сказав о. Ігор, – адже в тебе є богословська освіта, навіть ступінь магістра богослов'я?» А що я міг відповісти, коли ніхто нашої уваги не зосереджував на молитві мовами. Навіть як щось і говорилося, то здебільшого тільки негативне. Відтак о. Ігор сказав, що він молиться на мовах і це йому дуже помагає в духовному житті.

На другий день зранку, після спільної Служби Божої, о. Ігор запропонував мені: «Я помолюся над тобою, щоб Господь дав тобі дари Святого Духа». Добре, – відповідаю, – якщо все так просто, то я не перечу. Отець поклав свої руки на мою голову і широко помолвився наді мною. Я подякував йому за молитву.

Ще одну річ сказав мені о. Ігор: «В мене в хаті немає телевізора, він мені не потрібний». Тут я відчув, що зі мною починає щось дивне коїтись. Я любив дивитися телевізор, особливо новини і науково-дослідницькі передачі, аж раптом, воно мені стало байдужим і непотрібним. По сьогоднішній день не маю в цьому потреби, і здається, що й не буду мати. Зате в мене з'явилося дуже багато часу на молитву, читання Святого Письма, в яке я по-новому закохався і вже собі не уявляю життя без нього. Почав відмовляти повний добовий круг молитвослова, молитися на вервичці, читати Життя Святих, іншу релігійну літературу. І чую, що це все приносить мені радість і велике задоволення.

Отець Ігор залишив мені деякі книжечки. Особливо просив звернути увагу на книжку о. Еміліяна Тардіфа під назвою «Ісус – живий». Після тижня відпочинку отець поїхав. Десь на третій день після цього, почали відбуватися зі мною ще дивніші речі: я лягаю спати, але не засинаю і постійно молюся. Раптом в такій напівдрімоті, до мене приходять якісь незрозумілі слова, але я їх вже не відкидаю, а починаю аналізувати. «Елі, Елі, Естери, Осанна Христус, Наберо, Санто Домінго, Доміні тую», і так ніби хочуть прорватися

до мого розуму, щоб я їх запам'ятав. Вони мені повторювались – кожне десятки разів. Але я зрозумів, що це слова прослави Бога, а не якась маячня. Згодом почали приходити інші слова прослави Бога. Після цього я почав молитися на мовах, як Ісусову молитву. Це йшло з мого серця і приносило мені велику радість.

* * *

1. А ось подія, яка сталася на моїй парафії у селі Стрілки Старосамбірського району Львівської області 18 грудня 2011р. Ми з дружиною вирішили привітати дяка Титара Миколая з іменинами. В нього в сім'ї справжнє нещастя, бо мають двоє неповносправних дітей: Наталію, якій 22 роки і Михайлика, якому 14 років.

Під час частування Наталія дуже нервувала і страшно сквернословила, що для мене стало підозрілим. Вона постійно знаходиться біля мами, на вулиці із дітьми не бавиться. Мама Галина надзвичайно щира і побожна людина, яку треба ще пошукати. В хаті ніхто не сквернословить, а тут таки просто диявольська відбірна лайка.

Коли ми вже збиралися іти, мама попросила: «Отче, моліться за моїх дітей, а особливо за Наталю, яка просто нестерпна, має часті приступи, кричить, матюкається, товче кулаками по стінах, дверях, важко на все це дивитись, даємо їй заспокійливі препарати сильної дії, а результату ніякого». Добре, – відповідаю, – але давайте поспробуємо всі разом, тато, мама і я помолитися за неї. Для Бога немає нічого неможливого, Дух Святий віс куди хоче.

І ми попросили її сісти на крісло, помолилися «Царю Небесний». Я почав молитву прослави Бога, під час якої поклав руки на голову. В ім'я Ісуса Христа зв'язав духів депресії, страху, нестриманости, сквернослов'я, шизофренії і наказав вийти із неї. Далі став молитися на мовах. І тут почалося видовище не для слабодухих: зривається вона із крісла, починає ричати, сквернословити, рвати на собі одяг, товкти

руками по стінах, дверях, перевертати все догори дном. Моя дружина трішки її притримувала, щоб не дуже буяла. Тим часом, я попросив батька і маму дати мені руки і молитися як вміють, не звертати уваги ні на що, хай робить що хоче.

Так ми молилися десь біля години часу. Я на мовах, а вони як вміли, але результат приголомшив усіх. Як тільки дух в мені перестав молитися, Наталя вийшла з другої кімнати смиренною і спокійною. Після всього мама ділилася своїми враженнями і сказала, що зі сторони Наталії вона почувала подув вітру і думала, що то хтось відчинив двері, але коли пооглядалася, всі двері були зачинені. Казали, що через них ішов струм з моїх рук, коли ми молилися. Через місяць пані Галина сказала, що від цього часу Наталія стала зовсім іншою дитиною. За що честь і слава, і дяка Господу Богу в Тройці Святій Єдиному. Амінь.

2. А ось таке втручання Святого Духа в життя маленької Андріани мало місце підчас душпастирських відвідин в часі Богоявленських свят. Я за звичаєм ходив від хати до хати зі свяченою водою, зайшовши до родини Карпецьких. Молода мама Ірина попросила помолитися за її донечку, якій півтора року, але чомусь не може ходити, возять дитину на масажі і не знають яка причина.

Добре, – відповів, давайте будемо молитися. Взяв її ніжки в руки і може три-чотири хвилини молився розумом, а потім на інших мовах, відтак подякував і вийшов. Як тільки вийшов з хати, то дитина пішла сама своїми ніжками. «Ми плакали, – говорить мама від щастя, що Господь в одну мить поставив нашу дитину на ноги, завдяки незрозумілій молитві!»

3. Інша історія прояву незрозумілих сил мала місце в житті Гербут Анни, якій 70 років. Її чоловік Василь через гангрену втратив дві ноги, проживши ще два роки. Я часто провідував його під час хвороби, сповідав і причащав. Коли він помер, то я похоронив його в 2010 році. Але після по-

хорону, як стверджує Анна, вона постійно чула грюкання в літній кухні, де вони жили з чоловіком, як хтось лягає біля неї, гладить по голові. В ці хвилини вона чуть не божеволіла зі страху і так продовжувалося майже два роки. Одного разу вона мені про це сказала. Я порадив молитися за померлих, найняти Службу Божу і більше не випитував. Тоді Анна звернулася за поміччю до о. Василя Штокала. Він їй порадив обсипати хату святою сіллю і маком.

Але нічого не допомагало і так тягнулося два роки. Анна ніби вже змирилася із своїм становищем, але почала розказувати це дітям і їй радили посвятити хату. Запросили мене в часі Різдвяних свят, що я і зробив. За якийсь час поцікавився чи щось змінилося, то Анна сказала: «Ні, Отче, далі все те саме».

Тоді я вирішив спробувати докладно з'ясувати, як і що було в родині. Виявилось, що в них була невістка Наталія, яка закінчила життя самогубством, залишивши восьмирічного хлопчика. Коли він приїжджав до бабусі, то боявся заходити в хату, бо постійно бачив жінку в білому, яка кликала його до себе. Також вияснив, що покійний Василь, десь сказав своїй дочці, що він скоїв два гріхи, про які ніколи не скаже нікому.

З'ясувавши з ким маємо справу, я окропив і обкадив літню кухню, яку Анна вже хотіла розвалювати. Ми проказали молитви на розірвання родового прокляття, призвавши на поміч Пресвяту Богородицю, Святих і Чесні Сили безплотні. В ім'я Ісуса Христа я наказав духам Василя і Наталії покинути це помешкання. Перейшовши на молитву на мовах, яка довго не тривала, я зрозумів, що це вже все.

Після цього, через два тижні поцікавився чи щось змінилося. Анна сказала, що як тільки вийшов я з хати, то ще раз щось грюкнуло і більше її ніщо не турбує, все припинилося. Я раджу всім, хто потребує звільнення, прочитати книгу Ніла Лозано «Вільний».

4. Топільницька Анастасія, 72 роки, мала хворі очі. Попросила мене, щоб я помолитися за її зцілення, бо почала сліпнути. Після цього, як я положив руки на її очі і помолився за зцілення, то вона прозріла. Тепер постійно, коли зустрічає мене, дякує за зцілення. Я їй відповідаю, що не мені, а Богу дякуйте, бо це Його дія, а не моя.

5. Одного разу мені зателефонувала парафіянка Гіць Анна і просила помолитись над її онучком Андрійком. Йому близько п'яти років і має страх. Її син Петро приїхав з дружиною в гості на свята і не можуть ніде піти, бо дитина дуже вередує. Я згодився. Страх – це невелика проблема, бо вже з досвіду знаю, що коли кладеш руки на людину, то цей дух швидко покидає її.

Але в цьому випадку було щось набагато складніше, бо коли привели дитину, то дві здорові жінки, мама і бабця, з великим зусиллям втягли його до хати. Він кидався немов звірятко, яке впіймали, махав руками і ногами та мичав. Коли я почав молитися за вигнання духів страху і депресії, бабця із мамою, одна тримала за руки, друга за ноги, і ледве давали ради. Тоді він почав бити головою і вдарив бабцю в зуби. Я зрозумів, що справа тут не в страху чи депресії, але в чому? І тут бабця говорить: «Отче, він німий, майже не говорить». І тут мене осінило, що він має духа німоти. Мені прийшла на гадку євангельська подія, коли батько привів до апостолів свого сина, якого вони не могли зцілити, але коли прийшов Христос, то погрозив: «Духу німий і глухий, наказую тобі: вийди!» І так сталося.

Я теж ім'ям Ісуса Христа наказав духу німоти покинути цю дитину, хоча не відчував його присутності. Тоді я спитав хлопчика: Де він? І дивно, дитина почала показувати на голову. Саме це спрацювало! Як тільки я поклав руки на голову, то дух в мені відразу перестав молитися. Хлопчина ще трошки вередував і це в мені посіяло сумнів, що він його не покинув, бо я сам тому став причиною. Христос сказав своїм апосто-

лам, що цей рід виганяється постом і молитвою. А ввечері, коли я приїхав зі Львова, то трошки повечеряв. Я попросив, щоб дитину привели завтра, після Служби Божої.

Вони пішли, а я ліг спати. Раптом, вже під ранок, відчув біль в межах сонячного сплетіння. Зразу не зрозумів в чому справа. Поставив руку і почав молитися. Біль припинився, але найдивніше стало тоді, коли я заговорив. Чую, що мене затягнуло хрипотою. Я помолився і мені стало легше. А коли на другий день привели дитину, то Андрійко вже сам ішов до хати. Я поклав руки на нього, але він вже був чистий, навіть брав цукерки і печиво, яке йому запропонувала моя дружина. Ось такі речі чинить Дух Святий в нашому житті, коли ми віримо в це і хочемо бути Його знаряддям на славу Божу. Амінь.

* * *

*Ми знаємо, що кожен, хто народився від
Бога, не грішить, – бо хто народився від Бога,
той себе береже, і лукавий його не чіпає*

(1 Ів 5:18).

18 Сестра Марія Бог зі мною

З дитинства я дуже мало знала щось про Бога, виросла в радянські часи, тоді коли забороняли вірити в Бога – і я вірила і не вірила. Розкажу те, що я пережила і щоб люди більше пізнали, який добрий Господь, яка добра є наша Небесна Ненька, Мама – Царівна і це все на славу Божу і честь Марії.

Я не знала, хто такий Святий Дух, змалку я не була практикуючою віруючою – була грішницею, не молилася і не вміла. В школі забороняли вірити в Бога і я з цим ніби згодилась, але якось відчувала – Бог є. У 19 років перша Сповідь, потім почула про Пресвяту Трійцю і про те, що Святий Дух був у вигляді голуба. Я, більше нічого не знаючи про Пресвяту Трійцю почала сильно жаліти і любити цього голуба. Думала, що Він ніби щось терпить від Отця і Сина, і так дуже сильно Його жаліла. Пізніше дізналась про Нього більше, що Він є сама любов і доброта. Дух Святий не забув мені цього і захотів мені ніби віддячитись за ту мою любов і жалість до Нього.

Я на якийсь час виїхала в Італію, і ось одного разу, ввечері в нашу церкву прийшла група людей-харизматів. Я не знала, хто вони є, а це був 1997 рік. Залишилася у той вечір на молитву і відчула їхню живу віру в Бога. Вони цілим своїм серцем хотіли Бога, їх ніхто не примушував до нічого, вони самі піднімали руки догори, співали і прославляли Бога. Я ще такого не бачила ніколи і мене потягнуло до них. Почала кожен четвер приходити на молитву прослави і от одного вечора відчула, що зі мною має щось статись.

Коли я співала разом з ними, піднімала руки і всім своїм еством хотіла Бога, то почула біля себе живу присутність особи Святого Духа. Він стояв біля мене як Особа. Я Його не бачила, але це відчувала. Таке було перший раз в моєму житті, що я Його відчула як Особу. Більше такого не повторилося, але тоді я була сп'яніла від любови і щастя. Ми співали пісню «Емануїл» – вона була постійно в мені, я нею жила. Емануїл означає: З нами Бог!

Коли всі з групи по черзі підходили до одного нашого керівника-харизмата і він клав руки на голову та молився за прийняття Святого Духа, то я дуже хотіла цього. Ідучи просила Господа за прощення всіх моїх гріхів і коли керівник поклав мені руки на голову, я відчула щось надзвичайне,

сильну енергію, якусь іншу силу, яка мене повністю пополнила. Я була віддана Святому Духові у цілковиту власність. Це була надзвичайна ласка Святого Духа. Я опустилась на землю. Майже цілу ніч була у тім захопленні. «Емануїл» – ця пісня не сходила мені з уст.

Другого дня відчула, що маю глибокий духовний спокій і я стала зціленою. Під час обіду почала розказувати своїм про все пережите, але для них це було щось нове і недоступне їхньому розумінню. Дехто почав гостро противитися, але я була цілком спокійна, бо знала, що це є діло Боже... Дух Святий – живий і діє.

* * *

*Не гадай собі, що ти мудрий, бійся Господа
і від зла ухилийся, і це буде здоров'ям для твого
тіла, й оновою для костей твоїх*

(Прип 3:7,8).

19 Ярослав Богонюк Ісус прагне любови

1. Я вчуся на II рівні Школи Марії. В листопаді була триденна сесія і Господь багато тоді відкрив мені. Він постійно, щохвилини показував Свою велику любов до мене. В неділю після Школи була ще спільнота «Благословення». Я вже була стомлена і хотіла піти додому, але сказала Ісусові: зроблю це для Тебе, залишуся ще, щоб провести цей час з Тобою. І ось саме на молитві прослави Ісус відкрився мені з найбільшою любов'ю. Я відчувала після прослави таку легкість на душі і в тілі, що здавалось можу літати.

Ісус промовив до мене в душі: «Хто вірний в малому – успадкує велике. Якби ти знала, яка велика Моя любов до тебе, – ти була б сяючою від щастя не щодня, а щохвилини, щосекунди, ти б не сумувала, а посміхалась. Ти нічого б не боялася у житті і жила б з радістю, не боячись хвороби, труднощів і страху. Диявол був би перед тобою, як беззубий і безхвостий вуж, який нічого тобі неспроможний заподіяти і тільки сичить в безсилій люті. Якби ти знала, яка велика Моя любов до тебе і якби ти знала, як сильно Я прагну любови від тебе. Коли Я вмирав на хресті і коли Я просив: «Прагну», насправді Я сильно прагнув твоєї любови, яка може задовільнити Мою постійну спрагу за любов'ю душ». Це сказав мені Ісус і я також знала, що Господь каже це до кожної людської душі.

Саме тоді, в той вечір я зрозуміла, який вдячний Ісус і ніколи не забариться дарувати радість тільки тому, що вирішила дати Йому так мало – побути з Ним ще якихось півтори години. Він нагородив мене безмежною на той вечір радістю, спокоєм, миром і врешті незбагненною за людською логікою любов'ю.

Теоретично я це знала, але відчутти – це зовсім інше. І ще Ісус сказав мені: «Потребую тебе всю: твою душу, тіло, серце, думки і весь твій час, хочу, щоб ти віддала Мені весь свій час». Господи Ісусе, поможи мені в цьому: жити так, щоб ні хвилини не лишати собі.

2. У вересні були молитви за зцілення, котрі проводила сестра Лідія з Індії, а зараз живе в Павшино біля Мукачево. Вона молилася над деякими людьми, але я не виходила на молитву, бо сестра просила підходити до неї не всіх, а окремих людей. То я і не виходила наперед залу, але Господь все-таки мене зцілив. Сестра сказала, що в залі є людина, в котрої зцілюється кишківник. Я подумала, що то певно я. У мене два роки були проблеми з прямою кишкою, але Господь мене зцілив і зараз все минуло.

3. Хочу засвідчити також про те, що сказав мені Господь на молитві. Він запитав, чому я приходжу до Нього на зустріч завжди сумна? І чому я ніколи не радію, коли зустрічаюся з Ним? Він сказав: «Хіба тоді, коли ти збираєшся на зустріч до людини, яка тобі дорога, ти не готуєшся до цього з радістю? Хіба твоє серце не стрибає від радісного очікування цієї зустрічі? То чи ж справді ти Мене любиш, коли приходиш без цього радісного трепету? Я дарую тобі Себе у кожній Євхаристії, а ти не стаєш від цього щасливішою, Ти засмучуєш мене. Подумай, коли дитина радісна – то і мати щаслива. І навпаки».

4. Молюся часом такими простими словами: Ісусе, дай щоб мої очі були Твоїми очима, мої уста – Твоїми, мої слова – Твоїми словами, мої руки – Твоїми руками; щоб мої стежки проходили по Твоїх дорогах і щоб моє серце було Твоїм серцем для більшої прослави Твоєї. Амінь.

Якось я відвідувала одну стареньку самотню жінку ще з однією сестрою із спільноти. Ця сестра принесла їй солодке, ми трошки поговорили з нею і хотіли вже йти, бо кожна з нас мала свої клопоти та й вже був вечір. Раптом ця стара жіночка, яку ми відвідували (п. Катерина), розговорилася. Вона встала з ліжка, почала показувати який у неї порядок в шафі, яка вона акуратна, почала розповідати своє життя. Я трохи нервувала, слухаючи ці старечі спогади і фантазії, бо хотіла ще попасти на вечірню Літургію. На стіні у тої пані Катерини висів образ – пресвяте Обличчя Ісуса. Він дивився на мене і казав: «Слухай її!»

Я собі подумала – ну навіщо я мушу слухати ці нісенітниці? Тоді Він мені промовив: «Ти у своїй молитві про Мої очі, Мої руки і т. д., забула ще сказати слова: «твої вуха повинні бути Моїми вухами». Мене це трохи здивувало і розсмішило, але потім я зрозуміла, що говорити мені завжди легше, ніж когось слухати.

Мабуть це дуже важливо вміти вислухати. Я не вмію вислуховувати. Пізніше я роздумувала і зрозуміла, що ця

самотня жінка потребувала саме цього – щоб її слухали. І може на той момент важливішим для Ісуса було не те, щоб я побігла на Службу Божу, а вислухала оцю стару самотню жінку. В цій людині була самотність Христа, адже Він перебуває в кожному віруючому і в кожному потребуючому серці. Бо коли вислуховуєш іншу людину, нехай навіть якісь непотрібні на перший погляд розповіді, – тоді ця інша людина відчуває свою вартість, свою гідність. Ісус показав мені це, як також і те, що я не вмію слухати інших людей. Вміти слухати і чути інших – це насправді великий Божий дар. Дякую Господу за те, що вказав мені на це.

20 Ірина Мартин Вервичка від зека

Пишу це свідчення під надхненням від прочитаної книги о. Ігоря Царя «Останні будуть першими». Власне, вона мене глибоко зворушила і зачепила за живе, бо свого часу і я познайомилась з одним чоловіком, зеком, який познайомив мене з Богом.

Це було 13 липня 1994 року, коли мені було 15 років. Хочу сказати, що це складний вік, час активного пошуку себе, час бунту, час становлення важливих цінностей у житті. Принаймі в мене так було. Я забрала свої документи зі школи і занесла в училище, не бачачи сенсу далі вчитися в школі, а татові було байдуже до цього.

Я пішла на Замкову гору помолитись до каплички Божої Матері, просити поради, бо насправді, не мала більше в кого. Земна моя мама померла, коли мені було п'ять років. На це святе місце перед тим мене завела моя двоюрідна сестра, а

тепер я сама відчула потребу сюди прийти. Перед капличкою я молилась на колінах і відчула на собі чийсь погляд. Цей чоловік, зек, як я потім довідалась, на днях вийшов з тюрми і прийшов сюди порозминатись на турніку за капличкою. Повертаючись, побачив серед парку на колінах мене і тому підійшов. Так ми там і розговорились.

Перше, що він мене запитав, чи я ще дівчина і скільки мені років? Мене це запитання вразило і обурило! Довідавшись, що ще дівчина, був вражений, кажучи, що я є дуже щасливою і звернув мені увагу на мій одяг. Після цього я почала одягати тільки спідницю, і то довгу. Про нього я дізналась, що він з 15-ти років по різних тюрмах, виходить і знову повертається, зовсім цього не хочючи. Був круглим сиротою, йому на той час минуло 30 років. Молодий чоловік, а стільки вже всього натерпівся.

На тюремному жаргоні розповідав про своє життя, про те, як жив за ґратами, але дуже контролюючи свою мову, щоразу вибачаючись, якщо проскакували нецензурні слова. Розповів мені історію цієї каплички і джерела, монастиря, який тут був і як монахи лікували людей цією водою. Також, що пан Бог, так він виражався, дуже мене любить, якщо зберіг мене до цього часу такою, якою я є. Казав, що відтепер я буду його молодшою сестричкою. Я це все слухала з великим здивуванням, мені тяжко було сприймати його мову з мудрими словами, але дуже цікаво. Ми дивились, як їдуть поїзди один за одним і я згадала, що також маю квиток на сьогоднішній поїзд в Донецьку область, куди мене тато відправляв до кінця літа до родичів. Я би слухала і слухала цього чоловіка, але мусіла бігти. На прощання він дав мені дерев'яну вервичку зі словами: «Молись за мене». Для мене це був майже шок!

Я ніколи не молилась на вервиці, до церкви не ходила, а відтоді твердо собі постановила, що навчуся, і буду молитися за цього чоловіка. Ще перед від'їздом цього дня я

десь знайшла книжечку про вервицю і так почала молитись, думаючи, чи ще колись його побачу, бо тоді мобільних телефонів ще не було.

Це був переломний етап в моєму житті і я почала шукати Бога. Повернувшись, почала ходити до церкви св. Онуфрія, читати духовну літературу, дуже часто ходити до каплички, а зокрема кожного місяця, 13 числа. Через півроку я випадково зустріла зека, за якого весь той час молилась. Він вказав мені на важливість Св. Літургії, Св. Сповіді і Св. Причастя. Говорив, що якийсь час жив при монастирі і ходив сповідатися до старенького монаха о. Андрія Масюка, який жив біля церкви Андрія в центрі. Якось і мене до нього привів, щоб нас благословив.

Я відчула, що цей старенький священник дуже сильно його любить, не бачить в ньому злочинця, і я також не бачила. Якось мене завів на Архиєрейську Службу до Собору св. Юра, говорив, що це дуже важливо бути на такій Службі. Ми стояли з самого переду – я нічого не розуміла, дивилась на все це великими очима. Зек говорив, що після смерти надіється попасти до Пана Бога через таємний вхід, бо щоразу, коли грішить, то кається і спішить йти до св. Сповіді. Через якийсь час я також почала в першу п'ятницю ходити до Сповіді, а то і частіше, моє життя дуже змінилось...

В кожного шлях до Бога є свій. У моєму випадку, за посередництвом моєї небесної мами Марії, Господь послужився зеком, можливо, щоб показати іншу сторону життя, і навчити цінувати життя та бути вдячним Йому за те, що маєш.

Зараз в мене чудовий чоловік і троє діточок. Шлюб нам дав о. Йосафат Воротняк в капличці на Замковій горі, і дуже дивувався, що ми перші, хто захотів там вінчатися. Тепер з дітьми стараємось щомісяця 13 числа прийти до каплички на Високому Замку, подякувати Марії за Її заступництво. Почали ходити на спільноту «Благословення» і вчимося жити з Богом. Щодня досвідчуємо як Святий Дух діє і провадить

нас, що все у цьому житті не є випадковим і як сильно Бог нас любить. Слава і честь Йому за це!!!

21 Оля Швець Слава Богу за спільноту «Благословення»

Перебування в спільноті укріпило мою віру в Ісуса, довіру до Пресвятої Трійці. Пройшла курс «Альфа» і побувала на реколекціях у Більшівцях. Я захотіла жити, в мене з'явилася надія, довіра до Бога. Хочеться бути на Святій Літургії, тепер я розумію священика, коли на проповіді говорить про живого Бога і що таке славити Бога. Відчула зціляючу силу на молитві прослави.

Була на Школі Марії в грудні. Відчула біль в горлі, набрала ліків із собою, але вже на третій день зрозуміла, що Господь зцілив моє горло – без лікування медикаментами. Тепер, коли починає боліти горло, я молюсь до св. Блеза – молитовник «Молитви сили, II» – і Господь зцілює.

Син Володя, якому 10 років, вже місяць хворів, останні два тижні кашляв уночі – я просила про молитву спільноти і щоб привезли сина в УКУ в неділю. Дякувала в неділю за те, що привезли мене і сина, за молитви людей, і вже в ніч на вівторок дитина була зцілена Господом.

Коли була на реколекціях в Більшівцях, то Господь зцілив мій кишківник і слух. На молитві сказали, що зцілюється кишківник і я відчула легкість в ньому; слух теж набагато покращився – в якийсь момент я почула спів і музику сильніше і виразніше.

Через ситуацію вдома, я просто не могла вже спати вночі. В неділю за мене помолились заступницькою молитвою, а

вже в ніч на вівторок Господь мене зцілив: я спокійно спала. Ситуація вдома теж покращилася. З'явилася надія на перемену мого особистого життя.

Я досвідчила на спільноті безкорисливу любов до мене. Щоб когось не образити, не вказую імен, але Господь знає вас і хай віддячить сторицею за допомогу. Після навернення я стараюсь не довіряти словам людей, а судити по ділах, якщо можна так висловитись. Зустрічі спільноти я відвідую більше року і можу з впевненістю сказати, що добрі справи людей, які організують і служать не розходяться з їхніми словами – дійсно опираються на Слово Боже.

Це мені допомагає йти правильним шляхом в житті по Божій волі, а це – найголовніше!!! Тепер почуваюся набагато здоровішою. Колись часто хворіла простудними захворюваннями, а тепер Господь дає здоров'я і можливість щонеділі бути в Церкві на Святій Літургії та в УКУ на зустрічах спільноти «Благословення».

Читаю Святе Письмо і багато чого починаю розуміти. Слово Боже ожило для мене після того, як побувала на Школі і Дабарі (курс по вивченню Святого Письма). Я не можу сказати, що тоді я знайшла друзів, адже, напевне, щоб люди стали друзями, потрібен час; але тоді я вперше відчула справжню підтримку від чужих людей. Зі мною спілкувались, молились за мене і за вирішення моїх проблем, я чула добрі слова, люди відгукувалися на мої потреби.

Тепер я розумію, що брак інформації про Харизматичний Рух призвів до того, що коли я розповіла священику про зустрічі спільноти, то він сказав не ходити, і я перестала. До того ж мені було далеко їздити. Я працювала, щоб заробити дитині на лікування, батьки мене звинувачували в тому, що я ходжу до церкви. Питала інших священиків, і теж, переважно без зрозумілих пояснень, чула – не ходити.

Весь цей час я ходила до церкви, старалась жити за Заповідями, але не могла собі дати раду у відносинах з батька-

ми – на їх насилля реагувала відчаєм, зневірою. Я образилася на Бога за те, що Він дав мені батьків, які знущаються з мене. Тому не хотіла жити.

Десь влітку 2011 року мені потрібна була порада о. Ігоря і я зателефонувала до нього. Отець сказав, що є така спільнота. Я відповіла, що знаю, адже рік тому була там, але деякі священники мене відмовили. Після розмови з о. Ігорем я знову почала ходити на зустрічі, прочитала книжку о. Еміліана Тардіфа «Ісус – живий» і зрозуміла, скільки я втратила, коли мене не було там, адже спільнота для мене – це велика моральна підтримка. Чому хтось із священників, який має сумніви у правильності існування спільноти, не прийде і не пересвідчиться, що всі конференції спираються на незмінне і непомильне Слово Боже?

Коли йшла війна, то Мойсей молився з піднятими руками і в той час його військо перемагало. Згодом на тому місці Мойсей спорудив жертовник і назвав його: Господь мій прапор! Так і нам треба піднести руки до Бога в молитві і тоді буде перемога на нашій стороні у всіх ділянках нашого життя. Господь наш прапор і Він воює за Своїх дітей! Якщо Бог з нами, то хто може бути проти нас!? Алилуя!

22 Альона Давиденко **Я вернулась до життя**

Мені 27 років, я – художниця, музикант, викладач. Закінчила Львівську Національну Академію Мистецтв. Одним словом, як не раз про себе чую – творча особистість. Виросла в звичайній сім'ї. Змалечку була оточена любов'ю і турботою батьків. Хоча в моїй родині високими матеріями

ніколи не цікавились, але мене завжди хвилювали питання про те, в чому сенс мого життя, і хто створив цей світ та за якими духовними законами він існує?

Батьки мої не були віруючими людьми, швидше б назвала їх матеріалістами. Бабуся, яка завжди була близько з Богом, жила далеко і не могла допомогти мені духовно сформуватись, а тому відповіді на питання, які мене цікавили я шукала самотужки, де могла і як могла. Все, що світ міг мені запропонувати в цій ділянці, я за недовгий час спробувала, починаючи з двадцяти років.

Це різні релігійні течії, напрямки, секти, які більш-менш мені імпонували: буддизм, кришнаїзм, рунвіра, шаманізм, різні духовні практики, всілякі езотеричні досвіди, медитації, магія, тілесно орієнтовані способи зміни свідомости, йога, бойові мистецтва, оздоровчі енергетичні практики, алкоголь, наркотичні хімічні речовини, тілесні насолоди.

Все це наповнювало мене та давало чимраз більше переконання, що я на правильному шляху, бо я людина широких поглядів, а не така як всякі там вузьколобі, які сліпо вірять тільки в щось одне, а решта їх навіть не цікавить.

Я вірила, що стаю все більше подібною до Бога, адже Він всеприймаючий. От і я вважала, що хибно приймати лише світлі сторони життя, лише моральні та етичні. Я переступала свідомо багато суспільних норм та установок. Йшла за межі благопристойности в тому, як жила. Вважала, що таким чином я позбуваюсь рамок, які мені нав'язувало суспільство і стаю більш вільною та свідомою, що отримую власний досвід, а не нав'язаний кимось.

Я жила з чоловіками і нехтувала своїми сімейними обов'язками, байдуже відносились до навчання, погоджувалась на різні експерименти зі зміни станів свідомости. Бувало, що жила майже на вулиці і робила низькі вчинки. Кожен день був як феєрверк, повний нових вражень, досвідів. Я

кохала, мене кохали, я розширювала свої уявлення про світ і себе, я мала виняткові духовні досвіди – все було круто!!!

І через три роки такого життя я сама не помітила як всі ці речі, які мене наповнювали, тепер перестали наповнювати. Все, що для мене мало сенс, стало безглуздим. Ніщо не приносило радості – ні стосунки, ні навчання, ні мистецтво, ні музика, ні моє тіло, ні духовні практики. Це можна порівняти з тим, що був будиночок з карт, який впав і завалився. Вся картина мого світу рухнула...

Я впала в затяжну депресію і потрапила в алкогольну залежність. Впродовж року я щодня добряче випивала, хоч рідко була п'яна, але випивша щодня. Я розійшлася з своїм коханим, бо просто відчула, що те, як я живу, не – те. А що є те я не знала, та й не мала внутрішніх сил шукати. Я збиралась кидати навчання, бо навіть мої мрії втратили для мене сенс. Все йшло до самогубства, і я серйозно про це думала...

Але мене тримала на плаву моя мама, яка дуже переживала всі мої потрясіння. Запропонувала мені поїхати на реколекції. Я думала, що все, що хотіла в житті, я спробувала і це не принесло мені щастя, тільки завело в глухий кут.

А вертатись до Бога, який є Богом моїх батьків, хоч вони і не завжди були свідомі цього, я ще не пробувала. Вирішила дати цьому Богові, Якого я не знаю, єдиний шанс. Просто ультиматум! Я казала в своєму серці до Нього, що коли Ти за цей час реколекцій не зміниш щось в мені, аби я далі хотіла жити, то я піду з життя, бо мене тут нічого не тримає і я нічого тут не хочу.

Насправді хотіла, щоб Господь зробив те, про що просила, бо мала відчуття на цих реколекціях, що поза межами храму, де я є, для мене пустота, а тут є острівок надії. На молитві про вилиття Святого Духа я просила, щоб Бог дав мені себе фізично відчутти. І Господь прийшов. Тоді я народилась згори. В ту мить я пережила величезну невимовну гарячу

любов до мене. Вона просто вилилась на мене, так що моє тіло не могло витримати і я впала.

Відчула розкаяння і одразу прощення. Я зрозуміла, що моє життя і я сама є дуже важливою для Бога. Ісус тоді подарував мені віру. Він знав, яка я є, і що мені важко буде повірити просто вірою. Він змилосердився і дав мені Себе реально фізично відчувати.

Я мала до цього в своєму житті багато різних містичних досвідів, але це, що я пережила на тій молитві, навіть якщо зібрати всі мої найпрекрасніші досвіди, враження, коханців, найкраще вино, найкайфовіші наркотики, ні в яке порівняння не йде з цим екстазом – пережиттям Божої любови, пережиттям особистої зустрічі з Ним. І я це кажу, бо я це пережила. Це мій досвід, за який дякую Богові!

З того дня, відколи прийняла Ісуса як свого Господа і Спасителя і довірила Йому своє життя, я попросила Його ним керувати. З того дня і до тепер я ні разу про це не пошкодувала. Це можна порівняти, як ніби я була мертва, а тепер насправді живу. І щодня з Богом моє життя стає багатшим, цікавішим. Ісус зцілив багато моїх ран, звільнив від багатьох залежностей, фізичних і емоційних. Вже рік я не вживаю жодного алкоголю, і не своєю силою, а Божою благодаттю.

Я знову можу любити, професійно і творчо зростати. Господь ввійшов у кожен ділянку мого життя, яку я Йому віддала. Господь сказав, що ті, хто увірують в Нього і приймуть Його у своє життя, матимуть життя в повноті і в достатку вже тут, на землі.

Таким є моє життя зараз, і я хочу, щоб ті, хто ще шукає, спробували прийти до Ісуса. Він точно з нетерпінням чекає кожен свою найулюбленішу дитину, Він точно чекає тебе. І Він хоче обдарувати тебе всіма потрібними тобі благами, найкращими дарами. Він хоче, щоб ти жив щасливим життям і готовий та спроможний тобі в цьому допомогти. Треба лише захотіти і попросити, щоб Ісус ввійшов у твоє

життя і прийняти Його як свого Господа і Спасителя. Тоді твоє життя почне мінятись.

Вже третій рік я належу до руху Віднови у Святому Дусі про який я довідалась від Ліди Москаль. Ми з нею разом колись вчилися на юридичному факультеті.

Наостанок хочу сказати, що напевно і завдяки тому, що за мене молилась моя мама, моя подруга, моя бабуся – Господь так швидко вирвав мене з пастки гріха і смерті. Дякую їм і Богові за них!

* * *

Коли ти пильно слухатимешся голосу Господа, Бога твого, і чинитимеш те, що Йому до вподоби, і вважатимеш на Його накази, і дотримуватимешся всіх Його установ, ані одної з тих недуг, що Я навів був на Єгипет, не наведу на тебе: Я бо Господь, твій Цілитель

(Вих 15:26).

23 Лариса Гордієнко **Зцілення від паралічу**

Я народилася у Львові в 1952 році в сім'ї комуніста. Моя мати охрестила мене у церкві Юра таємно від усіх. Все свідоме життя я жила в державі, у якій церква була заборонена, тому я могла себе вважати умовною християнкою. Держава перемінилася, але в душі збереглася пересторога перед церквою.

У жовтні місяці 2011 року я пішла на курс «Альфа» для того, щоб зрозуміти християнські цінності. Перше вражен-

ня в мене склалося двояке. Мені сподобалося, але я не могла зрозуміти співи. Порівняла їх з американською церквою, де всі співають і танцюють. Все ж таки мені було дуже цікаво і я з задоволенням закінчила тримісячне навчання.

Коли всіх запросили на реколекції у Більшівці, я відмовилася через відсутність коштів, бо гордість не дозволила про це сказати. Але сталося чудо, мої сусіди знали моє матеріальне становище й принесли мені гроші, щоб я обов'язково поїхала разом з усіма. Майже в останній день я передзвонила і попросила внести мене в списки.

Ми приїхали до храму і після прослави Бога я пішла до священика. Як тільки почала сповідатися, в мене покотилися сльози і я їх не могла зупинити до кінця Сповіді. На другий день зранку ми всією громадою зібралися в конференц-залі. Була молитва прослави. В мене було таке відчуття, що я перебуваю в прострації. Знову текли сльози без зупинки і я нічого не чула, тільки щиро молилася. На третій день почалася молитва за оздоровлення і я щиро молилася, але коли люди почали говорити різними мовами, я злякалася і в мене промайнула думка, що я попала в якусь секту.

Роман Федорик з Івано-Франківська, який вів молитву прослави, зупинився, подивився на мене і сказав: «Я відчуваю, що диявол не дає вам молитись і відволікає вас». Тоді я відкинула всі думки і почала молитися. Після зцілення присутніх, було запропоновано помолитися за здоров'я своїх близьких. Сльози в мене котилися без зупинки весь час. Я почала молитись за своїх дітей і сестру Світлану, якій відмовили ходити ноги, вона ледь пересувалася, або взагалі не вставала з крісла на коліщатках. Пройшло 10-15 хвилин і Роман сповістив: «Мені говорить Святий Дух, що зараз зцілюється родичка, за яку тут молились і якій відмовили ноги, вона майже паралізована». Я підсвідомо зрозуміла, що це моя сестра, таких збігів не буває. Своєю думкою я поділилася з сусідкою в автобусі, коли ми поверталися до

Львова. Я була дуже радісна, щаслива, але не була впевнена на сто відсотків.

Прийшовши додому я передзвонила сестрі, щоб дізнатися про її стан здоров'я. Слухавку взяв її чоловік і я почала розпитувати про їхні справи. Він мені сказав, що Світлана, яка три дні не вставала з крісла, раптом 18 грудня о 12.00 підвелася, відсунула крісло і стала потихеньку ходити по хаті.

Через деякий час він запропонував їй присісти, але вона відмовилася. Я почала йому розказувати про молитву зцілення, яку ми проводили в Більшівцях і що зі мною сталося. Я не думаю, що він повірив мені до кінця, оскільки його побожна матір і так молиться за неї протягом семи років. Однак сказав, що все може бути.

Слава Богу у Світлани все більш-менш нормально. Розмовляючи з нею, я запитала, як її ноги. Вона мені відповіла, що ноги вже давно її не турбують. Я щиро повірила в Бога, в Його силу і хочу більше вчитися, щоб використовувати всі Його настанови і вчити своїх дітей.

24 Ольга Лавриненко, 52 р. **Обійшлося без операції**

Я живу у Дніпродзержинську і ходжу до УГКЦ, де парохом є надзвичайно побожний священик о. Ігор Пагулич. Ми належимо до руху Віднови у Святому Дусі. У 2009 році мені поставили діагноз: судинна пухлина в голові і мали робити трепанацію черепа в Дніпропетровську. Я тиждень молилася і благала Господа: що робити? Щиро просила лікаря дати пораду: як би він поступив зі своєю сестрою? Лі-

кар трохи подумав і сказав: медицина вторинна – первинне богослов'я!

Я зрозуміла, що це знак від Бога і мені стало легко на серці. Поїхала на Школу Марії в Крим. Там, під час молитви, Роман Федорик через дар слова знання сказав, щоб вийти наперед тому, в кого є пухлина в голові з правої сторони. Я стою і бачу, що ніхто не виходить. Роман ще раз повторив і я вийшла.

Він тоді молився наді мною і я впала у Святому Дусі. Було приємне розслаблення і я вперше близько відчула Бога, Його любов, а також те, що я в Його руках і Господь мене зціляє. Пухлина зникла, перестало боліти коліно і зникла депресія. Через рік я зробила обстеження і лікарі документально засвідчили, що я здорова.

Це чудо сильно вплинуло на мого чоловіка і укріпило його у вірі. Тепер ми завжди разом в церкві і їздимо на харизматичні вишколи. Дякую Роману Федорику, який присвятив своє життя служінню Богові. Він словом і ділом доказує світові, що Ісус Христос вчора й нині – той самий навіки!

25 Мар'яна Вітовська Пухлина зникла

З 16 років я належу до Харизматичного Руху. Після двох років хвороби у 2010 в мене на потилиці виросла велика пухлина. Лікарі були безпорадні, бо не могли знайти причини хвороби і відмовлялися робити операцію. Скерували мене до Києва, де зробили обстеження і послали аналізи в Америку та до Москви. Однак все безрезультатно.

Мені ставало щораз важче і я не могла добре ходити. Соромилася людей, бо лице було перекошене. Я дуже ослабла і вже два тижні лежала. Десь в глибині душі я була переконана, що Бог мені допоможе. Ця хвороба сильно вплинула на моїх батьків і вони навернулися до Бога. Висповідалися і взяли шлюб.

У березні 2011 року я попробувала вийти з хати разом зі своєю сестрою. Випадково зустріли Романа Федорика, який запропонував помолитися наді мною. Я сиділа, а Роман, його дружина Надія і моя сестра Віта молилися за мене. Роман просив, щоб Господь показав причину хвороби, бо вже багато хто молився наді мною, але це не помагало. Він довго молився на мовах і через дар слова знання Бог промовив через нього, щоб я не опускала руки і не тратила надії.

Ця молитва тривала дві години. Роман проголошував, що Господь хоче, щоб я мала майбутнє і благословив моє життя з Богом на рік, на 10, 20 і до глибокої старости. В цей час Роман відчув велике помазання, тобто силу Святого Духа в своїх руках. Він проголосив, що пухлина буде зменшуватися, розчиниться і її не стане.

Я відчувала, що моя голова і все тіло терпне. Велика сила Святого Духа зійшла на мене. Це була переломна молитва за моє зцілення, а через тиждень я вже сама ходила по вулиці. В липні я поїхала на харизматичний вишкіл до Великого Бичкова на Закарпатті. Тепер я відчуваю велику присутність Святого Духа, Який спонукує мене їздити на місії, щоб свідчити про зцілення та молитися за інших. Дякую всемогутньому Богу за життя і за Романа Федорика, через якого Він мене зцілив!

У 2011 році я пройшла курс «Альфа» і перед святом Миколая збиралась на реколекції у Більшівці. Пробудилась о п'ятій годині ранку. Спати вже не хотілося і я вийшла в іншу кімнату, сіла і почала планувати що буду робити. Та раптом у моїй голові диктується вірш. Я швиденько взяла ручку, листок і почала записувати. Рядок за рядком писався дуже легко і впевнено. Я зачитувала цей вірш дівчатам у кімнаті. Він називався «В дорогу».

Вже після реколекцій я знову пробудилась о п'ятій годині ранку, вийшла зі спальні в другу кімнату, сіла й запиту: Духу Святий! Що будемо писати? І знову в моїй голові пішли рядок за рядком. Так вийшов вірш «Я наповнилась Духом Святим».

Коли постало питання про свідчення, то у мене появилися сумніви: виходити свідчити чи ні? Я ввечері просила Господа про знак – виходити чи ні? Думала, що це, можливо, комусь нецікаво. Минула ніч, а рішення не було. Лише зранку знову збудилась біля п'ятої години. Я сіла та й почала роздумувати про те, що знову щось писатиму. Та вірш не писався, але раптом почула слова: «Якщо ти сьогодні не вийдеш, твоє слово замовкне навіки!» Тоді я зрозуміла – наскільки важливо для Бога зачитати ці вірші! Я зразу клякнула і перепросила Господа за сумніви та пообіцяла виступити, що і зробила у день свого народження (так співпало). Це було чудово! Бог – такий добрий! Для Нього все важливо, чим ми живемо!

Маю надію, що Господь допоможе мені з часом видати і другу книжку, тому що з приходом у спільноту «Благословення» написано вже багато нових віршів. Я завжди дякую Богу за все, що Він робить для мене!

В дорогу

Сьогодні в дорогу, а серце в спокою:
Немає тривоги, бо я – із Тобою!
Думками вже там, де на мене чекаєш.
Я їду у храм, бо Ти цього бажаєш.
Я їду, а серце у вірі й надії,
Що Дух Утішитель нас любить, зігріє.
Я серце своє відмикаю щоранку:
Йому віддаю його, все до останку.
Радію, молюся, що завжди зі мною
І з Ним не боюся вставати до бою!
Бо сумнів, зневіра – лихі наші друзі,
Вони точать віру й беруть по заслужі.
А я їм не дам цього шансу в двобою,
Бо Ти є мій Храм, прагну бути з Тобою!
Лиш Ти і з Тобою! По-іншому – ні!
Відкуплення кров'ю – дарунок мені.
Тоді ж, як посмію Тебе не любити?
Ні! Я не зумію по-іншому жити!
З Тобою я житиму словом і ділом,
Тобі я належу душею і тілом!

Я наповнилась Духом Святим

Я наповнилась Духом Святим і життя моє стало мов
казка.
Я живу і я дихаю Ним – це Господнє бажання і ласка.
Часом сльози мене заливають, то радію неначе дитя...
Ісус любить – Його прославляю, серце ж прагне свого
каяття.
Божа стежка не завжди легка – будуть злети і будуть
падіння,
Та я вірю: Господня рука підніме і розгорне каміння!

*Вони перемогли його
кров'ю Агнця і словом
свідчення свого (Од 12:11).*

Цей курс вперше проходив з березня по червень 2012 року на парафії святих Володимира і Ольги у Львові. Постійно приходило 80 школярів. Відповідальним за курс був Олег Андрушків, 19 років, студент Політехнічного університету.

1. Софійка, 14 р.

Коли мені було майже три роки, у мене помер тато. Це був 2000 рік. На похороні моя мама останній раз ходила до Сповіді. Раніше, чесно кажучи, я цим не переймалася. Я молилася, ходила до церкви, але нічого не відчувала. Через те, що у мене не було сенсу життя, я час від часу вживала алкогольні напої і деколи навіть курила. Я усвідомлювала, що це не життя, але, мабуть не хотіла змінюватися.

Одного дня до школи прийшов Роман Ревок зі спільноти «Благословення» читати нам лекцію і сказав, щоб ми приходили на курс «Альфа». Я вагалася, чи йти чи ні, але все ж вирішила піти. Там мені дійсно все дуже сподобалося – всі обіймалися, усміхалися, тому я відчувала себе вповні щасливою. Але я ще не була наведеною, бо далі були різні сумніви, спокуси, а коли я молилася, на жаль, нічого не відчувала. Деколи просто не вистачало часу.

Але в кінці «Альфи», десь на восьмій лекції, поїхала з класом в Карпати. Я тоді сказала, що не буду ні курити, ні вживати алкоголь. А в тій поїздки був день народження однокласниці і я здалася. Приїхавши додому з понеділка на вівторок, цілу ніч не могла спати. Були дивні відчуття, а про-

кинувшись зранку у вівторок, цілий день плакала. Я боялася дивитися людям в очі, особливо тим, що ходять на «Альфу». Зрозуміла, що як не піду до Сповіді в цей день, просто не зможу спати і взагалі не знала, як піду на «Альфа»-курс.

Пішла до церкви, посповідалася і мені стало набагато легше, але однаково сором залишався. Я відійшла від священика, за мною в черзі стояли аніматори і вони мені усміхнулися. Я відчула, що Бог мені пробачив і мабуть вперше у житті я дійсно досвідчила Всевишнього. Почала щиро молитися. Тільки після цього я зрозуміла, що навернулася і Бог мене зробив дійсно щасливою. Вже вкінці була підготовка до вишколу у Більшівцях, але мама не хотіла мене пускати. Щось мені підказало показати їй відео з Ніком Вуйчічем. Після цього моя мама сказала: «Якщо там такі гарні люди, то їдь». І я поїхала. Зараз розумію, що цього могло і не бути. В мене було стільки перешкод, стільки сумнівів, я могла просто не прийти, не відчутти того щастя, яке сталося після прийняття Святого Духа. Боже, дякую Тобі, що Ти зі мною.

2. Даринка, 14 р.

Мені чотирнадцять років. У мене батьки свідки Єгови, а ми з сестрою християни. Про молодіжний «Альфа-курс» дізналася від своїх подруг. На ньому я насправді повірила в Бога і в те, що Він існує. Також знайшла відповіді на питання, які до того не могла нікому поставити. Я дійсно пізнала Бога і хочу, щоб батьки мої теж навернулися і стали правдивими християнами, вірили в Бога і не говорили всяку гидоту. Тепер я знаю, що я не сама, я з Богом і мені нема чого боятися. Бог мене збереже від всякого зла і не дасть скривдити.

3. Соломія, 15 р.

Пройшовши молодіжний «Альфа-курс», моє життя кардинально змінилося. Я вважала себе найнещасливішою лю-

диною – мене ніхто не любить, я терпіла знущання від однолітків, не могла знайти спільну мову з рідними. Мої батьки розлучилися. Тато не спілкувався зі мною десять років, мама була змушена поїхати за кордон на заробітки, а я залишилася з тіткою. Я слухала, як мої друзі розповідали, що їм погано з батьками, бо вони все контролюють. А я хотіла, щоб в мене була повноцінна сім'я, незважаючи ні на що.

Коли прийшла на «Альфу», відчула здивування, адже всі тут люблять одне одного, підтримують. Моє життя почало змінюватися. Я почала більше звертатися до Бога в різних проблемах, труднощах. Я зрозуміла, що справжніх друзів я знайду тільки на «Альфі». Переоцінивши своє життя, я почала віддалятися від своїх старих друзів, яким я була потрібна тільки у корисливих цілях. Надзвичайна сімейна атмосфера на «Альфі» дає змогу відкритися людям. Недавно я почала спілкуватися зі своїм татом, зробивши перший крок. Можливо «Альфа» теж буде для нього першим кроком до Бога. Раджу всім запрошувати своїх друзів і приходити самому, тоді ваше життя зміниться раз і назавжди.

4. Любов, 16 р.

Цей «Альфа-курс» змінив моє бачення світу. Раніше я думала, що чим більше у тебе друзів, слави, визнання, популярності, тим ти будеш щасливішою. Я прагнула адреналіну, жити не за правилами, підкорятися власним примхам. Я жила, підпадаючи під вплив власних емоцій і почуттів. Не я керувала ними, а вони мною.

Спочатку у мене було все добре, та потім, через власну егоїстичність, емоції та байдужість, я втратила абсолютно всіх близьких мені людей (моїх друзів). Я була розчарована у житті. Коли всі ходили з подругами і хлопцями, я сумно дивилася їм услід і болюча самотність охоплювала мене. Мені здавалося, що в душі просто пустка, я порожня і нещасна, бо зовсім не маю заради чого жити. Мені здавалося,

що ця пуста має бути наповнена ними – хорошими друзями, з якими можна повеселитися і розповісти свої проблеми. Я стала апатичною до світу. У школі просто була приви́дом. Я потребувала любови.

На «Альфа-курсі», а особливо в день прийняття Святого Духа, я пізнала важливу річ: мою внутрішню порожнечу, через яку я не могла радіти життю, може наповнити лише Бог. Під час прийняття Святого Духа я стала живою, наповнена внутрішньою силою, яка дає мені стимул боротися зі всіма невдачами і причину бути щасливою та радісною завжди. Я здійснила свою мрію: стала наповнена любов'ю, але ця любов є набагато більшою, ніж людська – вона вічна та безмежна.

5. Марія М., 17 р.

Я жила своїми повсякденними сірими буднями, аж раптом одного разу подруга запросила мене відвідати молодіжний курс «Альфа» при церкві святих Володимира і Ольги. Звісно, що я відповіла: «Так». Після першого разу перебування на «Альфi» на душі стало просто чудово, хотілося літати. Цей курс мені сподобався і я ходила на нього кожного четверга.

У мене в родині є одна проблема: мій батько зловживає алкоголем і тютюнопалінням. Відтоді, як я почала ходити на «Альфy», він дуже обурювався, кричав: «Що? Не можна до своєї церкви піти? Сектанти!» Звісно, що після таких слів я почала гірко плакати. Але з продовженням відвідин курсу «Альфа» у мене з'явилися нові сили. Тепер мені не так образливо, коли тато зривається і кричить. Мати батька алкоголіка – це біда. Він, коли не п'є, починає біситися, кричати, битися... Я його боюся.

І ось, з Божою ласкою, допомогою і милосердям, я на реколекціях! Приблизно за півтори години до прийняття Святого Духа мені на душі було неймовірно важко. Я сиділа

біля храму, плакала і молилася. Потім полегло і настав час прийняття Святого Духа. Господь подарував мені дар молитися мовами. За це я Йому щиро вдячна. Крім того я чотири роки час від часу хворіла на легені і мала прикорене-неве запалення. Після вилиття Святого Духа і заступницької молитви я зцілилася.

Сьогодні вже неділя, невдовзі їдемо додому. Мені в цьому монастирі настільки добре, що не хочеться повертатися додому. Тут прекрасна атмосфера між братами і сестрами, чудова погода, неймовірна свіжість повітря. Але, на жаль, мені потрібно їхати додому. Я вірю, що дуже скоро неодмінно сюди повернуся. У мене на очах сльози радості. Дякую Богу за Його любов до мене, за те, що я тепер зовсім по-іншому дивлюся на світ. З глибини своєї душі і серця дякую за Духа Святого, який тепер мене вестиме дорогою до нашого люблячого Отця. Амінь.

6. *Таня, 16 р.*

Раніше я жила в Іванкові. Це таке містечко. У мене було дві сестрички і один брат. Ми жили без тата, бо мама казала, що він загинув (?). Згодом, коли мені було десять років, нас з сестрами забрали від мами в лікарню. Нам нічого не казали. Перед тим мама завжди наказувала: «Тримайтеся разом, допомагайте одне одному!» А коли ми лежали в лікарні, нам повідомили, що у мами тяжка хвороба – туберкульоз. Ми з сестрами молилися за неї, але через місяць з половиною вона померла. Ще як вона була жива, я завжди думала, чому у мене така маленька родина? Мої подруги збиралися всією сім'єю і раділи з того. Після того, як ми дізналися, що мами вже немає, я дуже плакала, не могла повірити, що вона ось так пішла, залишивши нас самих.

У мами був брат. Він одружився, але в нього була залежність від куріння і алкоголізму. Жінка завела його до якогось лікаря і приблизно через тиждень той його вилікував. Зараз

брат мами не вживає ні крапельки спиртного, але куріння він не залишив. У них з дружиною до сорока років не було дітей і лікарі не могли пояснити чому. Коли мамин брат дізнався, що вона померла, то вирішив забрати нас до себе.

Раніше лікарі казали нам, що через два тижні нас заберуть в інтернат. Нас, дітей, мали розділити, бо наші вікові категорії зовсім різні, і через це ми могли більше ніколи не побачитися. Але одного ранку нас розбудили і відвели до якогось дядька, якого ми вперше бачили, як потім ми зрозуміли, це був мамин брат. Він нам все розповів і через чотири дні ми приїхали до Львова. Там було все нове – друзі, батьки, у нас навіть з'явилася бабця і дідусь. Нашій мамі, так ми тепер називаємо дружину дядька, з нами було надзвичайно важко – четверо дітей і всі зовсім різні. Згодом, через два роки, вона завагітніла. Наші нові батьки раділи і казали, що сталося щось неймовірне, диво! Зараз я проживаю з маленькою сестрою, яку дуже люблю. Я вдячна Богу за це нове життя, яке Він мені подарував. Він навчив мене зовсім по-іншому ставитися до навіть, здавалося б, простих речей. Я нікому не могла цього розповісти. Однак після курсу «Альфа» в мене з'явилися прекрасні друзі, і я відчула велику Божу любов. Тепер я не сама.

7. Віра, 14 р.

Коли моя мама повінчалася з татом, то їй було двадцять один рік. Однак вона не вагітніла, хоч дуже цього хотіла. Нарешті, через дев'ять років, коли їй було тридцять, з'явилася я. Та за ці дев'ять років багато що змінилося. Тато був дуже добрим, та інколи у нього проявлялася така ненависть до мами, що він її бив. Згодом почав сильно пити. Коли я народилася, то він не вірив, що я його дитина. Тепер запої перейшли у регулярні п'янки. Я дуже любила і люблю свою маму.

Коли я була маленька, був такий час, що тато спам'ятався і не пив, бо мама працювала і вдень (на базарі), і вночі (в

нічному клубі кухаркою). Я бачила її тільки годину на день. Та потім тата вже нічого не стримувало. Він сильно бив мене. Часто ввечері з вулиці мене забирали сусіди, бо знали, який в мене тато.

Коли я пішла в школу, він постійно валявся п'яний на вулиці чи в під'їзді. І я не хотіла жити, щоб не відчувати такої ганьби, як я тут відчувала. В хату не можливо було зайти, бо постійно він був п'яний. Я ненавиділа свій дім. Думала завжди, що ніколи не буду такою, як він, але поступово робила те, що й він.

Попри те батько зраджував маму. Нарешті мама не витримала і вигнала його. Та вийти з нашої ситуації було дуже важко. Він крав гроші у мами, в гостей і казав, що коли вона не дасть грошей на пляшку, то він кинеється з дев'ятого поверху.

Поступово я почала пити і курити (моя мама теж курила і пила на свята). Я намагалася позбутися своїх залежностей. Коли прийшла на «Альфу», то побачила, що всі ставляться до мене лише з посмішкою, незважаючи на те, хто в мене батьки, чи я курю, чи п'ю. Вони люблять мене, бо мене любить Бог. Вони приймають мене такою, якою я є, бо я творіння Боже. З кожною конференцією в мене все більше зникали шкідливі звички та страхи. Кожного з аніматорів я дуже люблю і можу їм вилити душу. Тут, до кого б ти не прийшла, всі допоможуть і зрозуміють. Їм важливо, аби я повірила, що Бог мене любить.

Коли я почала ходити на «Альфу», то відразу побачила дивні речі. Щоб я не просила – Господь дає мені, бо я стала ближче до Нього і люблю Його. Він позбавляє мене страхів, а в цьому мені також допомагає «Альфа» і всі її служителі. Це неможливо передати словами. Ти приходиш на «Альфу» ніби додому, де всі тобі раді і де є Бог. Вони навчили мене бачити Бога, розрізняти Божі поради і поради диявола. Також я помітила, що коли я молюся і прошу про щось Бога, то Він говорить зі мною. Вірю, що це не моя уява.

Прийняти Святого Духа і оселитися в моєму серці допомогла мені «Альфа». Я почала радіти будь-якій дрібниці, навіть пташкам. Я вірю, що Бог наверне мою сім'ю і допоможе мені перебороти спокуси, щоб відійти від диявола і ближче стати до Бога, бо Він – мій Батько, Який не порадить мені злого. А те, що я відчуваю в серці після прийняття Святого Духа, насправді не знаю як передати. «Альфа» відкрила для мене Святого Духа. Коли Його приймала, хотілося сильно ридати і міцно обіймати аніматорів. Я люблю «Альфу» і вірю, що вона змінила і ще змінить моє життя.

8. *Вікторія, 16 р.*

Моя історія, на мою думку, є важка. Я мала не народитися двічі, бо були на це причини. Один раз тато бив маму, щоб я не народилася, а другий раз через лікарів, бо я через їхню халатність народилася при смерті. Але видно у Бога для мене якийсь план, якщо я ще жива! Дякую Йому за все!

У дитинстві мені завжди здавалося, що все добре, радісно. А коли я стала старшою, то мені моя родина розповіла різні погані історії за участю мого батька. Мені було дуже неприємно слухати ті жахливі випадки, що відбувалися у моїй родині, коли мене ще не було і мама була вагітна мною. Ті всі розмови були для того, щоб переконати мене не їхати до тата в Київ. Мої батьки розлучилися три роки тому, бо тато вирішив одружитися з іншою жінкою. Мені розповідали, що тато всіх бив дуже сильно, були й такі випадки, що з ножем нападав на нас. Якби не сусід, я не знаю, чи моя сім'я б ще жила. А особливо бив маму, коли вона була вагітна мною. Він не хотів, щоб я народилася, оскільки я п'ята дитина в родині. А в нього також ще було багато позашлюбних дітей. Інколи я ходжу і думаю, а може ця чи інша дівчина моя зведена сестра...

Мій батько дуже часто зраджував мамі, але вона, як вірна християнка, завжди прощала всі його зради. Були такі

випадки, що до нас приходили вагітні жінки і говорили, що вони носять татову дитину. Але я не можу зрозуміти, чому тато не хотів, щоб я народилася? Коли був суд по справі розлучення, мене мали віддати або до мами, або до нього, але тато вдруге від мене відрікся. В залі суду ним було ясно сказано, що мама йому зраджувала і дитина, тобто я, не його. Але ж мама завжди була йому вірна, навіть після всіх зрад не хотіла давати розлучення, бо це, як на нас, проти Церкви...

А тепер він прагне зустрічі з нами! Коли він ще до нас приїжджав, мама на мус брала його в неділю до храму, а тепер все втрачено через занедбану Сповідь і брак любови до Бога та Церкви. Хоча б покався, але в нього пуста, жаль, смуток. Я його ні за що не осуджую, мені просто його дуже шкода. Хочу, щоб він навернувся і був щасливим з Богом. Це б його врятувало. Але йому це важко зробити через те, що його мама була ворожою, і він теж цим інколи користується.

Мама через це заборонила з ним спілкуватися, а якщо навіть ми розмовляємо, то тільки загальними фразами. Це важко! Мені ціле життя бракувало батька і бракує, але тепер я зрозуміла, що Господь мені дає більше любови і підтримки. Мені про це важко сказати і написати теж. Коли я була мала, несвідома, то він мене використовував з метою власного задоволення, розпусно. Ось, я це написала... Мені це недавно розповіли, навіть він не знає, що я це знаю. Але мама і всі решта не могли нічого з ним зробити, бо у нього були всюди зв'язки, і ми були безсилі.

Я його не осуджую, а простила вже давно, мені просто його шкода, бо він шукає любов, але не розуміє, що та любов є в Бозі. Мені всі говорили, що він дуже поганий, а я в цей час їм відповідала, що він добрий, просто не зустрів ще Бога. На мою думку, наша родина є дуже релігійна. З маленького віку мене ввели до храму. Але я недавно зрозумі-

ла і почала дякувати мамі за те, що вся моя родина повністю пройшла «Альфу». Тільки тут я пізнала насправді Бога і Його любов щодо нас.

Не раз я маму питала, чи вона простила тата і чи можливо, щоб він повернувся, чи вона б його прийняла. А мама відповіла, що на нього зла не тримає, а додому... «Я його впусти назад, тільки якщо він пройде «Альфу!» От пройде, повернеться, а тоді будемо думати». А я питаюся: «А якщо він буде ходити на Літургію?» А мама знову: «От пройде «Альфу», а тоді у будь-якому разі і на Службу буде ходити».

28 Курс «Альфа» для дорослих

Цей курс проходив з березня по червень 2012 року на парафії Пресвятої Богородиці Володарки України у Львові. Понад 200 людей постійно його відвідували. Відповідальним за курс був Любомир Костюшко, 32 роки, який закінчив педагогічний університет в Дрогобичі, а зараз навчається в УКУ.

1. *Мечислав Малановський, 67 р., професор Львівської Національної Академії Мистецтв*

На курс «Альфа» я потрапив через свою колишню студентку Іванку Ненчук. Я був приємно вражений, коли вона мені зателефонувала, бо минуло двадцять років. Іванка з таким захопленням розповідала мені про нову евангелізацію у храмі Пресвятої Богородиці Володарки України на Новому Знесінні, що я відразу прийшов туди вчитися... Для мене це

було відкриттям чогось нового, до того часу ще незнаного. Я намагався не пропускати лекцій, а коли це й трапилось, то відчував великий смуток.

Після трьохмісячної науки, ми поїхали у Більшівці на реколекції. Я переконаний, що там не було людей випадкових, всі відчували потребу у спілкуванні та навчанні. Найменшій учасниці було піврочки, а найстаршій 84 роки!!! Отаке буває з людиною, коли вона спрагла Божого Слова.

І я особисто відчув легкість та якесь переконання, що я на вірному шляху. Жодного сумніву не мав від того, що почув і побачив, особливо під час вилиття Святого Духа. Я в захопленні від спільноти «Благословення», яка проводить нову євангелізацію в Україні на такому високому рівні.

Орест Григорчак, Любомир Костюшко та Ярослав Іваняк дуже цікаво викладають Слово Боже. Не інакше, як Дух Святий дає їм натхнення, мудрість і велику любов до Бога та людей. Вони повністю посвятили себе цій ідеї, щоб донести світло Божої науки до спраглих душ. Таке враження, що Бог промовляє їхніми устами.

Особливо хочу відмітити отця Ігоря, який своїми проповідями Слова Божого та чудовими прикладами з власного життя, а це найефективніший спосіб, доносить до людей, по яких законах ми повинні жити. Своїм оптимізмом, переконливістю, інколи жартами, о. Ігор вселяє надію в людей і ми були свідками чудес, які відбувались під час реколекцій, і я думаю, будуть відбуватися й надалі.

Я помітив, що після Літургії люди виходили піднесені й окрилені. Це говорить про те, що вони не відчувають страху, бо радість у Господі – це наша сила! (Не 8:10) Після таких наук сатана не має шансів на перемогу.

Ми повинні усвідомлювати, що духовне має бути на першому місці, а не земне. Зерна Божого Слова, які посіяли в наші серця проростуть і ми повинні дати їм можливість принести духовні плоди. Щасливий той, хто це зрозумів в моло-

дому віці, а не тоді, коли виникають проблеми зі здоров'ям і ми шукаємо порятунку. Однак ніколи не пізно поєднатись з Богом.

Моє серце радіє з того, що на курсі «Альфа» було так багато молоді, а це наше майбутнє. Хочу побажати о. Ігорю і о. Зеновію Харкавому та лідерам спільнот мудрости, оптимізму та великих дарів Божих. Тільки разом у спільноті ми зможемо досягнути найбільших успіхів!

2. Богдан Бойко, 62 р., пенсіонер, кандидат фізико-математичних наук

Процес пізнання нескінченний, тому, коли з'являється щось нове, то воно сприймається по-різному. Особливо це стосується духовного пізнання, віри в Бога. Я виховувався в християнській сім'ї. Батьки навчили мене молитись і ходити до церкви. Впродовж всього життя я дотримувався цих християнських норм, прививши їх і своїм дітям. Працюючи все життя в науці і захистивши не одну кандидатську роботу, я вважав, що маю певні знання, маю віру в Бога. Мені здавалося, що я більш-менш нормальний християнин.

Після прослуханого курсу «Альфа», я дістав надзвичайну велику і досконалу духовну інформацію стосовно віри і пізнання Бога. Я наблизився до Бога, до Ісуса Христа, до Його абсолютної святости та надзвичайно великої жертвовности. Цим всім я завдячую Богу і талановитим духовним наставникам п. Оресту, п. Любомиру, п. Ярославу та отцю Ігорю. Вони зуміли донести Слово Боже до нас в дуже доступній формі, тому що самі прийняли Бога в своє серце, отримавши від Нього різні дари Святого Духа. Особливо приємно, що багато нашої молоді були присутні на цій науці, адже молодь – це наше майбутнє.

Сьогодні дуже важливо проводити і поширювати такі курси євангелізації на всіх парафіях і особливо в школах,

щоб витягувати з бруду, який присутній в багатьох засобах масової інформації, нашу хвору мораль.

Новий метод євангелізації не зовсім однозначно сприймається в церковних колах. Однак після проведених реколекцій в с. Більшівці, за участю більш, ніж 160 осіб, і тих богослужінь, які відправив отець Ігор, переконливо можна сказати, що такий напрямок підносить Католицьку Церкву на вищий рівень. Він абсолютно не суперечить жодній з християнських норм і не має ніяких ознак секти.

Проведення після курсу «Альфа» такого заходу як реколекції є великим щастям для кожного з учасників, бо тут ми отримали велику ласку від Святого Духа. Серед них і я відчув великі зміни, бо виникла жадоба до ще більшого пізнання Бога. Розумово, а тепер і практично, я відкинув деякі погані звички, з'явилося бажання писати, чого я вже давно не робив. Після курсу «Альфа» та реколекцій я буду ще більше працювати над собою. Слава нашому Господу!

3. Оксана Бойко, 59 р., пенсіонер, в минулому керівник відділу кадрів

Сьогодні неділя і ми з чоловіком повертаємося до рідної домівки, після закінчення реколекцій. Ми вже пенсійного віку, але таке навчання для нас (не кажучи вже про молодь) відкрило неймовірне пізнання нашого Господа Бога.

Методи проведення навчання на курсі «Альфа» в доступній формі доносять до людей Слово Боже, яке оживає в наших серцях. Спілкування між учасниками курсу та молитва прослави запалюють в людських серцях любов до Бога Отця, Ісуса Христа та Святого Духа. Особливо наша молодь, яка часто губиться в реаліях сьогодення, отримує відповідь на найголовніші питання: в чому сенс життя, як стати щасливим, чи існує життя після смерті, чи випадково ми на землі і де знайти справжню любов?

Така наука для молоді є підвалиною доброго подальшого життя. Відступає страх та невпевненість перед майбутнім.

Натомість, огорнені Божою любов'ю, люди відчують себе братами і сестрами у Христі Ісусі, Який є світлом нашого життя і єдиною дорогою до спасіння.

На курс «Альфа» нас привели наші діти, за що ми їм надзвичайно вдячні! Переконані, що маючи тісні стосунки з Господом, в наших сім'ях тепер все буде добре. Таке пізнання Бога необхідно доносити до людей і розширювати аудиторію по всій Україні. Будучи патріотами України, ми переконані, що з Божого благословення такі люди, особливо молодь, побудують гідну Державу.

Після закінчення реколекцій в наших серцях оселився спокій, мир і величезна любов до Ісуса Христа. Ми надзвичайно дякуємо Богу і організаторам курсу «Альфа» за неоціненну працю, науку і неймовірні відчуття любови.

29 **Маріанна Іванець** **Бог дав новий шлунок!**

Мій чоловік Тарас, маючи 38 років, почав скаржитися на біль з лівого боку грудей. Після відповідних обстежень лікарі спочатку поставили діагноз – виразка шлунка. А пізніше нам винесли цей жахливий вирок – рак шлунку. Зволікати не було часу. Операція була необхідною та терміною, доки метастази не поширилися на інші органи.

Важко описати те, що ми відчували. Молоді, успішні, щасливі люди з двома синочками опинились на краю прірви. Але водночас – на початку нашої дороги до істинного пізнання Господа і безмежної Його любови до нас, до пізнання живої молитви і твердої віри. На той час, наче перелякані кошенята, ми пішли на операцію, яка тривала сім

годин, в результаті якої чоловікові забрали весь шлунок. Усі ці сім годин ми молились. І не тільки я та наші мами. Молилась вся велика родина, наші друзі, знайомі та близькі за кордоном. Усі, хто знав нас – молились до Бога, до Господа нашого Ісуса Христа, до заступниці Діви Марії за успішне проведення операції. В кінці операції Тарасові зробили внутрішньочеревну хіміотерапію.

Через два тижні ми повернулися в лікарню, тому що температура не спадала, були постійні спазми після вживання їжі. Без знеболювальних та жарознижувальних препаратів Тарас просто не міг. Вдруге ми відправили Тараса в операційну, молячи Господа, щоб керував руками хірурга в часі операції. Гною під печінкою здренували близько 200 мл. Кишки роз'єдали від спайок. Після операції в Тараса було шість дренажів у животі. Його дуже боліло. Насправді, з цього моменту й пішла серйозна втрата ваги.

Це був надзвичайно важкий час і для мене також. Я страждала і фізично, і духовно. Не залишала його одного ні на хвилику. Він був настільки немічний, що нічого практично не міг робити сам. На ніч батьки Тараса виганяли мене додому, щоб я виспалась і набралась сил, але це було нереально. Ні спати, ні їсти я не могла. У нашій великій, а тепер порожній квартирі, ставало неможливо перебувати самій. Дітей мої батьки забрали в село. Єдиним місцем для мене була наша відкрита тераса з диванчиком, де було стільки пролито сліз, скільки за все своє життя, мабуть не пролила.

Зранку часто бігла до церкви на Сповідь. За Тараса кожного дня молилась величезна кількість близьких нам людей. Я теж проводила в молитві не одну годину, аж поки коліна не затекли. Їздила з братовою на Хресну Дорогу в Страдч. Були в Почаєві. Але ні я, ні всі, хто був з нами в молитві, не знали, що Господа багато разів просити не треба. Він чує нас навіть із першого разу. Тому, просіть Господа повною

віри молитвою, а потім, у кожній наступній молитві – дякуйте. Навіть, якщо нічого з того, про що просите, ще не відбувається – дякуйте!!! Навіть, якщо ваші очі ще не бачать ніяких змін – дякуйте і славте нашого Господа! І тоді Дух Святий зійде на вас і відкриє вам інші очі – очі вашого серця. Тоді, реально ще не бачачи, ви будете твердо знати, що Господь діє, що все, про що просите в молитві і з вірою, – дасть Він вам.

Над цим і над багато чим іншим працював зі мною отець Олег Сухінський, якого Господь послав мені на допомогу. І ще допомагала мені Мар'яна, яка познайомила мене з ним. Вона зі сім'єю вже 12 років живе життям повним віри, спокою і любови до Господа. Священик навчав мене, вкладав у моє серце Слово Боже, пояснював суть Божого діяння. Молився за Тараса і проголосив в ім'я Ісуса, щоб Господь дарував йому новий шлунок. Молився за мене, щоб Господь зіслав на мене Духа Святого.

Щоб молитви почали діяти – потрібен вогонь. А вогнем мала бути моя молитва, моя віра, як другої половинки Тараса. «Віра йде від слухання, а слухання – від Слова Божого» (Рм 10:17). Годинами спілкуючись із Мар'яною по телефону, а з отцем при зустрічі, вдома вивчаючи Біблію, я наповнювалась Словом Божим. Як хворий приймає таблетки, так і я лікувалась, вкладаючи Слово Боже в своє серце.

Отець Олег говорить, що коли хвороба таки не відступає, то треба з нею боротися. Треба виганяти її, і що це теж може зробити я. Тому що ми з Тарасом одне тіло перед Богом. Тарас у недугі, тому не може сам боротися. І думати за що нам таке? – немає сенсу. Господь насправді не бажає зла Своім дітям. «Любий, бажаю, щоб тобі в усьому добре велося, щоб ти був здоровим так як душі твоїй ведеться добре» (3Ів 2).

Не Він!!! А протилежний Йому – злий і лукавий. Сатана обманом нав'язує хворобу. Так, вона дійсно реальна. І якщо ти дозволяєш їй оволодіти собою на рівні своєї свідомости,

вона починає руйнувати твоє тіло. Так само вірою в те, що ми давно зцілені Ісусом (Мт 8:17), вірою в Божу ласку, ти даєш можливість діяти Богу. Якщо тобі кажуть: У тебе рак і ти помреш, а ти собі думаєш: Так, справді, в мене рак... Отже, я помру. В результаті, навіть якщо молишся – ти можеш і померти. Чому? Тому що немає живої молитви, наповненої досконалою вірою до Господа, абсолютним спокоєм та миром в серці. Тому що серце бентежать страх та сумніви, через які сатана краде віру.

Справді, я й сама не розуміла, як це стати спиною до хвороби, як це твердо стояти в вірі? Я питала отця – до кого і до чого я маю стати спиною? Коли я зрозумію, що я твердо стою в вірі? Коли? А тоді, коли ці питання самі собою відпадуть, і ти відчуєш, що наповнена Духом Святим і впевнена в тому, що Ісус вірний, все що Він обіцяв – виконає. Мій шлях був завдовжки три тижні. Від першої зустрічі зі священником до відчуття того, що я вже не сама. Що Дух Святий у мені перебуває і ми все разом переможемо. «І коли Дух того, хто воскресив Ісуса з мертвих, мешкає у вас, то Той, Хто воскресив Христа з мертвих, оживить і ваші смертні тіла Духом Своїм, що живе у вас» (Рм 8:11).

Пробувши вдома після другої операції два тижні, ми знову опинилися в лікарні. Спазматичний біль у животі і гостра непрохідність загрожували третьою операцією. Лікар, котрий робив Тарасові УЗД, реально добив мене своїм висновком: «Дитино, готуйся, йому кінець. Навіть, якщо прохідність відновиться, це нічого не змінить. У нього повно рідини в черевній порожнині, збільшений пакет лімфатичних вузлів. Онкологія прогресує. Я таке бачив сотні разів. Нічого не вдієш. Йому поступово почне все відмовляти. Причому – дуже скоро. Готуйся. На жаль, він приречений...»

Це все не вмещувалось у моїй голові. Я подумки кричала: Ні!!! Трохи оговтавшись, зателефонувала до священника. Він невдовзі приїхав. Як завжди спокійний, веселий і впев-

нений. Коли спілкувались, відчула, що в очах мого серця таки не стало темно... Слова лікаря звучали в моїй голові, але вже десь далеко і навіть нерозбірливо. Отець говорив: «Ти що, плакала? Навіщо? Заспокойся, нехай лікарі говорять. Справді, треба мати реальну картину, щоб чітко знати з чим саме треба боротись. Але ти не приймай її в серці. Вір Господу, Він вірний і вже діє! Стій твердо у вірі й повернись спиною до хвороби».

Ще до кінця було незрозуміло, як це можна зробити, якщо прямо в очі кажуть що помре!? В очі... Але не в очі мого серця. Там уже було посіяне добре зерно, яке починало проростати. Слово Боже в серці починало давати плоди. Тому що повірила усьому, що каже Святе Письмо. Невдовзі в Тараса запрацював кишківник. Питання третьої операції перестало бути актуальним.

25 серпня 2010 р. ми були в лікарні. Насправді, це день моєї першої перемоги над собою. Хірург сказав, що выпише нас через один-два дні. Але знову ж таки став описувати нашу сумну перспективу, чи то радше сумний кінець. Казав: «Ну не виростуть у нього крила, як у рекламі «ред бул». Реальність диктує інші правила. Ми, лікарі, і ви, близькі, повинні створити для нього оптимальні умови, щоб він якомога спокійніше дожив свої дні».

Свідчу всім, що в тій хвилі у мене не відреагувала жодна нервова клітиночка. Жоден м'яз на обличчі не сіпнувся. Відчувала абсолютний спокій і мир в серці. Посміхнувшись, я відповіла: Нічого з того, що ви говорите, не буде. Абсолютно нічого! Я запитала чи вірить він в Бога. Сказала, що є сильніший Лікар від усіх на світі. На що хірург відповів, що я маю право вірити, але так як я кажу – не може бути. Я сказала, що не тільки вірю, але й знаю що кажу, бо Господь – Лікар мій. «А Ісус же їй: Дочко, тебе спасла віра твоя. Іди в мирі й будь здорова від своєї недуги» (Мр 5:34). Він здивовано подивився мені вслід. А я подумала: Нехай

буде мені, Господи, по вірі моїй. Це був той момент, коли питання як повернутися спиною до хвороби, чи як твердо стояти в вірі – відпали.

З тієї хвилини моя віра стала непохитною. Мій старший син каже, що моя віра в татове одужання була наче молоток. Можливо, і так. Дякую за це і славлю Господа кожного дня. А в той день Дух Святий зійшов і оселився в мені. Я відчувала Його присутність. Сама б ніколи не пережила це і не поборолася. Я лише дозволила Ісусові діяти через мене. Ми дякуємо Господу за нашого священика кожного дня та молимося за нього.

Я стала проголошувати і наказувати хворобі в ім'я Ісуса Христа: Забирайся геть від мого чоловіка! Він тобі не належить! Він Богом даний мені чоловік! Він давно зцілений Ісусом Христом та омийтий Його святою кров'ю! В ім'я Ісуса Христа я наказувала забиратися геть і вказувала пальцем на двері. Чоловік дивився на мене здивованими очима і плакав, а я продовжувала молитись за нього і вірила, що мого здоров'я і сили вистачатиме на нас двох. В ім'я Ісуса Христа я розв'язую цю проблему, цю хворобу.

Рентген показав, що рідина, яку Тарас випив, з'єдналась суцільною лінією з тією, яку запустили крізь живіт ззовні. Це означало, що в Тараса в кишці з'явилась дірочка, через яку просочується неперетравлена їжа в черевну порожнину. Там вона нагноюється і витікає крізь дірку назовні. Для того щоб мати чіткішу картину, лікарі попросили приїхати на другий день і ще раз зробити рентген. Ніхто нам не озвучував чим це загрожує. І так все було зрозуміло – без операції дірка не затягнеться. Проте мене це вже не турбувало. Я подякувала Господу, що показав нам ту дірочку. Тепер знатиму, до чого саме мені треба звертатися в молитві. А ще подумала, що в даній ситуації, це мабуть остання спроба лукавого похитнути мою віру. Остання спроба таки ввести мене в паніку та страх, посіяти сумнів, завдяки

чому він зможе вкрасти здобуту мною віру. Раніше це йому легко вдавалося.

Тому я поклала свої руки Тарасові на живіт і попросила Бога, щоб вилив через них на нього Свою Божу ласку. Я вірю, що це Дух Святий в мені діє. Тому що ми з чоловіком віримо Господу і кожному Його слову, яке написано в Біблії. Іменем Ісуса Христа я наказувала тій дірочці затягнутися. В ім'я Ісуса Христа просила Бога дати Тарасу новий шлунок.

Потім ми дякували Ісусу за те, що пролив за нас Свою святу кров, за те, що відкупив нас від гріха, за те, що ми тепер усі праведні в Ньому. Дякувала Богу, що віддав Свого сина на хрест, на такі тяжкі муки заради нас. За те, що прийшов мені допомагати силою Святого Духа. Іменем Ісуса ми вже гнали духа хвороби. «Істинно, істинно говорю вам: хто в Мене вірує, той так само діла робитиме, що їх Я роблю. А й більші від них робитиме, – бо Я вже йду до Отця Мого. І все, що попросите в Моє ім'я, те вчиню, щоб Отець у Сині прославився» (Ів. 14 12:13).

Навіть не сумнівалася, що на завтрашньому рентгені лікарі вже не побачать дірки в кишці. На повторний рентген Тарас пішов сам, а я поїхала купувати йому новий спортивний костюм – на два розміри менший. Через годину зателефонував Тарас і сказав, що лікарі нічого не розуміють. Кажуть, що це не по-медичному, але лінія на рентгені не з'єдналася і дірки немає. А я, подякувавши Богу, прославила Його ще раз за те, що Він вірний. Ми повернулись додому, щоб більше не повертатись в лікарню.

На другий день дірка повністю затягнулася, на її місці утворився струп. Ще через день струп відпав. За три дні дірка, яка не гоїлася два місяці, з якої витік не один літр рідини, чудом затягнулася і повністю зажила. Тарас почав гігантськими кроками одужувати. В нього виріс новий шлунок і він вже набрав 15 кг!!! Період з першого червня по 15 вересня 2010 р. ми провели в лікарнях. У нас на руках п'ять випи-

сок. Для мене цей час, напевно, був тією пустелею, про яку йдеться в Біблії.

Не все навіть потім було легко, але ми і надалі стоїмо у вірі. Перемігши, стоїмо. Лукавий може намагатися знову нав'язати хворобу, і якщо віра слабне – з цим важко буде боротися. Тому треба вірити, і ні в якому разі не приймати в серце сумнів і страх, що йде від лукавого. До осені, впевнені, з Божою поміччю він буде у своїй звичній ваговій категорії.

Недавно їхала на обстеження в жіночу клініку, – тоді за мене молився вже Тарас. Мені попередньо поставили діагноз фіброматоз, що загрожувало в майбутньому фібромою (доброякісна пухлина). Чоловік став на коліна і просив Бога про моє зцілення, про те, щоб в мене нічого не виявили. Коли я заплющила очі, то побачила Ісуса, який стояв над ним, поклавши Свою руку чоловікові на голову. Ісус був дуже високий. Це робить молитву реальною. Обстеження показали, що я абсолютно здорова. Все, що Бог обіцяв – Він виконує. Ми свідчимо всім, кому це потрібно, про наше зцілення, про те, що Ісус подарував чоловікові новий шлунок і нове життя.

Тепер ми з чоловіком спільно молимося ввечері і дякуємо Богу за Його присутність в нашій сім'ї, за наше зцілення, за новий шлунок, який Господь дарував Тарасу, за нове життя, яке тепер маємо. За те, що мітку «прокажені» – Він переписав в моєму серці на «Богом вибрані». «Не ви Мене вибрали, а Я вас вибрав і настановив, щоб ви йшли і плід принесли, та щоб ваш плід тривав, і щоб усе, що б ви не просили у Отця в Моє ім'я, дав вам» (Ів 15:16). Дякую Господу, що загоїв мої душевні рани, не залишивши жодного рубця. Ні болю, ні сумніву, ні тим паче страху чи непевності після пережитого немає. Тому, при потребі, ми долучаємось до спільної молитви з отцем чи Мар'яною за тих, що просять помочі.

Минуло два роки. Тарас живий і здоровий, працює на новій роботі, катається знову на лижах. На останньому УЗД, лікар в медінституті, який про нас нічого не знав, засумнівався, чи взагалі рак мав місце в історії Тараса. Казав, що всі органи чудово працюють, а відсутности шлунка він не помітив...!!! Лише спитав, чи була в чоловіка виразка? Отже, чудо створення нового шлунка правдиве! Тому я відповіла, що було все набагато складніше, але це вже немає жодного значення. Тому що мій чоловік – нове творіння у Христі Ісусі. Ранами Його зцілений і біда вже ніколи не вернеться! Слава Богу! Усе можливо тому, хто вірує! (Мр 9:23)

Без духовного наповнення ми тепер не можемо. Тому разом ходимо на спільноту «Благословення». Пройшли курс «Альфа» при парафії святих Володимира та Ольги. Дякую Богу, що ми є свідками такого відродження церкви в цілому. Як казав Ісус: «Жнива великі, а працівників мало». Тому наше життя докорінно змінилось. Тепер хочемо всім розказувати і нести добру вістку про Христа. Тепер більше намагаємось віддати, аніж отримати. Стоїмо в молитві за хворих людей і є свідками багатьох чудесних зцілень.

Вірте Господу! Кожен з нас однаково дорогий Йому. Він так нас полюбив, що Сина Свого віддав на хрест, щоб ми мали з вами життя вічне. І всі наші хвороби Ісус давно забрав на хрест. Прийміть цю правду вірою в серці. Не намагайтеся заслужити своє зцілення. Це неможливо. Це треба прийняти від Бога як дарунок, по благодаті. Для Бога немає таких добрих справ на землі, які б перевищили значимість крові Ісуса Христа, якою ми всі омиті. Ніякими іншими ділами не вгодиш Господу без віри в Ісуса, в Його кров, та відкупительну її силу.

березень 2012 року

30 Марія Павлишин Я даю тобі нову легеню!

В кінці січня я захворіла на грип, а тому що працювала, я лікуванням не займалася. Збивала температуру «Колдрексом» і кашляючи, продовжувала ходити на роботу. Вечорами з членами спільноти Апостольства Молитви храму святих Володимира і Ольги у Львові, ходила колядувати на церкву. Так тягнулося до трьох тижнів. А вже 22 лютого я ще провела молитву у спільноті і тоді хвороба положила мене в ліжко. Через те, що ніколи не хворіла за 61 рік, то була впевнена, що два-три дні ліжкового режиму буде достатньо для одужання.

Але не так сталося як гадалося: людина планує, а Господь керує. Мені ставало гірше, незважаючи на лікування і приписи сімейного лікаря п. Драла З. Г. 25 лютого у п'ятницю ввечері вона відправила мене в п'яту міську пульмонологічну лікарню м. Львова. В лікарні зробили рентген легень і поставили діагноз «Емпієма лівої легені», тобто вся ліва легеня була в гнійній рідині – на знімку легені взагалі не було видно.

Почалось інтенсивне лікування: дві крапельниці в день, уколи тричі по 2-3 ампули, аналізи, рентгени через день, пункції. Лікар, хороший спеціаліст Когут М. І. дуже старалася, але з кожним днем мені ставало гірше: температура вранці 35,2, а ввечері – 38. І так продовжувалося два тижні. Дійшло до такого стану ослаблення, що я без сторонньої допомоги не могла ходити. На аналізи і рентген мене супроводжувала санітарка або чоловік.

Тоді лікуючий лікар і завідуючий відділенням вирішили відправити мене в друге хірургічне торакальне відділення пульмонологічного центру на Сихові. За проханням лікаря Когут М. І. на консультацію 12 березня 2011р. приїхав хірург Король Ю. І., який і був надалі моїм лікуючим ліка-

рем. Дійшли до висновку, що без операції не обійтися і 14 березня я з чоловіком поїхала на Сихів.

Коли я побачила, як хворі ходять з трубками і баночками, а у відділення нікого з рідних не пускають, мені стало страшно. На щастя, мій хірург був зайнятий операцією і в мене було багато часу все побачити і обдумати.

Я мала ще одного, духовного лікаря – священика, який весь час молився за мене. Також приїжджав до лікарні, щоб наді мною помолитися. Я вирішила подзвонити і розповісти отцеві, що я відчуваю і як в мене виникло бажання втекти з цієї лікарні. Отець Олег Сухінський порадив мені помолитися (знаю, що і він молився в моєму наміренні) й прийняти рішення, а тоді його повідомити де я перебуватиму.

Коли звільнився мій хірург, який обіцяв мене лікувати, то сказав, що у відділенні на даний час немає місця, але він домовився, щоб мене прийняли в діагностичний центр цієї лікарні. Я в душі дякувала Богові, що Господь сам все вирішив, і ми з чоловіком поїхали додому, обіцяючи, що наступного дня ми повернемося.

Того ж дня, після вечірньої Служби Божої, священик приїхав до мене додому. Я висповідалася, отець уділив мені Тайну Єлеопомазання і дав Святе Причастя. Ми разом з ним молилися. Отець Олег поклав на мене руки і проголосив в ім'я Ісуса Христа статися творчому чудові і створитися в тілі новому органу – легені. «Хай неіснуюче стане існуючим – перед Богом, Який оживляє мертвих і кличе неіснуюче, як існуюче» (Рм 4:17). Отець побажав швидкого одужання і пішов, але сказав, що в лікарню потрібно їхати.

Я почувалася дуже щасливою і з легкістю на душі пішла спати. Вночі, десь між другою і третьою годиною, уві сні я побачила постать чоловіка в світло-коричневій туніці, що стояв наді мною і руками місив щось, подібне на глину. Коли я здивовано відкрила очі, чоловік сказав мені: «**Я даю тобі нову легеню!**»

Я не знаю, що було далі, але сон мій пропав, бо до ранку молилася і дякувала Богові, Пресвятій Богородиці і всім Святим за вислухані молитви. Я вірила, що вже здорова і маю нову легеню. А молитов було багато: молилися священники, котрі мене знають. Не було жодного дня, щоби мені не подзвонив отець Володимир з Херсона. Молилися мої найдорожчі сестри і брати зі спільноти Апостольства Молитви, де я є ревнителькою. Молилися мої рідні: сестра Анна, брат Михайло та братова Софія. Особливо молилися мої онуки: Ігор, Юрій та Данилко разом з моїм чоловіком, спільно вголос, бо знають: «Де двоє або троє зберуться в Моє ім'я, там і Я посеред вас» (Мт 18:18-19).

Зранку я повідомила своїм рідним, що до лікарні не їду, бо маю нову легеню і я прийняла рішення стояти твердо у вірі, бо написано «По вірі вашій буде дано вам». Потім подзвонила отцю-духівнику, котрий молився наді мною, розповіла свої нічні пригоди. Священик сказав, що також цієї ночі не міг спокійно спати.

Ще досить ослаблена я пішла на роботу – час звітності, точна робота була запущена. Через два тижні мені зовсім стало погано. За порадою отця я здала аналізи і зробила рентген у поліклініці. Лікарі і медсестри, котрі бачили результати моїх аналізів, були шоковані, казали, що з такими аналізами практично людина не живе. Для порівняння: ШОЕ = 78 (в лікарні 97) при нормі 20; лейкоцити = 16 при нормі до 8; гемоглобін 87 при нормі 110-130, не кажучи про рентген, де легені взагалі не було.

Звичайно, після таких показників я знову 29.03.2011р. пішла в лікарню до вже знайомого лікаря-хірурга Короля Ю. І. Він зробив мені першу пункцію, щоб здати гнійну рідину для аналізів. Перші слова, які я почула від нього були: «Чуда не буде», хоча він про ніяке чудо не знав. А я в думках своїх кажу: «Буде-буде!»

І так почалося моє лікування. Ніхто і не сумнівався, що терміново потрібна операція. Через три дні я вже мала пере-

лік всіх медикаментів, котрі необхідні для операції і реанімації. Але з Божої ласки, коли складали графік проведення операцій, не знайшлася моя кардіограма серця, хоча вона лежала на столі у завідуючого відділенням, котрий разом з лікарями-хірургами цим графіком займався. Через декілька днів мені знову нагадують про операцію, але і на цей раз обійшлося без неї. І вже коли був узгоджений третій термін моєї операції 18.05.2011р., то при контрольному рентгені вималювалася моя легеня – «**Чудо Боже!**»

Відколи я потрапила в лікарню і до появи нової легені пройшло два місяці (14.03. – 18.05.2011р.). Впродовж цього часу мені було зроблено 19 пункцій, щоби витягати гнійну рідину, яка була в легені. Кожна пункція – це нові болі, нове хвилювання, щоби не пошкодити плеври. Але я мала з собою сильну зброю: листок з короткими висловами із Святого Письма: «Господь – мій Пастир» (Пс.22). Це був бальзам на мої болі, тому що я кожного дня молилася і вірила, що зцілення від хвороби – це воля Бога, бо «Христос взяв наші немочі і поніс наші недуги. Його ранами я зцілилася» (Іс 53: 1-5).

Перед кожним проколом я хрестилася і говорила Ісусові: «Бік Твій пробитий копієм, а мій – голками». Це був час Великого посту і я з Ісусом проходила Хресну Дорогу. А ще заспокоювала себе, бо в посланні святого апостола Павла до Филип'ян 4: 6-8 сказано: «Ні про що не журіться, але в усьому появляйте Богові ваші прохання молитвою і благанням з подякою». «Не бійся, бо Я з тобою! Не тривожся, бо Я Бог твій! Я додам тобі сили. Я тобі допоможу, підтримаю тебе переможною правицею Моєю» (Іс 41:10).

І ще Господь послав мені чудового лікаря-хірурга Короля Ю. І., який перед кожним проколом звертався до Бога зі словами: «Боже, допоможи!» Крім усього сказаного, хочу підтвердити, що два місяці після цього, як я отримала нову легеню – був час випробування у вірі, щоби часом я не засумнівалася у зціленні. І я витримала, бо завжди зі мною були

слова з Псалтиря 117:17 «Я не вмру, а буду жити і розповідатиму діла Господні». Кожного дня за все дякую Богові. «Він прощає всі мої провини, зціляє всі мої недуги, Він визволяє життя моє від ями, вінчає мене милістю і милосердям» (Пс 102). Дуже всім раджу користуватися молитовником «Величайте Ісуса Христа і будьте радістю Богородиці!»

Дякую Богові і Пресвятій Богородиці за те, що після такої хвороби я змогла пройти пішу прощу зі Львова до Унева 25–28.08.2011 р., що я можу ходити на молитви у спільноти АМ і МБНП, організовувати прощі по Україні. З подякою за зцілення я поїхала в Рим до Чудотворної ікони Матері Божої Неустанної Помочі, до ікони Ченстоховської Матері Божої та на інші святі місця з 22 по 29.10.2011р. Організую прощу до Борислава, до церкви св. Анни, де знаходяться мощі 300-х святих.

За все Тобі я дякую, Ісусе, Спасе мій!
Я дякую за все, за те, що спас мене.
За те, що небо дав, мене Своїм назвав.
О, Господи Святий, живи в душі моїй,
Завжди мене навчай, веди в небесний край!

14 березня 2012 р. Б.

31 Марія Павлишин **Зцілення від раку в Зарваниці**

Хочу дати свідчення про велику силу чудотворної ікони Божої Матері Зарваницької – покровительки України. 20 листопада 2010 року я була свідком такої події. До нас на галицьку землю приїхав о. Володимир Рудницький – настоятель храму преподобного Агапіта Печерського УПЦ КП у м. Херсоні.

Отець приїхав у Львів на обстеження, його турбував біль у горлі. Після зроблених аналізів був поставлений попередній діагноз – рак горла. Отця скерували в онкологічний диспансер. Перед лікуванням в онкодиспансері він вирішив поїхати до Зарваниці помолитися перед чудотворною іконою, яку отець дуже шанує.

Троє осіб – Оксана Жизномирська, Оля з Херсону і я, Марія Павлишин, супроводили отця до Зарваниці. Дорогою молилися вервицю і Хресну Дорогу. Отець не міг говорити, а тому молився мовчки. У Зарваниці він довго молився перед чудотворною іконою Матері Божої. Пізніше ми пішли до цілющого джерела. Додому поверталися з подячною молитвою. Десь на півдорозі отець раптом голосно вимовив, що під час молитви перед чудотворною іконою Мати Божа сказала до нього: «Все буде добре, ти зцілений!»

Наступного дня в неділю отець вже співслужив на Літургії і казав, що співав на повний голос.

Після прощі до Зарваниці, він не пішов до онкодиспансеру, а поїхав додому в Херсон, і по сьогоднішній день не приймає ніякого лікування, а вірно служить Господу Богу.

Своїми молитвами, піднесеними до Бога, отець Володимир сам зцілює людей від різних душевних та тілесних недуг, навіртає молодь до віри та дякує Господу Богу і Матері Божій за отримані ласки.

32 Тарас Грицак (записала дружина Ірина) **Молитовний подвиг**

Тарас Грицак народився 31 грудня 1960 року в м. Львові. У дитинстві був дуже рухливим і допитливим. Всюди він мав бути і про все знати. Виховувався Тарас у побожній

родині греко-католицької віри. Батьки приділяли неабияку увагу на те, щоб їхні сини шанували Бога і зберігали традицію. Отож, у неділю вони брали дітей на Службу Божу до державної церкви, бо на той час греко-католицьких церков не було. Однак, досить часто правилися Служби Божі в хаті Грицаків підпільно. Тарас має дуже гарні і повчальні спогади про о. Василя Вороновського. Казав, що його завжди вражала сміливість отця. Вороновський правив Службу Божу голосно і чітко, зовсім не дбав про зачинення вікон. Для Тараса це було дуже повчально: не боятися визнавати Бога у будь-якій ситуації. Так Тарас і зростав. Ходив до церкви, пропускав школу у великі релігійні свята. Вчителі знали про це заздалегідь і часто казали: «Ну, Грицака завтра не буде – піде колядувати або засівати». Так і було. Тарас не боявся йти до церкви на Різдво чи Великдень, бо, як правило, у ці дні біля храмів стояли вчителі і записували школярів, щоб потім дорікати їм про відвідування церкви. Тарас завжди ігнорував ними і робив своє. Та, як згадує Тарас, у дитинстві він не був дуже практикуючим християнином, однак, обов'язково молився вранці і ввечері, ніколи не пропускав.

Дитинство і юність в нього були бурхливими. Любив повеселитися з друзями, випити, погуляти. Звичайно грішив, та розуміння цього тоді ще не було. Правда, згадує, яким було прекрасне відчуття душі після Сповіді: ти ніби летів, а не йшов, і навколо все було світлим і радісним. Після закінчення школи і училища пішов в армію. Там завжди біля себе носив образочок у гімнастерці. Служив Тарас в ППО у Білорусії. На станції в нього висів жовто-блакитний прапорець. Начальство називали його «бандеровець» і казали, що це його національність. А коли мало приїхати вище начальство, то просили Тараса заховати прапор, щоб уникнути конфліктів. Треба зазначити, що Тарас ніколи не був піонером і комсомольцем. Це був його принцип. В армії Тараса хотіли відправити в Афганістан і він погодився. Коли йшов з на-

плечником у відділ, то його начальник запитав, куди це він зібрався. Тарас відповів, що відсилають в Афганістан. Начальник вилаявся і наказав вернутися. Тарас був хорошим і дипломованим спеціалістом, а тому його не хотіли відпустити. Тепер каже, що це його Господь оберіг.

Вернувся з армії у 1981 році навесні у рідну домівку. Відразу почав шукати роботу. Ще не встиг знятися з обліку... Вирішили піти з друзями на озеро скупатися. Кілька разів пірнав, все було чудово. Вирішив піти черговий раз, і коли розбігся, почув голос «Це останній раз». Стрибнув. Легкий удар головою об камінь і перестав чути кінцівки. Тарас намагався випірнути і почав кликати на допомогу друзів. Ті думали, що він дуріє і не відразу кинулися рятувати. Потім зрозуміли – щось не так. Витягли Тараса на берег, викликали «швидку». Тарас втратив свідомість. Опритомнів, коли почув, як санітари казали зняти йому плавки, додаючи: вони йому вже ніколи не знадобляться.

Довгі місяці в лікарні, операція і вирок – перелом шийного хребта. Повний параліч ніг і частковий рук. Спочатку міг сідати на візок, потім були ускладнення і тепер Тарас може лише лежати на животі, підпираючись на лікті. Таким є його теперішній стан і триває це вже 31 рік.

Наша Церква у той час була в підпіллі і Служби Божі далі правилися по хатах. Квартира Грицаків тепер стала однією з основних для відправи Богослужінь. До Тараса почав приходити старенький монах. Тарас дуже його любив. Вони часто вели розмови про Бога. Тарас задавав безліч питань, бо все йому було цікаво щодо Бога. Брат-монах приніс йому Святе Письмо і Тарас почав Його вивчати. Вже тоді Тарас почав частіше молитися і читати релігійну літературу. Йому це було дуже цікаво.

Однак, життя було не легким. Постійні проблеми зі здоров'ям. Приходили друзі, часто приносили пляшчину. Випивали. 1987 рік, 14 січня, святкування старого Нового Року.

Тарасу весело, він трохи напідпитку і тут пролунав телефонний дзвінок. Тарас підняв слухавку. Якось дівчина на другому кінці просила Віктора. Помилилася номером. Але Тарасу сподобався голос і в них зав'язалася розмова на три години. Дівчина назвалася Іриною і зацікавила його. Почали дзвонити один одному, і лише через три тижні, коли один одному вже дуже сподобалися, Тарас розказав їй, що паралізований вже шість років, а вона сказала, що не може самостійно ходити, бо має ДЦП з дитинства. Такі були шляхи Господні!!! Покохалися, а через рік на Провідну неділю взяли шлюб. Вінчав о. Степан Меньок (тепер Владика). Він став їхнім духівником. Незабаром Тарас перестав випивати: дав слово Ірині, що вона не побачить його п'яним більше. Пройшло вже 24 роки, а Ірина його бачила напідпитку лише два чи три рази.

Почалося сімейне життя. Треба було якось заробляти на прожиття. Тоді о. Степан запропонував друкувати підручники з релігії для семінарії, бо вони були у дефіциті. Взялися молоді за це. Тарас диктував, а Ірина друкувала. Скільки цікавих речей вони дізналися, скільки літератури перечитали, скільки питань обговорили з о. Степаном. Це був один з кроків до Бога. Часто Тарас з Іриною обговорювали різні місця зі Святого Письма: сперечалися і погоджувалися. Ірина давала уроки англійської мови, а тому їх дім був завжди і зараз повний різних людей. До них почали навідуватися священники, монахи, монахині а також люди, які мали проблеми у житті та хотіли пізнати Бога. Тарас і Ірина опинилися в іншому середовищі.

Тарас почав більше молитися. На сьогодні він молиться 6-8 годин на день. Починає зранку коли о шостій, коли о восьмій, як Господь його розбудить. Іноді, коли має проблеми зі здоров'ям, то молиться всю ніч, бо не може тоді спати. Щодня відмолює чотири вервечки, 3 чи 4 катизми Псалтиря та інші молитви на різні потреби і прошення. Молиться за людей, які перебувають у хворобах чи в інших складних си-

туаціях. Люди дзвонять і просять про молитву. Тарас ніколи не афішує своєї віри і не любить, щоб його вважали героєм. Однак, не проти поговорити із свідками Єгови, після чого ті йдуть з нічим. Тарас любить дивитися релігійні фільми і читати релігійні книги. Його віра жива і дієва. За порадою о. Ігоря відбув велику обітницю за ласку щасливої смерті – 9 місяців.

Навіть коли йому дуже важко фізично, бо часто болять нирки, то він ніколи не нарікає, а лише тихенько стогне, вживаючи ім'я Ісуса пошепки. Всі, хто його бачить вперше, кажуть, що не можуть повірити у те, що Тарас важко хворий. Він завжди жартує і ніколи не говорить про свою хворобу. Якось до нього прийшли студенти з інституту фізкультури. Вони мали завдання ходити по інвалідах і питати про їхнє життя. Прийшовши до Тараса, вони сиділи три години, розмовляли, сміялися, жартували. Коли виходили, то призналися: «Ви знаєте, ми вже обійшли багато хворих, а такого як Ви ми не зустрічали. Так легко нам ще не було!» Тарас відповів: «В мене ж травма хребта, а не голови!» Ось такий він, наш Тарас!

33 Ірина Грицак-Рисак **І на руках вас носитимуть**

Я народилася в 1963 році у м. Львові з діагнозом: дитячий церебральний параліч. Стан мій був важким і моїй мамі казали готуватися до моєї смерті. Та мама дуже хотіла, щоб я вижила і просила Господа дарувати мені життя. Господь вислухав молитви мами.

Почалося ходіння по лікарях. Вони були довгими і почасти неуспішними. Зростаючи, мій організм укріплювався.

Однак, ходити сама не можу, лише з чужою допомогою, та й руки не зовсім здорові. Коли мені було десь два роки, мама пішла до психіатра дізнатися про мій розумовий стан, бо дуже рідко діти з таким діагнозом бувають здорові розумово. Лікар сказала, що все нормально і порадила: «Якщо Ви хочете мати здорову дитину, мусите до неї ставитися, як до здорової». Так мама і ставилася. Була дуже строгою до мене, не давала мені жодних поблажок. За це їй дуже вдячна. Вона казала: «В мене хворої дитини нема!»

В дитинстві була балакучою, за що мене любили. У три роки я лежала в лікарні і там медсестри брали мене до свого кабінету у сонний час, щоб їх розважала. Була товариською і компанійською дівчинкою. Мама ніколи не обмежувала мене в друзях і тому наша квартира завжди була повна дітей, а вхідні двері ніколи не замикалися. Таким чином у мене було багато чудових друзів і ніяких комплексів щодо моєї хвороби. Правду кажучи і зараз не вважаю себе хворою, хоча люблю з себе покепкувати. Дитиною мама вчила мене молитися і часто розказувала про Бога, читала уривки зі Святого Письма. Водила мене до церкви.

Потім школа. Вчителі приходили додому. Вчилася на відмінно. Любила вчителів строгих і вимогливих. Школу закінчила на золоту медаль, поступила в університет ім. І.Франка на факультет іноземних мов (англійська мова). Закінчила на відмінно. В університеті мала багато друзів, майже всіх на курсі. Друзі не помічали моєї хвороби, часто запрошували піти з ними на каву, а потім додавали з усмішкою: Ой, я забула... Юнацькі роки були бурхливими. Захоплювалася музикою, літературою, фільмами, театром, філософією і психологією. Це допомагало легко контактувати з людьми. Тоді ж почала читати Біблію, правда, більше з пізнавальних мотивів. Хотілося блиснути розумом. Майже нічого там не розуміла, і накопичувала лише суху інформацію. Спілкування з різними людьми вимагало знань у багатьох ділянках. Як

будь-яка молода дівчина любила гарно одягатися, малюватися і весело проводити час. Всі мене вважали дуже ерудованою і цікавою. Також дуже любила подорожувати (і зараз люблю). Була в Грузії, Прибалтиці і майже по всій Україні. Всюди їздила з моєю мамою, за що їй дякую.

Не думала про Бога в цей час. Не хотіла бути релігійним фанатиком, більше поважала науку. Але Господь любив мене і не допустив до моєї духовної загибелі. Часто мала сні. У снах бачила Ісуса на престолі з апостолами. Було там дуже світло, спокійно і радісно, білі колони були обвиті трояндами. Потім був інший сон. Велика вогняна хмара насувалася на людей. Всі люди в страху і сум'ятті втікали від неї, а я поглянула на небо і побачила клаптик голубого неба та Марію з Ісусом на руках. Вона дивилися на мене і посміхалася. Я сказала, що нікуди тікати не буду, бо мені не страшно. Це було за два тижні перед Чорнобильською трагедією. Було ще багато інших снів, де часто бачила Ісуса і Марію та інших святих. Так Господь не давав мені забувати про Себе.

У 1987 році, на старий Новий Рік познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком Тарасом, випадково по-телефону. Через три тижні дізналась, що він паралізований. Через рік ми одружилися. Перед одруженням мала сон: бачила руку Божу над своєю головою світлу, сяючу і чула голос «Я благословляю тебе на той шлюб...» Після закінчення навчання працювала у тому ж університеті перекладачем технічної літератури. Не любила цього. В 1988 році після одруження переїхала жити до чоловіка, бо мій фізичний стан вважався кращим. Там познайомилася з багатьма священиками, черницями і ченцями. Давала уроки англійської, робила переклади деяких релігійних книг, а також друкувала підручники з богослов'я для семінарії. Життя почало повертатися в інше русло, тобто до Бога. Моє бачення і розуміння Бога почало змінюватися. Господь перестав бути для мене кимось

далеким і уявним. Він став живим і діючим у моєму житті. Його милість було видно у всьому, що діялось навколо мене. Слова Господа: «І на руках вас носитимуть, і бавитимуть на колінах!» (Іс 66:12) розуміла, як звернені до мене.

Спочатку було дуже легко. Все, що просила отримувала. Святе Письмо почала читати щодня, спочатку як обов'язок, потім це стало потребою. Нічого не намагалася запам'ятовувати, просто читала і вникала. Питань було дуже багато. Обговорювала їх із священниками і тими, хто мав вже якісь знання у цьому. Все відкривалося по-новому. Зовсім інше бачення і розуміння прочитаного. Почала слідкувати за собою. Гріхів знайшлося достатньо. Знову був сон: Ісус весь у чорному сидить зі мною на лавці і каже: «Треба не лише говорити про Мене, але й вірити серцем. І не бійся людей, а бійся Мене».

Чим більше вникаю у Святе Письмо, тим більше бачу своє падіння і тим більше зростає надія на Боже Милосердя. Почала ходити до церкви щонеділі, незважаючи на ніякі обставини. Не пропустила ще жодної Служби Божої у неділю і свята протягом 13 років з допомогою Божою. Господь сприяє у всьому, треба мати лише бажання. Спочатку Господь дав мені електричний візок, яким можу управляти сама без сторонньої помочі. Потім послав мені друга, який возив мене до церкви і по багатьох святих місцях, а пізніше інших добрих людей, які ніколи не відмовляли мені допомогти. Господь оточив мене багатьма чудовими людьми. Ніколи не зустрічала на своїй дорозі поганих людей. Слава Тобі Боже!

Відколи Господь став об'єктом мого інтересу, все інше відійшло. Зробилась байдужою до телевізора, до одягу, до розваг, до косметики. Кинула малюватися взагалі, після 22-ох річної практики. Література стала цікавити лише релігійна: праці Святих Отців. Змінився смак і в музиці, байдужа стала психологія і філософія. Змінилося моє бачення людей, життєвих проблем, а також проблем моєї душі.

Одного разу мені прийшла думка: молитися о шостій годині зранку у певному намірі. Відразу наступного дня о п'ятій годині ранку якась сила збудила мене, і я почала молитися. І так вже років два я пробуджуюся біля п'ятої години ранку і молюся до сьомої години, як правило загальні молитви на різні прошення і шість вервичок, кожна у певному намірі. Щодня виділяю по дві години на читання Біблії і Святих Отців. Коли проводжу уроки англійської, то перед уроком молюся з учнями. Учнів буває від 8 до 10 в день. Ось так і проводжу день з Господом у молитві, у пам'яті про Нього, іноді у спокійній розмові з Ним, а часом зі сльозами на очах і в розпачі. Всяке буває. Маю багато боротьби у собі з пристрастями, думками і ділами. Але життя має сенс, стержень. Це – Господь!!! Слава Йому Преблагому навіки!!!

34 Ірина Жеребецька **Без Ісуса і Марії – ні кроку!**

1. Мій шлях до Отця нашого Небесного не був зовсім простим і ясним. Виросла в сім'ї, де ніби щороку святили Паску, святкували Різдво Христове, та і до Церкви ходили, хоч, можливо, і не кожену неділю. Але такого справжнього духовного почуття я в душі не відчувала. Хоч тепер знаю, якщо Бог хоче наблизити людину до себе, то посилає їй всілякі випробовування. Так і зі мною сталося.

Маючи десь 35-38 років, почалися проблеми зі здоров'ям, хоч сама я лікарка. Сильні і обтяжливі кровотечі, які тривали по кілька місяців. Лікувалася таблетками і уколами, але час ішов, а виздоровлення не наступало. Сил не було, вітер мною колисав. Гінеколог мені сказала: «Все, чекаємо ще сім днів і якщо не буде покращення, робимо операцію».

А тоді були дикі часи: зміна грошей, все по купонах-талонах. Зарплати дуже малі, всі гроші знецінені, а на операцію потрібні гроші та й ліки також дорогі. Я була в розпачі. І так ходила не сім днів, а усі 21. Журилася дуже. Здоров'я немає, дочка ще маленька, чоловік вже помер. Мамі казати не хочу, щоб не засмучувати, і вже не знаю що робити.

На двадцять перший день у березні 1989 року думаю собі: ну чому так є? Я живу у 20-му столітті, чому я не жила дві тисячі років тому? Я би не мала тої проблеми. Я би знала, що мені зробити. У притчці про кровоточиву жінку сказано, що як вона доторкнулася до Ісуса Христа, то враз стала здоровою. І коли б я жила у ті часи, мені не треба було б журитися грошима, ліками, операціями. Я би знала що зробити, а так мушу терпіти і невідомо чого чекати. Так мені гірко стало і шкода себе. Якраз проходила повз Церкву Всіх Святих Українського Народу. Постояла, поплакала. Сил не було.

Але ті думки і та віра, сильна впевненість у цій правді пройшли через моє серце і душу. Пройшли як кинджал. Я пішла додому. І, о Боже, чудо сталося! Увечорі я вже була здорова. Я ще не вірила. Думаю, почекаю ще пару днів, але ні – все добре. Я здорова і більше цих кровотеч вже не було. Ця сильна віра в Ісуса Христа дала мені зцілення. Боже, який Ти добрий до нас, грішних! Дякую Тобі, що Ти є! Бо інакше ми би всі здичавіли.

2. Моя дочка Наталія у 2008 році народила другу донечку Вікторію. І ніколи не маючи серйозних проблем зі здоров'ям, почала хворіти. Її все боліло: всі кістки і сухожилля та м'язи. Почалися консультації лікарів, професорів, аналізи і т. д. Ніхто не міг поставити діагнозу.

А в хаті двоє малесеньких дітей. Діти як діти: хворіють часто. А тут немає ні сил, ні здоров'я. Де тільки не зверталися, але покращення не було. І на Служби Божі давали, і по три години в день на колінах всією сім'єю стояли та молилися. Багато всього було.

Одного разу дочка дуже насторожено розповідає мені про дивний сон, що їй приснився. До неї прийшла Цариця Небесна – Матінка Божа і говорить: «Чому ти дитино не прийдеш до мене? Дивися, ти сама хворієш, і твої діти у тебе раз у раз в лікарню попадають. Прийди до мене і принеси квіти. Принеси квіти у всі церкви поблизу і Я тобі допоможу».

Дуже стривожена і налякана була дочка, але ми тут же так і зробили. У чотири церкви занесли гарні квіти. І тепер також на кожне Богородичне свято разом із дітьми заносимо квіти до нашої рідної Богородиці. Виздоровлення настало. Всі ці зміни в руках, що були у дочки – зникли. Вона все сама робить і почувається добре. Дякуємо за поміч Богородиці та Її Сину Ісусу Христу. Радимо всім: без Ісуса Христа і Матінки Божої – ні кроку нікуди! Завжди бути вдячним і віддавати шану нашій Спасительці і Її Сину Ісусу Христу.

35 Старець з Афону **Нарікання і славослів'я**

Нарікання є причиною відчуття власного злополуччя, а прогнати його можна славослів'ям Бога. Нарікання народжує нарікання, а славослів'я народжує славослів'я. Якщо людина, зустрівшись із труднощами, не нарікає, а славить Бога, то диявола розриває зі злости і він йде до іншого – до того, хто нарікає, щоб заподіяти йому ще більших неприємностей. Бо чим сильніше людина нарікає, тим сильніше вона себе руйнує. Іноді тангалашка обкрадає нас і вчить не бути задоволеними нічим, тоді як все, що трапляється з нами можна зустрічати з духовною радістю й славослів'ям

і мати благословення Боже. Знаю одного ченця на Святій Горі. Якщо почнеться дощ і ти скажеш йому: «Знову пішов дощ», то він починає: «Так, все лле й лле. Незабаром згниємо від цієї вогкості». Якщо дощ незабаром припиниться і ти скажеш йому: «Дощик пройшов», то він відповість: «Та хіба це дощ? Від таких дощів усе засохне...» Не можна сказати, що в цього ченця не все в порядку з головою. Ні. Просто він звук постійно нарікати. Перебуває в здоровому глузді, а мислить, немов божевільний!

У наріканні присутнє прокляття. Тобто людина, котра нарікає, однаково що проклинає себе, і потім до неї приходить гнів Божий. В Епірі я був знайомий з двома селянами. В одного була сім'я, дві невеличкі ділянки землі, і він з довірою ввіряв усе Богові. Він трудився скільки міг, не мучачи себе душевною тривогою. «Що встигну, то встигну», – казав він. Іноді не встигав зібрати сіно й воно гнило під дощем, іноді копиці розкидав вітер, однак він говорив: «Слава тобі, Боже», і все в нього йшло добре. В іншого було багато землі, корів і тому подібного. Дітей він не мав. Якщо ти запитував цього чоловіка: «Як у тебе справи?» – то він відповідав: «Які там справи, краще не запитуй». Він ніколи не говорив: «Слава Тобі, Боже», але все бурчав і нарікав. І ви б тільки подивилися: то в нього здихала корова, то з ним відбувався якийсь інший неприємний випадок, потім щось ще... У цього чоловіка було все, але він не процвітав.

Тому я й кажу, що славослів'я – це велика справа. Бог дає нам благословення, але скуштуємо ми їх чи ні – це залежить від нас. Проте як ми їх скуштуємо, якщо Бог дає нам, приміром, банан, а ми починаємо думати про більш смачну страву, яку їсть якийсь мільйонер? Знаєте, скільки людей, з'їдаючи один черствий сухарик, день і ніч славословлять Бога й живляться небесною насолодою! Ці люди здобувають духовну чуйність і розуміють, коли рука Божа починає їх голубити. А ми цього не розуміємо, тому що наше серце

зажирило і нас вже ніщо не задовольняє. Ми не розуміємо, що наше щастя в тому, що має відношення до вічності, а не до суєти.

36 Молитва святого апостола Павла для просвітлення розуму

Боже Господа нашого Ісуса Христа, Отче слави, дай мені (...) Духа мудрости та об'явлення, щоб Тебе добре спізнати; щоб Ти просвітив очі мого (...) серця, аби я (...) зрозумів до якої надії Ти мене (...) кличеш, яке то багатство славної спадщини між святими і яка безмірна велич Твоєї сили для мене (...), що повірив, за діянням могутности Твоєї сили, яку Ти здійснив у Христі, коли воскресив Його з мертвих і посадовив на небі праворуч Себе (Еф1:16-20).

Ось чому я згинаю свої коліна перед Тобою, Отче, від Якого бере ім'я все отцівство на небі й на землі; щоб Ти дав мені (...) за багатством Своєї слави скріпитись у силі через Твого Духа, на зростання внутрішньої людини, і щоб Христос вірою оселився у серці моєму (...), а закорінений і утверджений в любові я (...) спромігся зрозуміти з усіма святими, яка її ширина, довжина, висота і глибина, і спізнати оту любов Христову, що перевищує всяке уявлення, і таким чином сповнитись усякою Божою повнотою (Еф 3:14-19).

Амінь.

Релігійне видання

НОВА ЄВАНГЕЛІЗАЦІЯ В УКРАЇНІ

Упорядник о. Ігор Цар

Редактор *Орест Григорчак*

Консультанти: *Уляна Гаталяк, Іванна Дорош*

Коректор *Розалія Рибчанська*

Набір *Оксана Герасим*

Комп'ютерний макет *Ростислав Рибчанський*

Підписано до друку 17.09.2012. Формат 60x84/16.

Папір офс. Офс. друк. Ум.-друк. арк. 13,3.

Ум. фарбовідб. 13,7. Обл.-вид. арк. 12,2.

Друк ТзОВ “Дизайн-студія “Папуга”

м.Львів. вул. Любінська, 92

тел. 297-00-78

*Книгу можна придбати в крамниці «Назарет»
біля храму святих Володимира і Ольги*

Тел.: 067 25 13 097; 093 707 44 88